

1. INSTITUCIONS DE L'ESTAT

1.1. ACTIVITAT LEGISLATIVA ESTATAL

A cura de Francesc de Carreras i Juan Carlos Gavara

Llei orgànica 1/1999, de 5 de gener, de reforma de l'Estatut d'Autonomia del Principat d'Astúries aprovat per la Llei orgànica 7/1981, de 30 de desembre (BOE núm. 7, de 8 de gener).

Llei orgànica 2/1999, de 7 de gener, de reforma de l'Estatut d'Autonomia de la Rioja aprovat per la Llei orgànica 3/1982, de 9 de juny (BOE núm. 7, de 8 de gener).

Llei orgànica 3/1999, de 8 de gener, de reforma de l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears aprovat per la Llei orgànica 2/1983, de 25 de febrer (BOE núm. 8, de 9 de gener).

Llei orgànica 4/1999, de 8 de gener, de reforma de l'Estatut d'Autonomia de Castella i Lleó aprovat per la Llei orgànica 4/1983, de 25 de febrer (BOE núm. 8, de 9 de gener).

Llei orgànica 12/1999, de 6 de maig, de reforma de l'Estatut d'Autonomia d'Extremadura aprovat per la Llei orgànica 1/1983, de 25 de febrer (BOE núm. 109, de 7 de maig).

Aquestes lleis orgàniques s'han d'integrar en el procés de la tercera de les reformes dels estatuts d'autonomia de les comunitats autònomes que havien accedit per la via de l'art. 143 CE. Aquests estatuts ja havien estat reformats anteriorment d'una manera més o menys generalitzada amb la finalitat d'unificar la convocatòria de les eleccions autonòmiques i, en segon lloc, per tal d'incorporar als diferents estatuts les competències adquirides en virtut de la Llei orgànica 9/1992, que va dur a terme la primera gran ampliació i transferència de noves competències a les comunitats autònomes que havien accedit a l'autonomia per la via de l'art. 143 CE i que havia donat contingut a la previsió d'ampliació de competències en el sentit

expressat per l'art. 148.2 CE. La principal conseqüència d'aquesta segona reforma dels estatuts va ser que els controls i les condicions d'exercici establerts per l'Estat en les competències transferides a través de la Llei orgànica 9/1992 van desaparèixer amb la incorporació d'aquestes competències en els diferents estatuts d'autonomia.

La reforma d'aquests estatuts s'ha adreçat fonamentalment a aprofundir la capacitat d'autogovern per tal de permetre que les diferents comunitats autònomes puguin accedir als continguts màxims de competències dins del marc constitucional i articular unes reformes institucionals que facilitin el funcionament i el paper del Parlament regional. De tota manera, la reforma opera en

un pla formal i simbòlic d'abast ampli (amb nombroses modificacions o ampliacions sobre un articulat originari). En realitat es tracta, des d'un punt de vista pràctic, d'una ampliació de competències que ja exercien les diferents comunitats. La principal novetat de caràcter material rau en la introducció de la possibilitat de dissolució anticipada de l'assemblea per decisió del president de la comunitat respectiva amb una sèrie de particularitats que analitzarem més endavant. En aquest aspecte institucional també cal incloure la modificació introduïda en els diferents estatuts mitjançant la qual s'especifica que la comunitat ha de fer una atenció especial al dret consuetudinari de cada comunitat, on hi hagi aquestes particularitats.

La modificació del sostre competencial s'ha realitzat mitjançant una ampliació de les competències exclusives, de les competències de desplegament normatiu i execució i també de les competències executives de la comunitat. Aquestes noves competències eren exercides a la pràctica per les comunitats i, de fet, les reformes anteriors havien incorporat als estatuts algunes d'aquestes competències. D'altra banda, a través d'aquestes reformes algunes de les competències de desplegament normatiu i d'execució segons la redacció originària de cada estatut passaran a formar part de les competències exclusives de les diverses comunitats; d'aquesta manera es compleix la finalitat d'homogeneïtzar el sistema general de distribució de competències. En matèria competencial, cal destacar la possibilitat que les comunitats sol·licitin al Govern l'adscripció d'una unitat del Cos Nacional de Policia per dur a terme les funcions de vigilància i protecció dels edificis i les instal·lacions de la comunitat.

D'altra banda, les reformes que han afectat l'organització i el funcionament de les assemblees legislatives autonòmiques han estat nombroses. Es pot destacar la supressió de les normes que prohibien que els diputats cobressin una retribució fixa o l'augment de les competències específiques de l'assemblea que afecta sobretot aspectes relacionats amb el control. La novetat principal en l'àmbit del funcionament de les relacions entre l'assemblea legislativa i els governs autonòmics la trobem en la introducció de la competència del president per acordar la dissolució anticipada de l'assemblea legislativa. El tret més original en la regulació d'aquesta institució és el fet que, en cas que sigui utilitzada, la durada del mandat de la nova assemblea estarà limitada temporalment pel terme natural de la legislatura originària; és a dir, hi ha d'haver convocatòria de noves eleccions el quart diumenge de maig del quart any, període en què finalitza la legislatura originària. La utilització d'aquesta possibilitat de dissolució anticipada es regula amb moltes cauteles i límits, ja que, en general, no es podrà adoptar en el primer període de sessions de la legislatura, quan s'estigui tramitant una moció de censura, quan falti menys d'un any per acabar la legislatura, quan hi hagi convocat un procés electoral general o si no s'ha deixat passar un any des de l'última dissolució per aquest procediment. Aquesta possibilitat de dissolució, atès el sistema de bipartidisme que opera a la pràctica en nombrosos sistemes polítics autonòmics, sembla destinada a reforçar els poders presidencials i el sistema gairebé semipresidencialista en què s'han convertit les formes de govern autonòmiques. Aquesta dissolució anticipada presidencial sembla orientada a supòsits en què el president perd la

majoria en el seu grup parlamentari, cosa que pot originar que una qüestió partidista passi a ser resolta pel cos electoral.

Finalment, convé fer una anàlisi breu de caràcter particular pel que fa a cada reforma dels estatuts per remarcar algunes de les singularitats específiques incorporades a través d'aquestes reformes. Aquestes singularitats permeten a la pràctica articular els criteris de diferenciació i asimetria entre les diferents comunitats autònomes.

En relació amb l'Estatut del Principat d'Astúries, es pot destacar el seu reconeixement com a comunitat històrica, l'articulació d'una reserva legislativa que permeti establir mecanismes per a la protecció i promoció del bable, una regulació àmplia de la possibilitat de legislació delegada a favor del Govern autonòmic i la regulació d'un nou procediment de reforma de l'Estatut amb una reducció de la majoria qualificada quan la reforma tingui com a objectiu l'ampliació de competències que no estiguin reservades a l'Estat per la Constitució.

En relació amb l'Estatut de La Rioja, les singularitats més importants són un reconeixement implícit del fet que el territori de La Rioja és superior al de la Comunitat Autònoma (art. 2 de l'Estatut), la fixació de la capital de la Comunitat a Logronyo i un reconeixement més gran de la comarca en el marc de l'organització territorial de la Comunitat. Aquestes modificacions no són alienes a l'origen peculiar d'aquesta Comunitat a partir d'una segregació del

projecte castellanolleonès, però amb una clara voluntat d'aquesta Comunitat de tenir una existència separada de Sòria i de Burgos.

De l'Estatut de les Illes Balears cal destacar sobretot la nova regulació dels consells insulars de les illes de Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera en el marc d'una nova regulació de la distribució de competències en el si de la Comunitat i amb conseqüències en l'àmbit urbanístic, la regulació del qual en el text original era una mica ambigua.

En referència a l'Estatut de Castella i Lleó, cal destacar la inclusió definitiva de la província de Segòvia a la Comunitat de Castella i Lleó (art. 2 de l'Estatut), un cop superats els problemes que van obligar a adoptar la Llei orgànica 5/1983, d'incorporació obligatòria per la via de l'art. 144.c CE de la província de Segòvia a la Comunitat de Castella i Lleó. També es pot remarcar el reconeixement de respecte i protecció de la llengua gallega i les altres modalitats lingüístiques als llocs de la Comunitat on s'utilitzen, cosa que representa admetre la complexitat de la realitat lingüística d'aquesta Comunitat.

Per acabar, en relació amb l'Estatut d'Extremadura es pot destacar la supressió de la possibilitat de crear organitzacions supracomarçals (previstes en la redacció originària de l'Estatut) i la menció de la protecció especial del *Fuero de Bayllo* com a regulació específica del dret consuetudinari de la Comunitat.

J. C. G.

Llei orgànica 6/1999, de 6 d'abril, de transferència de competències a la Comunitat Autònoma de Galícia (BOE núm. 84, de 8 d'abril).

El present exemple d'aplicació de la Llei de transferències i delegació de l'article 150.2 CE preveu una ampliació de competències legislatives i executives a la Comunitat Autònoma gallega en matèria d'ordenació de crèdit, banca i assegurances. L'Estatut d'autonomia d'aquesta Comunitat, Llei orgànica 1/1981, de 6 d'abril, no conté, en efecte, la previsió competencial en aquest sector.

En l'art. 4 s'enumeren diversos meca-

nismes de control que quedaran sense efecte, com es diu expressament, un cop la Comunitat incorpori aquesta matèria transferida al seu Estatut d'Autonomia. S'obliga, de moment, a Galícia, a facilitar a l'Administració estatal la informació que sol·liciti sobre aquest sector i s'obliga a mantenir el nivell d'eficàcia del moment de la transmissió.

Antoni Roig

Llei orgànica 7/1999, de 21 d'abril, de modificació de la Llei orgànica 2/1979, de 3 d'octubre, del Tribunal Constitucional (BOE núm. 96, de 22 d'abril).

S'introdueix, amb aquesta reforma de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional (en endavant LOTC), una nova via d'accés a l'alt Tribunal, per als conflictes en defensa de l'autonomia local. A aquest efecte, s'afegeix una nova lletra *d bis* a l'art. 2.1 LOTC.

L'art. 59 LOTC autoritza, així, al Tribunal a «decidir sobre els conflictes que es donin sobre competències o atribucions directament assignades per la Constitució, els Estatuts d'Autonomia o les lleis orgàniques o ordinàries dictades per delimitar els àmbits propis de l'Estat i les Comunitats Autònomes [...]

»2) El Tribunal Constitucional resoldrà també els conflictes en defensa de l'autonomia local que plantegin municipis i províncies davant l'Estat o una Comunitat Autònoma.»

L'objecte del recurs s'estableix en l'art. 75 *bis*: «1. Podran donar lloc al plantejament dels conflictes en defensa de l'autonomia local les normes de l'Estat amb rang de llei o les disposicions amb rang de llei de les Comuni-

tats Autònomes que lesionin l'autonomia local constitucionalment garantida.»

Els legitimats (75 *ter*) són el municipi o la província quan aquest sigui l'únic destinatari de la Llei; una setena part dels municipis del territori on s'apliqui la Llei, i que representin, a més, una sisena part de la població oficial; i la meitat de les províncies (o les illes, a les comunitats autònomes de les Illes Balears i Canàries), si representen, a més, la meitat de la població oficial. La disposició addicional tercera, apartat segon, preveu que poden recórrer contra una llei canària tres cabildos, i contra una llei balear dos consells insulars, fins i tot quan no s'arribi a la majoria esmentada. La disposició addicional quarta també planteja un altre supòsit especial, com és el del País Basc. Els conflictes entre la Comunitat Autònoma basca i els territoris històrics seguiran el que preveu l'art. 39 de llur Estatut d'Autonomia. Finalment, si la Llei afecta directament la Comunitat basca, estaran legitimades

també les Juntes Generals i les diputacions forals.

El procediment s'inicia amb l'acord, per majoria absoluta, del ple de les corporacions locals. A continuació cal demanar, en un termini màxim de tres mesos des de la publicació de la llei suposadament vulneradora, un dictamen preceptiu al Consell d'Estat (quan afecti més d'una comunitat autònoma o quan no es disposi d'òrgan consultiu autonòmic) o a l'òrgan consultiu autonòmic corresponent (el Consell Consultiu a Catalunya). Un cop rebut el dictamen, la corporació local disposa d'un mes per plantejar el conflicte davant el Tribunal

Constitucional. Aquest ha d'informar els òrgans legislatius i executius autonòmics i estatals en els deu dies següents a l'admissió a tràmit del conflicte. Es disposa de vint dies per a les presentacions i les al·legacions. Finalment, el Tribunal resol en el termini de quinze dies.

La sentència declara si ha existit o no vulneració del l'autonomia local, i determina la titularitat de la competència discutida. La declaració d'inconstitucionalitat de la llei que ha donat lloc al conflicte requereix plantejar la qüestió seguint la via dels art. 37 i següents de la LOTC.

Antoni Roig

Llei orgànica 8/1999, de 21 d'abril, de modificació de la Llei orgànica 5/1985, de 19 de juny, del règim electoral general (LOREG) (BOE núm. 96, de 22 d'abril).

La novetat d'aquesta reforma de la LOREG consisteix en dos aspectes: s'estableix una convocatòria automàtica del Ple en el cas de presentar-se una moció de censura en l'àmbit local, i en segon lloc, s'introdueix la qüestió de confiança vinculada a projectes concrets.

L'art. 197 LOREG dóna ara el contingut següent a la moció de censura:

La proposta requereix una majoria absoluta de representants, amb la indicació d'un candidat alternatiu, els quals han de presentar un escrit al secretari general de la Corporació, amb les signatures autenticades per aquest o bé per un notari. L'escrit podrà ser presentat llavors per qualsevol signatari al Registre general, i el Ple quedarà automàticament convocat per al desè dia hàbil, a les 12 hores, que segueixi a l'entrada en el Registre. El secretari de la Corporació en donarà coneixement a tots els membres com a molt tard el dia següent al registre, i n'indicarà el dia i hora.

El Ple és presidit per una Mesa d'edat (amb els representants de més edat i més joves, exclosos l'alcalde i el candidat) i n'és secretari qui ho sigui de la Corporació. Es dóna lectura a la moció de censura. Tot seguit, es concedeix la paraula al candidat, a l'alcalde i als portaveus dels grups municipals. Posteriorment, es fa la votació, que requereix una majoria absoluta de vots favorables al candidat.

Cap representant no podrà signar més d'una moció de censura que reuneixi tots els requisits durant el seu mandat. La dimissió de l'alcalde no suspèn la tramitació de la moció de censura. Es preveu, així mateix, un mecanisme adaptat al règim de consell obert.

L'altra regulació innovadora és la relativa a la qüestió de confiança. Segons l'art. 197 *bis*, l'alcalde pot presentar al Ple una qüestió vinculada a l'aprovació o modificació dels instruments normatius següents: els pressupostos anuals, el re-

glament orgànic, les ordenances fiscals i l'aprovació que posi fi a la tramitació dels instruments de planejament general d'àmbit municipal. És un requisit previ que l'acord hagi estat debatut i no hagi obtingut la majoria per a la aprovació.

La qüestió ha de figurar expressament en el punt corresponent de l'ordre del dia, i cal que es respecti el quòrum requerit per la LOREG en cada cas. La votació és sempre pel sistema nominal per crida. Si en la qüestió no s'obtenen els vots favorables a l'acord al qual es troba vinculat, l'alcalde ha de cessar automàticament, tot i que quedarà en funcions fins a l'elecció del proper. Aquesta s'ha de fer en sessió plenària convocada automàticament per al desè dia hàbil, a les 12 hores, després de la votació de l'acord. L'apartat 4 de l'art. 197 *bis* preveu limitacions a la facultat de l'alcalde de

presentar-se a la nova elecció, en funció del nombre d'habitants.

Els alcaldes només poden presentar una qüestió de confiança a l'any, amb un màxim de dues per mandat i amb la prohibició de plantejar-la el darrer any. A més, els qui signin favorablement una qüestió de confiança no poden proposar una moció de censura fins passats sis mesos des de la votació de la primera.

L'art. 201, apartat setè, també es modifica per preveure la possibilitat de moció de censura i qüestió de confiança vinculada a supòsits quasi idèntics als ja esmentats.

Finalment, l'art. 207 LOREG incorpora un apartat quart, que regula la qüestió de confiança del president de la Diputació.

Antoni Roig

Llei orgànica 9/1999, de 21 d'abril, de modificació de la Llei orgànica 9/1983, de 15 juliol, reguladora del dret de reunió (BOE núm. 96, de 22 d'abril).

Aquesta modificació de la Llei reguladora del dret de reunió s'ha adreçat a possibilitar la participació de l'Administració local i de les comunitats autònomes en els procediments administratius relacionats amb l'exercici del dret de reunió i manifestació.

L'exercici del dret de reunió i manifestació comporta la possibilitat de plantejar alteracions de l'ordre públic que cal tractar d'evitar. La complexitat actual de la competència sobre l'ordre públic implica la participació en les decisions de l'Administració local i de l'autonòmica. En aquest sentit, l'acreditació dels problemes de circulació viària que sovint crea l'exercici del dret i la determinació del seu abast s'ha de dur a terme en concret i d'acord amb cada ciutat. Mirar de

resoldre en abstracte les col·lisions que pot plantejar aquest exercici en el dret a la lliure circulació sense una participació de les administracions coneixedores dels problemes pot resultar insuficient des del punt de vista del principi democràtic i, a més, des d'un punt de vista pràctic és difícil de determinar quins són els eixos essencials o principals d'una ciutat o un problema general de circulació sense la participació de totes les administracions competents. Per tant, és necessària una intercomunicació entre administracions, que s'ha articulat a través del nou art. 9.2 de la Llei reguladora del dret de reunió en la possibilitat que l'ajuntament afectat pel possible exercici del dret de reunió i manifestació elabori un informe sobre les possibles causes

objectives que poden afectar l'exercici del dret esmentat al municipi en concret. Aquesta intercomunicació entre administracions pot facilitar l'establiment de criteris objectius que permetin articular l'exercici del dret de reunió i manifestació i el dret a la lliure circulació segons els problemes concrets que es plantegen a cada ciutat.

L'articulació de mesures que millorin la voluntat subjectiva del compliment de la Llei reguladora del dret de reunió és difícil, llevat que s'adoptin mesures coactives que en l'actualitat ja estableixen els il·lícits penals i administratius. Tanmateix, és possible adoptar mesures de

control més efectives en la mesura que es permeti l'entrada a l'Administració local i autonòmica en els procediments administratius connectats amb l'exercici del dret de reunió. D'aquesta manera s'aconseguiria una aproximació del control al lloc de celebració de la reunió o manifestació. En aquest sentit, s'ha reconegut a les comunitats autònomes amb competències per a la protecció de persones i béns i per al manteniment de la seguretat ciutadana la consideració d'autoritat governativa a l'efecte de la Llei reguladora del dret de reunió.

J. C. G.

Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal (en endavant LOPROD), que substitueix la LORTAD de 1992 (BOE núm. 298, de 14 de desembre).

A) Àmbit d'aplicació

D'acord amb l'art. 2.1, la LOPROD és aplicable a les dades de caràcter personal que figurin en fitxers automatitzats públics o privats, i a tot ús posterior, fins i tot no automatitzat de dades personals registrades en un suport susceptible de tractament automatitzat. Els fitxers manuals, d'acord amb la disposició addicional primera de la LOPROD, hauran d'adequar-se a la LOPROD en el termini de 12 anys des del 24 d'octubre de 1995, i es permeten des d'ara els drets d'accés, rectificació i cancel·lació.

Queden expressament excepcionats, en l'art. 2.2, tres supòsits:

a) Els fitxers mantinguts per persones físiques amb finalitats exclusivament personals.

b) Arxius sotmesos a la normativa sobre protecció de matèries classificades.

c) Arxius establerts per a la investigació del terrorisme i de formes greus de delinqüència organitzada. El responsable en comunicarà, això sí, l'existència, característiques generals i finalitat a l'Agència de Protecció de Dades. En l'art. 2.3, es permet una regulació pròpia i especial en cinc casos.

B) Principis generals de la LOPROD

La LOPROD no condiciona realment la recollida de les dades al consentiment del seu titular. El que sí estableix és un conjunt de facultats de control del titular sobre els seus drets. D'igual manera, la LOPROD permet una gran llibertat quant a la creació de fitxers i recollida de dades. Es preveuen, això sí, un seguit de responsabilitats per possibles danys causats a l'afectat. En aquest sentit, hi ha un responsable del fitxer. Per tant, la LOPROD s'ha situat en un punt

intermedi en la ponderació entre els drets de l'afectat i els del titular dels fitxers, en la línia de la Llei britànica i de la nova Llei alemanya.

Les dades han de ser *adequades i pertinents*, i no excessives en relació amb l'àmbit i les finalitats determinades, explícites i legítimes per a les quals s'han obtingut. S'admet el tractament posterior amb finalitat estadística, històrica o científica. Concretament, les dades han de ser *exactes*, i preveure's la possibilitat de cancel·lació i la modificació d'ofici, així com el dret d'accés del titular. D'altra banda, les dades han de ser *actualitzades*. Es prohibeix la recollida per mitjans fraudulents, deslleials o il·lícits.

S'estableix el *dret d'informació* de l'afectat sobre l'existència i la finalitat del fitxer, el caràcter obligatori o facultatiu de respondre a qüestionaris, les conseqüències de negar-se a donar les dades requerides, els drets d'accés i rectificació o cancel·lació i la identitat i adreça del responsable, o, si escau, el seu representant.

Llevat que en la Llei s'estableixi quelcom diferent, es requerirà el *consentiment*. És el que se sol designar també com a autodeterminació informàtica. Ara bé, de fet, la necessitat de consentiment, que hauria de ser la regla general, queda reduïda en realitat als casos de dades sensibles i de cessió a tercers, ja que les excepcions, previstes per l'art. 6.2, són nombroses.

Es preveu, d'altra banda, una especial protecció per a les dades especials, anomenades per la doctrina *dades sensibles*: dades sobre ideologia, afiliació sindical, religió o creences. Aquestes dades només podran ser objecte de tractament automatitzat amb el «consentiment exprés i per escrit de l'afectat» (art. 7.2). S'advertirà del dret a no donar consentiment. Els partits polítics, els sindicats, les esglésies, les confessions o les comunitats reli-

gioses, les associacions, les fundacions i altres entitats sense ànim de lucre amb finalitats polítiques, filosòfiques, religioses o sindicals no han de sol·licitar el consentiment sobre les dades dels seus socis o membres, excepte per la cessió. També es fa una excepció amb les dades mèdiques, sotmeses a secret professional i a una llei sanitària específica.

Les dades referides a l'origen racial, la salut i la vida sexual només podran ser recopilades «per raons d'interès general, quan així ho disposi una llei, o l'afectat consenteixi expressament». Ara bé, la confidencialitat de les dades, i la intimitat del titular de les dades no es veuen alterades pel consentiment de l'afectat. D'altra banda, l'article 7.3 prohibeix els fitxers creats amb la finalitat exclusiva de recollir dades personals sobre ideologia, afiliació sindical, religió, creences, origen racial o vida sexual.

La *cessió* de les dades és un altre criteri discutit de la LOPROD. La cessió es veu limitada i subjecta a un seguit de requisits i condicions. Aquest règim general de cessió té excepcions que trobem en l'art. 11, apartat 2.

El responsable de l'arxiu, o si escau l'encarregat del tractament, estarà obligat a adoptar les mesures tècniques i organitzatives necessàries per garantir la seguretat de les dades (alteracions, pèrdues, accessos no autoritzats). Un reglament n'establirà els requisits. Tant el responsable, com els qui intervinguin en el tractament, tenen el deure de mantenir el secret.

Diferències entre els *fitxers públics* i els *fitxers de titularitat privada*. Els fitxers públics han de ser publicats per mitjà de disposició general publicada en el *Butlletí Oficial de l'Estat* (BOE) o en el diari oficial corresponent (art. 20 LOPROD). En canvi, els fitxers privats són de lliure creació, amb un deure només

de notificació prèvia a l'Agència de Protecció de Dades (art. 25 LOPROD). Tots dos han de ser inscrits en el Registre general de protecció de dades. D'altra banda, els fitxers públics incorporen restriccions importants als drets d'accés, rectificació i cancel·lació (art. 23 i 24). A més, també es preveu la cessió de dades entre administracions.

B.1. Drets de les persones

- Dret d'impugnació.
- Drets d'informació i d'accés.
- Drets de rectificació i cancel·lació.
- Dret a una indemnització.

B.2. L'Agència de Protecció de Dades

Es tracta d'un ens de dret públic creat especialment per vigilar i controlar el

compliment de la Llei. El Reial decret 428/1993, de 26 de març (BOE núm. 106, de 4 de maig), aprova l'Estatut de l'Agència de Protecció de Dades. Té funcions inspectores, sancionadores i d'informació als afectats. S'encarrega, a més, de gestionar el Registre general de protecció de dades. Ha d'atendre també les peticions i reclamacions que li plantegin els afectats. Convé destacar, finalment, la seva capacitat d'ordenar el cessament d'un tractament de dades o la cancel·lació d'un fitxer que sigui contrari al que preveu la LOPROD. Els articles 41 i 42 de la Llei preveuen la possibilitat que les comunitats autònomes gestionin llurs propis registres de fitxers en cooperació amb l'Agència.

Antoni Roig

Llei 4/1999, de 13 de gener, de modificació de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i el procediment administratiu comú (BOE núm. 12, de 14 de gener).

L'objecte d'aquesta Llei important és modificar certs aspectes de la Llei 30/1992 que havien rebut crítiques des que es va aprovar. Així, els continguts més destacables són la regulació del silenci administratiu, que preveu com a regla general el positiu i suprimeix la certificació de l'acte presumpte, el sistema de revisió d'actes, la responsabilitat patrimonial i la suspensió de l'acte administratiu.

Quant als aspectes de la Llei d'interès autonòmic, podem esmentar, ja en el títol preliminar, dos principis generals, que després veurem concretats: el principi de bona fe i el principi d'actuació administrativa sense alteracions arbitràries. El títol I concreta el primer amb la referència a la necessària lleialtat institu-

cional, que diverses sentències del Tribunal Constitucional no han deixat d'exigir. L'art. 4.1 dóna contingut a aquest deure, en obligar a respectar les competències de les altres administracions, a exercir les competències pròpies amb ponderació dels interessos de les altres institucions públiques implicades, a facilitar les informacions necessàries per a l'exercici de les competències i a donar la cooperació i assistència que siguin necessàries.

Aquest deure genèric es concreta orgànicament en l'art. 5 amb les conferències sectorials. Tot i que l'organigrama principal ja estava dissenyat en la Llei 12 /1983, del procés autonòmic, l'art. 5 en modifica certs aspectes. Es preveuen comissions bilaterals de

cooperació i mecanismes multilaterals, les conferències sectorials. L'art. 6 permet la celebració de convenis de col·laboració entre òrgans estatals i autonòmics.

D'altra banda, s'aprofundeixen els plans i programes conjunts, ja esmentats en la Llei 13 /1996, de mesures fiscals, administratives i d'ordre social. Així, en l'art. 7 s'esmenten aquests instruments com a mitjans útils per assolir objectius comuns en matèries compartides. Un cop aprovat el pla o programa, es poden signar bilateralment convenis

de col·laboració per tal de completar-ne l'aplicació.

La modificació de l'art. 36 pretén ser una adequació a la realitat plurilingüística de l'Estat, seguint les passes de l'art. 231.4 de la LOPJ, d'acord amb la redacció donada per la Llei orgànica 16/1994, de 8 de novembre. S'esmenta la possibilitat per a l'usuari d'escollir en els tràmits amb una Administració de l'Estat en un territori d'una comunitat autònoma una llengua cooficial diferent del castellà.

Antoni Roig

Llei 11/1999, de 21 d'abril, de modificació de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases de règim local i altres mesures per al desenvolupament del govern local, en matèria de trànsit, circulació de vehicles de motor i seguretat viària i aigües (BOE núm. 96, de 22 d'abril).

Alguns aspectes interessants d'aquesta Llei són les modificacions dels art. 20 a 23, 32 a 35 i 46.2.a LRBL, que preveuen una nova distribució de competències entre el Ple i el president de la Corporació. Algunes atribucions executives són assignades al president, i el Ple reforça els mecanismes de control: s'estableix una nova freqüència de reunions ordinàries i es preveuen garanties per a les sessions extraordinàries.

Així mateix, la introducció de la qüestió de confiança local, amb la modificació de la LOREG ja comentada, obliga a modificar també la LBRL.

L'art.48 incorpora un segon apartat per a aquells dictàmens del Consell d'Estat sol·licitats conjuntament per ens locals que pertanyin a diferents comunitats autònomes. La sol·licitud es tramitarà per la via del Ministeri d'Administracions Públiques, a petició de l'entitat més poblada.

L'art. 50, apartat tercer, preveu l'Ad-

ministració competent per resoldre les qüestions plantejades en la delimitació de termes municipals que pertanyin a diferents comunitats autònomes. Concretament, serà l'Administració de l'Estat qui decidirà, amb l'informe previ de l'Institut Geogràfic Nacional, l'audiència dels municipis i comunitats autònomes afectades i el dictamen del Consell d'Estat.

Es modifica igualment l'art. 52.1 per recollir el recurs de reposició potestatiu contra actes de les entitats locals, que havia quedat suprimit per la Llei 30/1992, de RJAP i PAC.

L'art. 58.2 esmenta la necessitat de participació dels municipis en els plans generals de les obres públiques d'interès supralocal.

L'art. 84 incorpora la Sentència del Tribunal Constitucional de 19 de febrer de 1998, i estableix el principi general que les llicències i autoritzacions atorgades per altres administracions públiques

no eximeixen els seus titulars d'obtenir les llicències corresponents de les entitats locals previstes en la legislació vigent.

Es preveu, finalment, la possibilitat per a les associacions d'entitats locals d'establir convenis amb les administracions públiques, cosa que ja succeïa, i que ara rep cobertura legal.

En matèria de trànsit, és destacable la precisió sobre què ha d'entendre's per vehicle abandonat en la via pública.

Es reconeix als ens locals, finalment, la participació en el Consell Nacional de l'Aigua, i de les províncies afectades en les confederacions hidrogràfiques.

Antoni Roig

Llei 22/1999, de 7 de juny, de modificació de la Llei 25/1994, de 12 de juliol, per la qual s'incorpora a l'ordenament jurídic espanyol la Directiva 89/552/CEE, sobre la coordinació de disposicions legals, reglamentàries i administratives dels estats membres, relatives a l'exercici d'activitats de radiodifusió televisiva (BOE núm. 136, de 8 de juny).

El 1989 el Consell d'Europa va aprovar el Conveni europeu sobre televisió transfronterera. Poc temps després les Comunitats Europees van aprovar la Directiva 89/552/CEE del Consell, de 3 d'octubre de 1989, entre els objectius de la qual hi havia la promoció d'un marc audiovisual europeu i dels programes audiovisuals de factura europea, com també la fixació de criteris en relació amb la programació i la publicitat als mitjans audiovisuals. Aquesta Directiva, incorporada al nostre ordenament per la Llei 25/1994, de 12 de juliol, va ser modificada posteriorment per la Directiva 97/36/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 30 de juny de 1997. Com assenyala l'exposició de motius de la Llei que analitzem, aquesta nova Directiva, i també les transformacions que hi ha hagut en el sector de l'audiovisual, l'existència de noves pràctiques tecnològiques i comercials i la constatació que alguns preceptes de la Llei de transposició anterior no eren gaire conformes als criteris de la Unió Europea —és a dir, amb la garantia de la lliure circulació de serveis—, van fer ne-

cessària la modificació en profunditat de la Llei de 1994.

Comentarem alguns dels aspectes més significatius d'aquestes modificacions:

En primer lloc, se substitueix la fórmula «entitats que presten servei públic de televisió» per la d'«operadors de televisió establerts a Espanya» (art. 3. *b*). Amb això es vol ampliar el camp d'aplicació de la normativa als serveis de televisió que, sense tenir ja la consideració de *servei públic*, han d'acatar-ne el contingut, si bé s'estableix alguna excepció en relació amb les televisions d'àmbit local, exonerant-les de certes obligacions. En el nou article 2 de la Llei que comentem es preveu aquest extrem, com també la previsió que les comunitats autònomes puguin introduir en el futur normes l'objecte de les quals sigui promoure la producció audiovisual en la seva llengua pròpia, en els serveis de televisió local de la seva competència. D'altra banda, arran de la nova Directiva i per decisió de la Comissió Europea (a diferència del que establia la Llei de 1994), es té en compte com a criteri per

determinar la jurisdicció estatal competent el del lloc d'establiment de l'operador (art. 2, modificat en els seus diversos apartats).

En segon lloc, es modifica l'article 4 i s'estableix la «llibertat de recepció» i de retransmissió dins del territori nacional de les emissions de televisió d'operadors sota la jurisdicció d'un altre estat membre de la Unió Europea, sempre que no s'interfereixi tècnicament el funcionament de les emissores espanyoles; es tracta, doncs, d'evitar intervencions administratives tendents a controlar l'adequació d'emissions transfrontereres a la normativa comunitària o nacional corresponent.

En tercer lloc, cal assenyalar que, amb la finalitat de garantir els drets dels usuaris enfront de determinades formes abusives o perjudicials de publicitat, s'amplien les disposicions del capítol III de la Llei, distingint entre publicitat i televenda, concretant els temps d'emissió i incloent-hi la possibilitat d'establir canals de televisió dedicats exclusivament a activitats promocionals (art. 13 i 14). La Llei de 1999 recull aquestes novetats, sense oblidar les previsions que en relació amb la publicitat per televisió ja contenien la Directiva anterior i la Llei 34/1988, d'11 de novembre, general de publicitat (BOE núm. 274, de 15 de novembre de 1988). Pel que fa a la protecció dels menors davant la publicitat i la televenda, s'amplia el control sobre el missatge publicitari

quan aquest té com a receptor el menor.¹

Finalment, i pel que fa al règim sancionador (ara previst en el capítol VI), convé destacar l'article 19.2, segons el qual les comunitats autònomes tindran potestats de control i d'inspecció per assegurar el compliment d'aquesta Llei, podran tramitar els procediments sancionadors corresponents i imposaran les sancions oportunes en relació amb els serveis de televisió els àmbits de cobertura dels quals, qualsevol que sigui el mitjà de transmissió emprat, no ultrapassin els seus respectius límits territorials. També seran competents en relació amb els serveis de televisió la prestació dels quals es faci directament per elles o per entitats a les quals s'hagi conferit un títol d'habilitació dins l'àmbit autonòmic corresponent, i correspondran a l'Estat les competències per assegurar el compliment d'aquesta Llei en la resta de serveis de televisió. Respecte a aquest punt convé tenir present la Llei catalana 2/2000, de 4 de maig, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (DOGC núm. 3133, de 5 de maig de 2000), en la qual es fa esment expressament, pel que fa a les potestats sancionadores d'aquest Consell, de la necessitat d'aplicar els articles 18 i 19 de la Llei 25/1994, en la redacció donada per la Llei 22/1999, de 7 de juny.

Cristina Dietrich Plaza

1. Es pot esmentar, a més, l'esforç per frenar la pràctica de la «contraprogramació»: art. 18, dret a la informació sobre la programació per part de l'espectador. Sobre això, consulteu el Reial decret 1462/1999, de 17 de setembre, pel qual s'aprova el Reglament del dret dels usuaris del servei de televisió a ser informats de la programació per emetre, i es despleguen uns altres articles de la Llei 25/1994, modificada per la Llei 22/1999 (BOE núm. 233, de 29 de setembre de 1999).

Llei 25/1999, de 6 de juliol, per la qual es declaren cooficials les denominacions Alacant, Castelló i València per a les províncies que integren la Comunitat Valenciana (BOE núm. 161, de 7 de juliol).

El canvi de denominació d'una província es regula en l'art. 25.2 del text refós de les disposicions legals vigents en matèria de règim local (Reial decret legislatiu 781/1986, de 18 d'abril), que estableix que només per mitjà de llei ordinària aprovada a les Corts Generals es pot modificar la denominació i la capitalitat de les províncies. Al contrari, l'art. 141.1 CE exigeix que qualsevol alteració dels límits provincials ha de ser aprovada per llei orgànica, en un desig del constituent de protegir les províncies atès el moment històric del naixement de les comunitats autònomes, tot i que per assolir aquest objectiu hauria estat més adequada l'exigència de la llei orgànica en relació amb l'alteració del nom de les províncies i no dels seus límits territorials.

En qualsevol cas, la modificació de la denominació i de les capitals de les províncies s'acompleix mitjançant llei ordinària en els termes de l'art. 25.2 del Reial decret legislatiu 781/1986. Aquest article va ser sotmès a control de constitucionalitat en la STC 385/1993, de 23 de desembre, en la qual es va considerar que el precepte era constitucional i que el canvi de denominació de les províncies era una competència dels òrgans centrals de l'Estat. Es va argumentar que de la mateixa manera que la delimitació del territori provincial transcendeix l'interès propi de les comunitats autònomes i aquest interès esdevé supraautonòmic, general i estatal, passa una cosa semblant amb la capitalitat, ja que és un aspecte essencial en la configuració de l'ens territorial perquè es tracta del lloc

de la seu de les seves institucions i serveis. En el mateix sentit, el Tribunal Constitucional va considerar que la imposició del nom de la província o el canvi d'aquest nom també encaixa en les bases la determinació de les quals respon a l'Estat. La denominació i la capitalitat són elements molt units i aspectes essencials de la configuració d'un ens públic territorial, i és competència estatal la regulació dels elements necessaris i bàsics de l'Administració local d'acord amb l'art. 149.1.18 CE. Aquesta decisió va ser criticada en el vot particular del magistrat Rafael de Mendizábal en la STC 385/1993, en el qual va argumentar que el nom o la denominació de la província no tenia caràcter bàsic, ja que, a més del fet que el text constitucional no fa cap referència a aquest problema, no era un element definidor de la personalitat provincial en el seu marc geogràfic i en el seu context històric, ni sembla que pugui comprometre l'interès general de l'Estat. A més, es pot plantejar el contrasentit que les comunitats puguin canviar el nom de la capital d'una província (tal com passa a la pràctica de conformitat amb el bloc de la constitucionalitat), però no la denominació de la província.

La Llei analitzada, que declara cooficials les denominacions en valencià i castellà de les províncies integrades a la Comunitat Valenciana, s'adopta de conformitat amb l'art. 7 de l'Estatut d'autonomia, el qual estableix una cooficialitat estricta entre ambdues llengües.

J. C. G.

Llei 38/1999, de 5 de novembre, d'ordenació de l'edificació (BOE núm. 266, de 6 de novembre).

Aquesta és una Llei sens dubte necessària, important i força innovadora. Necessària perquè hi havia una regulació clarament insuficient, i important perquè l'edificació és un dels principals sectors econòmics amb repercussions evidents en el conjunt de la societat. Com veurem tot seguit, també comporta algunes novetats destacables respecte de la legislació vigent, que, no obstant això, seran aplicables d'una manera esglaonada en el temps. Segons l'exposició de motius, es pretén donar continuïtat a la Llei 6/1998, de 13 d'abril, sobre règim del sòl i valoracions, i fixar un seguit de garanties als usuaris davant els possibles danys, com una aportació més a la Llei 26/1984, de 19 de juliol, general per a la defensa dels consumidors i usuaris. En síntesi, el contingut primordial de la Llei és el següent: 1. Després de definir tècnicament el concepte jurídic d'edificació i el tipus d'obres al qual s'ha d'aplicar aquesta Llei, s'estableixen els requisits bàsics que han de satisfer els edificis, de tal manera que la garantia per protegir els usuaris es fonamenta no solament en els requisits tècnics (que abasten tant els aspectes de funcionalitat i seguretat dels edificis com els d'habitabilitat) sinó també en l'establiment d'una assegurança de danys o de caució. També es regula l'acte de recepció de l'obra, atesa la importància que té en relació amb l'inici dels terminis de responsabilitat i de prescripció establerts a la Llei, i s'estableix el concepte de projecte (obligatori), precisant la coordinació necessària que hi ha d'haver entre els projectes parcials que s'hi puguin incloure, així com la documentació per entregar als usuaris per a l'ús i el manteniment correctes dels edificis; 2. Per als

diferents agents que participen al llarg del procés de l'edificació, s'enumeren les obligacions (de les quals deriven llurs responsabilitats): es configura el promotor com una persona física o jurídica que assumeix la iniciativa de tot el procés i a la qual s'obliga a garantir els danys materials que l'edifici pugui sofrir, i dins de les activitats del constructor es fa menció especial de la figura del cap d'obra, així com de l'obligació de formalitzar les subcontractacions que es puguin establir, i es delimita l'àmbit d'actuació que correspon al projectista, al director d'obra i al director de l'execució de l'obra; 3. A part de la responsabilitat civil personal dels diferents agents per danys materials en l'edifici (tant per actes propis com per actes d'altres agents dels quals, d'acord amb aquesta Llei, s'hagi de respondre), la responsabilitat s'exigirà solidàriament quan no pugui ser atribuïda de forma individualitzada al responsable del dany o quan existeixi concurrència de culpa, sense que es pugui precisar la influència de cada agent que intervé en el dany produït; 4. Els terminis de responsabilitat s'estableixen en períodes d'un, tres i deu anys, en funció dels diversos danys que puguin aparèixer als edificis: el constructor, durant el primer any, ha de respondre pels danys materials derivats d'una execució deficient; tots els agents que intervenen en el procés d'edificació, durant tres anys, han de respondre dels danys materials a l'edifici causats per vicis o defectes que afectin l'habitabilitat, i durant deu anys dels que afectin la seguretat estructural de l'edifici. Les accions per exigir responsabilitats prescriuen en el termini de dos anys, igual que les de repetició contra els agents

presumptament responsables; 5. Per fer efectives aquestes responsabilitats per als edificis d'habitatges, la Llei preveu garanties importants, paral·lelament als terminis que preveu de responsabilitat: obliga el constructor a subscriure —durant un any— una assegurança de danys materials o de caució, o bé la retenció pel promotor d'un 5 per 100 del cost de l'obra per poder fer front als danys ocasionats per una execució deficient. Així mateix, s'estableix la subscripció obligatòria per part del promotor d'una assegurança que cobreixi els danys ocasionats per l'incompliment de les condicions d'habitabilitat o que afectin la seguretat estructural en el termini de tres i deu anys, respectivament. La Llei també fixa les condicions que han de reunir les diferents assegurances i els imports mínims. A més a més, per evitar el frau als adquirents s'exigeixen determinats requisits que acreditin la constitució de l'assegurança corresponent per a l'inscripció d'escriptures públiques i la liquidació de societats promotores; 6. La Llei es completa amb una àmplia part final, de la qual destaca la disposició addicional segona, que preveu que l'exigència d'obligatorietat de les garanties d'assegurança es farà de forma esglaonada en el temps «per permetre que el sector es vagi acomodant al que disposa aquesta norma». Només la garantia de deu anys en elements estructurals és exigible —per als habitatges— a partir de l'entrada en vigor de la Llei (que es difereix fins a 6 mesos); per a la resta de garanties (és a dir, l'assegurança de tres anys per danys en elements constructius no estructurals o en relació amb l'habitabilitat, i la d'un any respecte als acabats de les obres) es permet que sigui el Govern qui, mitjançant reial decret i sens cap termini màxim, n'estableixi l'obligatorietat «tenint en compte les circumstàn-

cies del sector de l'edificació i del sector assegurador». En aquesta mateixa línia gradualista, en la disposició final segona es dona al Govern un termini de fins a dos anys des de l'entrada en vigor de la Llei perquè aprovi el Codi tècnic de l'edificació, que és l'instrument que ha de concretar les exigències que la Llei només fixa a un nivell bàsic. En darrer terme, i en relació amb els supòsits en què el procés constructiu ha exigít l'expropiació prèvia de béns o drets per vincular-se a una finalitat o objectiu d'utilitat pública o interès social, la Llei es completa regulant la legislació d'expropiació forçosa en relació amb l'exercici del dret de reversió, dret qualificat pel Tribunal Constitucional com de configuració legal.

Finalment, cal destacar les dificultats que podran sorgir fàcilment respecte a l'articulació amb els ordenaments autònoms en el compliment d'aquesta Llei (i especialment del seu futur Reglament) per part dels aplicadors del dret, malgrat que hi hagi pogut haver un pacte polític que n'hagi evitat la impugnació via recurs d'inconstitucionalitat. Aquesta Llei, malgrat que alguns dels aspectes que preveu ja han estat àmpliament desenvolupats per les comunitats autònomes, regula amb una certa exhaustivitat l'àmbit de l'edificació (amb múltiples connexions amb altres matèries que donen entrada a la competència estatal) i es limita a enumerar (disposició final primera) els articles de la Constitució que al seu parer fonamenten la seva competència, i hi afegeix la típica clàusula genèrica «sens perjudici dels drets civils, forals o especials existents en determinades comunitats autònomes» i «sens perjudici de les competències legislatives i d'execució que tinguin assumides les comunitats autònomes en aquest àmbit». Fora d'aques-

tes clàusules d'estil (perfectament prescindibles segons ha afirmat el Tribunal Constitucional), la Llei només conté dues referències expresses a possibles intervencions d'altres administracions: en la disposició addicional primera, que preveu que determinades multes establertes en la Llei 57/1968, de 27 de juliol, sobre percepció de quantitats anticipades en la construcció i venda d'habitatges, «seran imposades per les comunitats autònomes, en quantia, per

cada infracció, de fins al 25 per 100 de les quantitats la devolució de les quals hagi de ser assegurada o pel que disposa la normativa pròpia de les comunitats autònomes»; i en l'art 3.2, que preveu que el Codi tècnic de l'edificació que ha d'aprovar el Govern per reial decret es podrà completar amb les exigències d'altres normes dictades per les administracions competents.

Marcel Mateu

Llei 50/1999, de 23 de desembre, sobre el règim jurídic de la tinença d'animals potencialment perillosos (BOE núm. 307, de 24 de desembre).

Com reconeix l'exposició de motius, aquesta Llei ha estat dictada per les Corts Generals enmig d'una estesa polèmica social provocada per la contínua difusió pública de casos d'atacs a persones per part de determinades races de gossos, a l'igual que la Llei 10/1999, de 30 de juliol, sobre la tinença de *gossos* considerats potencialment perillosos, aprovada pel Parlament de Catalunya sis mesos abans, i també comentada en aquesta *Revista*.

Cal destacar en primer lloc que, si bé la meitat de l'exposició de motius se centra en la problemàtica dels gossos —atès l'origen de la Llei—, s'ha d'aplicar, com indica expressament el títol, a qualsevol tipus d'animals potencialment perillosos, que són definits en l'article 2 com «els que, pertanyent a la fauna salvatge, són utilitzats com a animals domèstics, o de companyia, amb independència de la seva agressivitat, pertanyen a espècies o races que tinguin capacitat de causar la mort o lesions a les persones o a altres animals i danys a les coses» com també «els animals domèstics o de companyia que reglamentàriament es determinin, en particular els

pertanyents a l'espècie canina, inclosos dintre d'una tipologia racial, que pel seu caràcter agressiu, grandària o potència de mandíbula tinguin capacitat de causar la mort o lesions a les persones o a altres animals i danys a les coses». Com es pot veure, el seu àmbit d'aplicació és molt ampli, ja que n'hi ha prou amb ser capaç de causar lesions a un altre animal i danys a les coses per ser considerat animal potencialment perillós, qualificació que, en el cas dels gossos, s'ha d'efectuar per via reglamentària. En canvi, la Llei catalana, a part de referir-se únicament als gossos, és més precisa quant a la delimitació del seu àmbit d'aplicació, que abasta, segons l'article 1, aquells gossos que presentin una o diverses de les circumstàncies següents: haver tingut episodis d'agressions a persones o a altres gossos, haver estat ensinistrats per a l'atac i la defensa, o pertànyer a una de les races següents o els seus encreuaments: bullmastiff, dòberman, dog argentí, dog de Bordeus, fila brasiler, mastí napolità, pit bull, de presa canari, rottweiler, staffordshire i tosa japonès.

La disposició final primera de la Llei expressa els títols competencials en

què es fonamenten les Corts Generals per a la seva aprovació, i que són els següents:

a) l'article 149.1.13 CE (bases i coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica), per dictar l'article 4 de la Llei, que, sota el títol «Comerç», estableix normes per a la importació, l'exportació, el transport, la transmissió, la cria i l'ensinistrament d'aquests animals, i és declarat expressament bàsic.

b) l'article 149.1.16 CE (bases i coordinació general de la sanitat), per dictar l'article 9.1 de la Llei, que estableix que cal mantenir els animals en condicions higienicosanitàries adequades i amb la cura i les atencions necessàries, i és declarat expressament bàsic.

c) l'article 149.1.29 CE, que atribueix a l'Estat competència en matèria de seguretat pública, la garantia adequada de la qual és proclamada, en aquesta disposició final i en l'exposició de motius, com a finalitat de l'aprovació de la resta d'articles de la Llei, «sens perjudici de les competències que, d'acord amb els seus Estatuts, tinguin atribuïdes les Comunitats Autònomes, en matèria de protecció de persones i béns i manteniment de l'ordre públic», com és el cas de la Generalitat de Catalunya, ja que l'article 13.2 EAC declara que la seva policia autònoma tindrà com a funcions «la protecció de les persones i els béns i el manteniment de l'ordre públic». No es va incloure aquí cap referència a altres possibles competències autonòmiques, com ara la ramaderia, malgrat la insistència del PNB durant el tràmit parlamentari, que denunciava que les comunitats autònomes no disposaven de competències legislatives en matèria de seguretat pública.

A banda de fer al·lusions a «les autoritats competents» en diverses qües-

tions, la Llei conté les referències específiques següents a les competències de les comunitats autònomes i els ens locals:

a) l'article 1.2 exclou els animals que pertanyen a les policies autonòmiques i locals (a l'igual dels de les estatals) de l'aplicació de la Llei; i l'article 11 permet exceptuar els organismes públics (entre els quals cal incloure les comunitats autònomes i els ens locals) del compliment de determinades obligacions com a propietaris d'animals en el cas que els utilitzin amb una funció social.

b) l'article 3 de la Llei imposa la necessitat d'una llicència municipal per a la tinença d'aquests animals, alhora que fixa una sèrie de requisits mínims per a l'obtenció d'aquestes llicències. En el cas d'aquest precepte, i després d'afirmar que «serà desplegat reglamentàriament», s'estableix que «les Comunitats Autònomes i les Corporacions locals seran competents segons els Estatuts d'autonomia respectius i la legislació bàsica d'aplicació per a dictar la normativa de desplegament». Aquesta és l'única remissió específica que es fa en tota la Llei a la normativa autonòmica i local, a diferència d'uns altres preceptes (articles 2.2 i 5), que remetent a allò que «reglamentàriament» es determini. En aquest sentit, cal portar a col·lació que la disposició final segona de la Llei habilita el Govern estatal per dictar totes les disposicions que siguin necessàries per al compliment i l'execució d'aquesta Llei.

c) l'article 6 de la Llei exigeix als municipis (en el termini de sis mesos, fixat per la disposició transitòria única) la creació de registres d'animals potencialment perillosos, i imposa també la constitució a cada comunitat autònoma d'un registre central informatitzat, al qual han de comunicar els municipis, en

la forma que aquests determinin, les altes, les baixes i les incidències anotades en els seus registres.

d) l'article 7 de la Llei exigeix als qui facin ensinistrament per a guarda i defensa la possessió d'un certificat de capacitat, expedit o homologat per les comunitats autònomes d'acord, com a mínim, amb determinats criteris que fixa aquest mateix precepte; igualment estableix, en la disposició addicional segona de la Llei, que les comunitats autònomes han de determinar, en el termini de sis mesos, les proves, els cursos o l'acreditació d'experiència necessaris per a l'obtenció d'aquest certificat.

e) l'article 13.7 de la Llei afirma que la imposició de les sancions que preveu la Llei per a les infraccions que s'hi tipifiquen (les unes i les altres diferents de

les establertes en la Llei catalana) correspon als òrgans autonòmics i municipals «competents en cada cas», i que cal que el procediment sancionador s'ajusti als principis que estableixen la Llei de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú i el reglament estatal per a l'exercici de la potestat sancionadora, «sens perjudici de les normes autonòmiques i municipals que siguin d'aplicació».

Malgrat el problema competencial que planteja aquesta Llei, ja evidenciat en el tràmit parlamentari, no ha estat objecte de recurs d'inconstitucionalitat, per la qual cosa no és segur que el Tribunal Constitucional arribi a conèixer d'aquesta qüestió.

Jordi Freixes

Llei 54/1999, de 29 de desembre, de pressupostos generals de l'Estat per a l'any 2000, i Llei 55/1999, de 29 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social (Llei d'acompanyament) (BOE núm. 312, de 30 de desembre).

La importància que posseeix la Llei anual de pressupostos generals de l'Estat per a les comunitats autònomes és rellevant des del moment en què una part de la quantitat d'ingressos que perceben depèn de la regulació que es duu a terme en aquest cos normatiu de diferents recursos. Aquesta afirmació es fa evident des del moment en què el règim jurídic dels tributs cedits —d'una gran importància en els pressupostos autonòmics—, el percentatge de participació de les comunitats autònomes en els ingressos de l'Estat o la distribució entre les comunitats autònomes de diversos fons que fan efectiu el principi de solidaritat queden regulats en el text de la Llei de pressupostos.

Concretament, pel que fa als tributs cedits trobem, en primer terme, la fixació de l'escala autonòmica de l'impost sobre la renda de les persones físiques (art. 60), que és d'aplicació en el supòsit que les comunitats no n'aprovin una de pròpia en virtut del que preveu l'art. 13.1.a de la Llei 14/1996, de 30 de desembre, de cessió de tributs de l'Estat a les comunitats autònomes i mesures fiscals complementàries (en endavant, Llei de cessió). També són objecte de modificació el mínim exempt de l'impost sobre el patrimoni (art. 63), que queda fixat en 18.000.000 de pessetes per a l'any 2000, o la tarifa de l'impost (art. 64); tots dos aspectes són aplicables en

el supòsit que les comunitats autònomes no exerceixin les seves competències normatives en aquests àmbits d'acord amb la Llei de cessió esmentada. L'impost de successions i donacions també experimenta actualitzacions en les seves reduccions (art. 66), tarifa (art. 67) i coeficients per patrimoni preexistent (art. 68) que, tal com succeeix amb la resta de casos, s'han d'aplicar si les comunitats autònomes no exerceixen les seves competències normatives.

El capítol II de títol VII de la Llei de pressupostos generals de l'Estat per a l'any 2000 regula els altres aspectes als quals s'ha al·ludit anteriorment. En primer lloc, els art. 87 a 91 regulen des dels percentatges de participació en els ingressos de l'Estat de les comunitats autònomes per a l'exercici 2000, fins a la liquidació definitiva d'aquesta participació corresponent a altres exercicis, passant per normar el supòsit en què les comunitats autònomes assumeixin nous serveis. En segon lloc, els art. 93 i 94 preveuen la distribució del Fons de Garantia del sistema de finançament de les comunitats autònomes per al quinquenni 1997-2001 i el Fons de Compensació Interterritorial, respectivament. El primer fons és producte dels acords del Consell de Política Fiscal i Financera de 23 de setembre de 1996 i 27 de març de 1998, i el seu objectiu és garantir un nivell mínim d'ingressos per a les comunitats autònomes procedents de l'impost sobre la renda de les persones físiques i de la participació en els ingressos generals de l'Estat. En relació amb el Fons de Compensació Interterritorial, s'ha de dir que en seran beneficiàries les comunitats de Galícia, Andalusia, Astúries,

Cantàbria, Múrcia, València, Castella-la Manxa, Canàries, Extremadura i Castella i Lleó.

Per la seva banda, la Llei anomenada «Llei d'acompanyament a la Llei anual de pressupostos» també regula aspectes relacionats amb el finançament de les comunitats autònomes. En aquest sentit, l'art. 9 preveu modificacions en relació amb aspectes fiscals del règim econòmic i fiscal de les Canàries que afecten l'impost general indirecte canari. Aquesta regulació s'ha de combinar amb la que recull la disposició transitòria setena, que estableix el tipus impositiu de l'impost general indirecte canari aplicable a les feines del tabac. Igualment, l'art. 61 autoritza el Govern de la Nació perquè durant l'any 2000 es modifiquin les quantitats de les subvencions al transport aeri per a residents a les illes Canàries, les Balears, Ceuta i Melilla.

La disposició addicional setena regula aspectes relacionats amb el règim de les reclamacions economicoadministratives contra actes dictats en via de gestió dels tributs cedits a les comunitats autònomes i dels recàrrecs sobre tributs de l'Estat; s'insisteix en el fet que és competència dels òrgans economicoadministratius de l'Estat la revisió dels actes administratius relacionats amb tributs cedits i recàrrecs sobre impostos estatals i, en conseqüència, és necessària la coordinació entre òrgans semblants de les comunitats autònomes i els tribunals economicoadministratius de l'Estat a l'efecte que siguin aquests darrers els qui han de resoldre els actes administratius relatius a aquells tributs.

José Antonio Fernández Amor

Reial decret llei 14/1999, de 17 de setembre, sobre la firma electrònica (BOE núm. 224, de 18 de setembre).

A) *Precisions conceptuals*

La firma electrònica és un conjunt de dades associades a uns elements electrònics que permeten identificar l'autor del document on es troba aquesta firma. La firma electrònica avançada permet que es detecti qualsevol modificació. Per tal que hi hagi certesa que la persona sigui qui diu la signatura electrònica ens cal un certificat, i un prestador de serveis de certificat. Aquest darrer és la persona física o jurídica que expedeix els certificats que vinculen unes dades a una persona i en confirmen la identitat.

B) *Efectes*

La firma electrònica avançada, si està basada en un certificat reconegut, tindrà

el mateix valor que la firma manuscrita i serà admissible com a prova en judici.

C) *Règim de lliure competència*

La prestació de serveis de certificació no requereix autorització prèvia, i es realitza en règim de competència.

D) *Administracions públiques*

L'Estat o les comunitats autònomes poden regular l'ús de la firma electrònica per part de les administracions públiques, i establir requisits addicionals per garantir el procediment. Aquestes condicions són, en tot cas, objectives, raonables i no discriminatòries i no han d'impedir la prestació de serveis al ciutadà.

Antoni Roig

1.2. ADMINISTRACIÓ DE L'ESTAT

A cura de Joan Manuel Trayter

Disposicions diverses 1999

Reial decret 2812/1998, de 23 de desembre, sobre adaptació de la normativa d'assegurances, plans i fons de pensions a la introducció de l'euro (BOE núm. 307, de 24 de desembre).

Reial decret 2666/1998, d'11 de desembre, pel qual s'estableixen els criteris de selecció per al foment de la millora de les condicions de transformació i comercialització de productes agraris, de la pesca, de l'agricultura i de l'alimentació (BOE núm. 312, de 30 de desembre).

Reial decret 2670/1998, d'11 de desembre, pel qual es desplega l'article 30.1.f de la Llei 30/1984, de 2 d'agost, de mesures per a la reforma de la funció pública (BOE núm. 307, de 24 de desembre).

Reial decret 2669/1998, d'11 de desembre, pel qual s'aprova el procediment que cal seguir en matèria de rehabilitació dels funcionaris públics en l'àmbit de l'Administració general de l'Estat (BOE núm. 307, de 24 de desembre).

La Llei 13/1996, de 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social, ha modificat, en l'article 105, la redacció de l'article 37 del text articulat de la Llei de funcionaris civils de l'Estat, aprovat pel Decret 315/1964,

de 7 de febrer, i incorpora a la legislació vigent la figura de la rehabilitació dels funcionaris públics.

Així, d'una banda, l'apartat 3 d'aquest article estableix que «*los funcionarios que hubieran perdido su condición por cambio de nacionalidad o jubilación por incapacidad permanente podrán solicitar la rehabilitación, de conformidad con el procedimiento que se establezca*». I, d'una altra, l'apartat 4 del mateix article indica que «*los órganos de Gobierno de las Administraciones públicas podrán conceder la rehabilitación, a petición del interesado, de quien hubiera sido condenado a pena principal o accesoria de inhabilitación, una vez cumplida la condena y extinguidas las responsabilidades*».

D'aquesta manera, aquest Reial decret respon a la conseqüència immediata que resulta de la modificació de la redacció de l'article 37 del text articulat de la Llei de funcionaris civils de l'Estat, que és la necessitat, inajornable, d'establir, dins l'àmbit de l'Administració general de l'Estat, la via procedimental que cal seguir per tramitar i resoldre els diferents supòsits de rehabilitació, possibilitat que ha introduït la nova legislació, i també la fixació dels criteris que cal tenir en compte a l'hora d'apreciar les «circumstàncies i l'entitat del delictes comès», apreciació que ha de determinar la decisió que s'adopti en els supòsits de sol·licitud de rehabilitació per part de

qui hagi estat condemnat a pena principal o accessòria d'inhabilitació, un cop complerta la condemna i extingides les seves responsabilitats.

Reial decret 2814/1998, de 23 de desembre, pel qual s'aproven les normes sobre aspectes comptables de la introducció de l'euro (BOE núm. 307, de 24 de desembre).

Reial decret 2813/1998, de 23 de desembre, pel qual s'estableix el procediment de redenominació a euros del deute de l'Estat registrat a la Central d'Anotacions (BOE núm. 307, de 24 de desembre).

Reial decret 2824/1998, de 23 de desembre, pel qual es modifica la disposició transitòria dotzena del Reglament general de conductors (BOE núm. 307, de 24 de desembre).

Reial decret 2817/1998, de 23 de desembre, pel qual es fixa el salari mínim interprofessional per al 1999 (BOE núm. 312, de 30 de desembre).

L'article 27.1 del Text refós de la Llei de l'estatut dels treballadors, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1995, de 24 de març, conté un mandat adreçat al Govern de fixar anualment el salari mínim interprofessional.

A aquest efecte respon el present Reial decret, mitjançant el qual es procedeix a establir les noves quantitats que regiran a partir de l'1 de gener de 1999, tant per als treballadors fixos com per als eventuais o temporers, i també per al personal al servei de la llar familiar.

Les noves quantitats, que impliquen un increment de l'1,8 per 100 respecte de les del 1998, són el resultat de prendre en consideració de manera conjunta tots els factors que preveu l'article 27.1 esmentat: l'índex de preus al consum, la productivitat mitjana nacional assolida,

l'increment de la participació del treball en la renda nacional i la conjuntura econòmica general. En particular, s'han tingut en compte els objectius del Govern en matèria de contenció de la inflació i de moderació de les rendes salarials, en termes que són, però, compatibles amb el manteniment i fins i tot la millora, com ha passat des del 1996, del poder adquisitiu del salari mínim; tot això contribueix a reforçar el procés de generació d'ocupació que ha tingut lloc a Espanya durant aquest període.

Reial decret 2818/1998, de 23 de desembre, sobre producció d'energia elèctrica per instal·lacions alimentades per recursos o fonts d'energia renovables, residus i cogeneració (BOE núm. 312, de 30 de desembre).

Reial decret 2819/1998, de 23 de desembre, pel qual es regulen les activitats de transport i distribució d'energia elèctrica (BOE núm. 312, de 30 de desembre).

Reial decret 2820/1998, de 23 de desembre, pel qual s'estableixen les tarifes d'accés a les xarxes (BOE núm. 312, de 30 de desembre).

Reial decret 2720/1998, de 18 de desembre, pel qual es desplega l'article 15 de l'Estatut dels treballadors en matèria de contractes de durada determinada (BOE núm. 7, de 8 de gener).

Aquesta disposició té per objecte especificar i delimitar, de manera unitària i completa, tots els supòsits d'utilització dels contractes de durada determinada, especialment dels contractes per a obra o servei, i eventual per a circumstàncies de la producció.

Reial decret 2664/1998, d'11 de desembre, sobre devolució de complements per mínims de les pensions de la Segure-

tat Social, en la seva modalitat contributiva, percebuts indegudament (BOE núm. 7, de 8 de gener).

Reial decret 5/1999, de 8 de gener, sobre revaloració de les pensions del sistema de la Seguretat Social per al 1999 (BOE núm. 8, de 9 de gener).

Reial decret 3/1999, de 8 de gener, sobre revaloració i complements de pensions de classes passives per al 1999 (BOE núm. 8, de 9 de gener).

Reial decret 2727/1998, de 18 de desembre, pel qual es modifica el Reial decret 414/1996, d'1 de març, pel qual es regulen els productes sanitaris (BOE núm. 10, de 12 de gener).

Reial decret 2815/1998, de 23 de desembre, pel qual es regulen les activitats i el funcionament del Fons per a inversions a l'exterior i el Fons per a operacions d'inversió a l'exterior de la petita i la mitjana empresa (BOE núm. 10, de 12 de gener).

Reial decret 80/1999, de 22 de gener, pel qual es disposa la creació del deute públic durant el 1999 (BOE núm. 20, de 23 de gener).

Reial decret 4/1999, de 8 de gener, pel qual es modifica l'article 7 del Reial decret 1451/1983, d'11 de maig, pel qual, en compliment del que preveu la Llei 13/1982, de 7 d'abril, es regula l'ocupació selectiva i les mesures de foment de l'ocupació de les persones treballadores minusvàlides (BOE núm. 22, de 26 de gener).

Reial decret 147/1999, de 29 de gener, de modificació del Reial decret 157/1996, de 2 de febrer, pel qual es disposa l'actualització mensual del cens electoral i es regulen les dades necessàries per inscriure's (BOE núm. 26, de 30 de gener).

Reial decret 81/1999, de 22 de gener, pel qual s'aprova el Reglament de desplegament del títol II de la Llei 24/1998, de 13 de juliol, del servei postal universal i de la liberalització dels serveis postals, respecte a les autoritzacions per a la prestació de serveis i al Registre general d'empreses prestadores de serveis postals (BOE núm. 29, de 3 de febrer).

Reial decret 6/1999, de 8 de gener, pel qual, en compliment de la Llei 8/1998, de 14 d'abril, es modifica el Reial decret 1801/1995, de 3 de novembre, d'ampliació del concepte de família nombrosa (BOE núm. 30, de 4 de febrer).

Reial decret 217/1999, de 5 de febrer, pel qual es prorroga la vigència de les disposicions transitòries del Reial decret 7/1997, de 10 de gener, pel qual es regula el subsidi per desocupació a favor dels treballadors eventuais inclosos en el règim especial agrari de la Seguretat Social (BOE núm. 32, de 6 de febrer).

Reial decret 214/1999, de 5 de febrer, pel qual s'aprova el Reglament de l'impost sobre la renda de les persones físiques (BOE núm. 34, de 9 de febrer).

Reial decret 215/1999, de 5 de febrer, pel qual es modifiquen els reglaments de plans i fons de pensions, de l'impost sobre societats i de l'impost sobre el valor afegit i altres normes tributàries (BOE núm. 34, de 9 de febrer).

Reial decret 257/1999, de 12 de febrer, pel qual es regula la supervisió dels ajuts comunitaris a l'oli d'oliva i l'oliva de taula per l'Agència per a l'Oli d'Oliva (BOE núm. 38, de 13 de febrer).

Reial decret 144/1999, de 29 de gener, pel qual es desplega, en matèria d'acció protectora de la Seguretat Social, el Reial decret llei 15/1998, de 27 de novembre, de mesures urgents per a la mi-

llora del mercat de treball a temps parcial i el foment de la seva estabilitat (BOE núm. 40, de 16 de febrer).

Reial decret 82/1999, de 22 de gener, pel qual es modifica el Reial decret 2406/1985, de 20 de novembre, pel qual es declaren de compliment obligatori les especificacions tècniques de les bicicletes i les seves parts i peces i la seva homologació pel Ministeri d'Indústria i Energia (BOE núm. 40, de 16 de febrer).

Reial decret 145/1999, de 29 de gener, de foment de les races bovines autòctones espanyoles en règim de producció extensiva (BOE núm. 41, de 17 de febrer).

Reial decret 282/1999, de 22 de febrer, pel qual s'estableix el Programa de tallers d'ocupació (BOE núm. 46, de 23 de febrer).

Reial decret 216/1999, de 5 de febrer, sobre disposicions mínimes de seguretat i salut en el treball en l'àmbit de les empreses de treball temporal (BOE núm. 47, de 24 de febrer).

Reial decret 218/1999, de 5 de febrer, pel qual s'estableixen les condicions sanitàries de producció i comercialització amb països tercers de carns fresques, productes carnis i altres productes d'origen animal (BOE núm. 47, de 24 de febrer).

Reial decret 258/1999, de 12 de febrer, pel qual s'estableixen les condicions mínimes sobre la protecció de la salut i l'assistència mèdica dels treballadors del mar (BOE núm. 47, de 24 de febrer).

Reial decret 326/1999, de 26 de febrer, pel qual s'aprova el Reglament de l'impost sobre la renda de no residents (BOE núm. 50, de 27 de febrer).

Reial decret 284/1999, de 22 de febrer, pel qual es regula l'etiquetatge energètic de les làmpades d'ús domèstic (BOE núm. 53, de 3 de març).

Reial decret 279/1999, de 22 de febrer, pel qual s'aprova el Reglament regulador de les infraestructures comunes de telecomunicacions per a l'accés als serveis de telecomunicació a l'interior dels edificis i de l'activitat d'instal·lació d'equips i sistemes de telecomunicacions (BOE núm. 58, de 9 de març).

Reial decret 430/1999, de 12 de març, pel qual es dicten normes sobre determinació del nombre de regidors i vocals que han d'elegir les corporacions locals en les eleccions municipals que s'han de convocar el 1999 (BOE núm. 62, de 13 de març).

Reial decret 370/1999, de 5 de març, d'adaptació de diverses entitats de dret públic a les previsions de la Llei 6/1997, de 14 d'abril, d'organització i funcionament de l'Administració general de l'Estat (BOE núm. 64, de 16 de març).

Reial decret 331/1999, de 26 de febrer, de normalització i tipificació dels productes de la pesca, frescos, refrigerats o cuits (BOE núm. 66, de 18 de març).

Reial decret 480/1999, de 18 de març, pel qual es declaren oficials les xifres de població que resulten de la revisió del Padró municipal referides a l'1 de gener de 1998 (BOE núm. 67, de 19 de març).

Reial decret 432/1999, de 12 de març, d'adaptació de diversos organismes autònoms a les previsions de la Llei 6/1997, de 14 d'abril, d'organització i funcionament de l'Administració general de l'Estat (BOE núm. 70, de 23 de març).

Reial decret 427/1999, de 12 de març, pel qual es modifica el Reial decret 1368/1985, de 17 de juliol, pel qual es regula la relació laboral de caràcter especial de persones minusvàlides que treballin en centres especials d'ocupació (BOE núm. 73, de 26 de març).

Reial decret 605/1999, de 16 d'abril, de regulació complementària dels procediments electorals (BOE núm. 92, de 17 d'abril).

Les novetats més significatives del nou text són les següents: regular l'accessibilitat als col·legis de les persones minusvàlides; agilitar i simplificar el procediment de lliurament del material electoral per utilitzar a les taules electorals el dia de la votació; unificar els impresos electorals de manera que els mateixos models es puguin fer servir en diferents processos; modificar el règim de cobrament de les gratificacions als membres de les juntes electorals i als secretaris dels ajuntaments; corregir les deficiències actuals del sistema de reintegrament de les despeses del vot per correu als electors residents a l'estranger, i reduir la disparitat de la normativa dictada per a cada procés electoral, aplegant-la en una mateixa norma reglamentària.

Reial decret 610/1999, de 16 d'abril, pel qual s'aprova el Reglament de la Llei 43/1998, de 15 de desembre, de restitució o compensació als partits polítics de béns i drets confiscats en aplicació de la normativa sobre responsabilitats polítiques del període 1936-1939 (BOE núm. 92, de 17 d'abril).

Reial decret 597/1999, de 16 d'abril, pel qual es modifica el Reglament general de carreteres, aprovat pel Reial decret 1812/1994, de 2 de setembre (BOE núm. 102, de 29 d'abril).

Reial decret 607/1999, de 16 d'abril, pel qual s'aprova el Reglament de l'assegurança de responsabilitat civil de subscripció obligatòria per a embarcacions de lleure o esportives (BOE núm. 103, de 30 d'abril).

Reial decret 608/1999, de 16 d'abril, pel qual s'estableixen les condicions d'autorització i registre per a la importació de determinats productes del sector de l'alimentació animal, procedents de països tercers, i pel qual es modifica el Reial decret 1191/1998, de 12 de juny, sobre autorització i registre d'establiments i intermediaris del sector de l'alimentació animal (BOE núm. 103, de 30 d'abril).

Reial decret 609/1999, de 16 d'abril, pel qual es modifica el Reial decret 2257/1994, de 25 de novembre, pel qual s'aproven els mètodes oficials d'anàlisi de pinsos o aliments per a animals i les seves primeres matèries (BOE núm. 103, de 30 d'abril).

Reial decret 601/1999, de 16 d'abril, pel qual es regula el Registre oficial d'empreses pesqueres a països tercers (BOE núm. 103, de 30 d'abril).

Reial decret 704/1999, de 30 d'abril, pel qual es regulen els procediments de selecció per a l'ingrés en centres universitaris dels estudiants que reuneixin els requisits legals necessaris per a l'accés a la universitat (BOE núm. 104, d'1 de maig).

Reial decret 705/1999, de 30 d'abril, pel qual es modifica la regulació relativa a la subscripció del conveni especial amb l'Administració de la Seguretat Social per als parlaments de les comunitats autònomes a favor dels seus membres (BOE núm. 104, d'1 de maig).

Reial decret 600/1999, de 16 d'abril, pel qual determinats documents oficials es

declaren equivalents a les titulacions a què es refereix l'article 39.3 de la Llei orgànica 1/1990, de 3 d'octubre, d'ordenació general del sistema educatiu, per impartir els ensenyaments dels graus elementals i mitjà de dansa que estableix la Llei esmentada (BOE núm. 106, de 4 de maig).

Reial decret 664/1999, de 23 d'abril, sobre inversions exteriors (BOE núm. 106, de 4 de maig).

Reial decret 670/1999, de 23 d'abril, pel qual es crea la Comissió Interministerial de Simplificació Administrativa (BOE núm. 109, de 7 de maig).

La Llei 4/1999, de 13 de gener, de modificació de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, en la disposició addicional primera, encomana al Govern el desplegament d'un procés integral de simplificació de l'activitat administrativa, els eixos bàsics de la qual són: d'una banda, l'adaptació d'aquesta activitat a les innovacions introduïdes per la Llei 4/1999 esmentada, molt singularment el canvi en un sentit positiu del silenci administratiu, i de l'altra, la simplificació dels procediments administratius vigents en l'Administració general de l'Estat i els seus organismes públics, atesa, en especial, la implantació de categories generals de procediments i l'eliminació de tràmits innecessaris que dificulten les relacions dels ciutadans amb l'Administració pública.

Sens dubte, en el rerefons d'aquest mandat legal hi ha la necessitat de crear, no sols en un pla jurídic sinó també en la gestió del dia a dia, un marc adequat que afavoreixi el ple exercici dels drets que l'ordenament jurídic i, més concretament, la Llei 30/1992, ja esmentada, reconeix als ciutadans en les seves relacions amb les administracions públi-

ques i, en aquest cas, amb l'Administració general de l'Estat.

Per tot això, qualsevol procés de simplificació i racionalització de la gestió pública ha de tenir com a prioritats aquelles parcel·les de l'activitat administrativa que més incideixen en la vida diària dels ciutadans, com també les orientades a la creació d'ocupació, les prestacions socials i, en general, a totes aquelles àrees que redunden en un impuls de l'activitat econòmica, perquè qualsevol ineficàcia relativa a l'actuació pública disminueix la competitivitat nacional.

La disposició addicional esmentada preveu, per al desenvolupament d'aquestes tasques, la creació per part del Govern d'una comissió interministerial que, presidida pel ministre d'Administracions Públiques, sigui l'encarregada de coordinar i impulsar aquest procés de simplificació; una tasca realment molt necessària tenint en compte que els terminis que fixa la Llei 4/1999 per dur-la a terme són relativament breus: un any per a la simplificació i dos anys per a l'adaptació del sentit del silenci.

A aquesta finalitat respon el present Reial decret en relació amb aquest òrgan col·legiat: regular els elements configuradors essencials; és a dir, la seva creació, composició, organització i funcions.

La regulació d'aquest Reial decret es completa amb determinades previsions referides a la constitució de la Comissió Interministerial de Simplificació Administrativa i a l'aprovació del Pla general de simplificació, per tal de complir els terminis que estableix la Llei 4/1999.

Reial decret 667/1999, de 23 d'abril, pel qual es modifica el Reial decret 728/1993, de 14 de maig, pel qual s'estableixen les pensions assistencials per vellesa a favor dels emigrants espanyols (BOE núm. 110, de 8 de maig).

Reial decret 665/1999, de 23 d'abril, pel qual es regula el Registre de les persones que viatgen a bord de vaixells de passatge (BOE núm. 115, de 14 de maig).

Reial decret 701/1999, de 30 d'abril, pel qual es modifica el Reial decret 1253/1997, de 24 de juliol, sobre condicions mínimes exigides als vaixells que transporten mercaderies perilloses o contaminants amb origen o destinació a ports marítims nacionals (BOE núm. 115, de 14 de maig).

Reial decret 771/1999, de 7 de maig, pel qual es regulen les pensions i les indemnitzacions del règim de classes passives de l'Estat als militars d'ocupació (BOE núm. 118, de 18 de maig).

Reial decret 700/1999, de 30 d'abril, pel qual s'aprova el Reglament de l'objecció de consciència i de la prestació social substitutòria (BOE núm. 119, de 19 de maig).

La finalitat principal de la Llei 22/1998, de 6 de juliol, reguladora de l'objecció de consciència i de la prestació social substitutòria, és garantir l'exercici del dret constitucional d'objecció de consciència i millorar, al mateix temps, les condicions de compliment de la prestació social substitutòria, segons consta en l'exposició de motius.

A aquest efecte, el Reglament que s'aprova pretén executar i complir el contingut de la Llei 22/1998 esmentada, de 6 de juliol, amb instruccions concretes que facilitin el nivell de gestió exigida pel nombre important de joves espanyols que es decideixen per l'opció del dret constitucional d'objecció de consciència.

Reial decret 768/1999, de 7 de maig, pel qual s'aprova el Reglament per al control del compliment de la normativa internacional sobre seguretat marítima,

prevenció de la contaminació i condicions de vida i treball als vaixells estrangers, ports o instal·lacions ubicats en aigües jurisdiccionals espanyoles (BOE núm. 121, de 21 de maig).

Reial decret 809/1999, de 14 de maig, pel qual es regulen els requisits que han de reunir els equips marins destinats a ser embarcats als vaixells, en aplicació de la Directiva 96/98/CE, modificada per la Directiva 98/85/CE (BOE núm. 128, de 29 de maig).

Reial decret 769/1999, de 7 de maig, pel qual es dicten les disposicions d'aplicació de la Directiva del Parlament Europeu i del Consell 97/23/CE, relativa als equips de pressió, i es modifica el Reial decret 1244/1979, de 4 d'abril, que va aprovar el Reglament d'aparells de pressió (BOE núm. 129, de 31 de maig).

Reial decret 845/1999, de 21 de maig, pel qual es modifica parcialment el Reial decret 1393/1990, de 2 de novembre, pel qual s'aprova el Reglament de la Llei 46/1984, de 26 de desembre, reguladora de les institucions d'inversió col·lectiva en relació amb les societats i els fons d'inversió immobiliària, i es disposen altres mesures financeres (BOE núm. 133, de 4 de juny).

Reial decret 993/1999, d'11 de juny, pel qual s'aprova el Reglament del Registre d'organitzacions no governamentals de desenvolupament adscrit a l'Agència de Cooperació Internacional (BOE núm. 152, de 26 de juny).

La Llei 23/1998, de 7 de juliol, de cooperació internacional per al desenvolupament, preveu, en l'article 33, la creació d'un Registre d'organitzacions no governamentals de desenvolupament, que s'adscriu l'Agència Espanyola de Cooperació Internacional. La inscripció en aquest Registre, o en aquells que puguin

crear les comunitats autònomes amb idèntica finalitat, constitueix un requisit indispensable perquè les organitzacions no governamentals de desenvolupament puguin rebre de les administracions públiques ajuts i subvencions computables com a ajut oficial al desenvolupament, o bé beneficiar-se dels incentius fiscals a què es refereix l'article 35 de la Llei esmentada.

En aquest sentit, el present Reglament té per objecte establir les pautes per al funcionament pràctic d'aquest Registre, sens perjudici que, en el moment oportú, s'articulin els procediments corresponents per assegurar la comunicació i l'homologació de dades amb els registres que, amb idèntica finalitat, es puguin crear a les comunitats autònomes.

Reial decret 1035/1999, de 18 de juny, pel qual es regula el sistema de preus de referència en el finançament de medicaments a càrrec dels fons de la Seguretat Social o de fons estatals destinats a la sanitat (BOE núm. 154, de 29 de juny).

Reial decret 1032/1999, de 18 de juny, pel qual es determinen les normes de seguretat que han de complir els vaixells pesquers d'eslora igual o superior a 24 metres (BOE núm. 156, d'1 de juliol).

Reial decret 1110/1999, de 25 de juny, pel qual es modifica l'article 41 del Reglament general de conductors, aprovat pel Reial decret 772/1997, de 30 de maig (BOE núm. 161, de 7 de juliol).

Reial decret 1108/1999, de 25 de juny, pel qual es regula el sistema de compte corrent en matèria tributària (BOE núm. 161, de 7 de juliol).

Reial decret 1112/1999, de 25 de juny, pel qual es modifica i completa el Reial decret 986/1991, de 14 de juny, pel

qual s'aprova el calendari d'aplicació de la nova ordenació del sistema educatiu (BOE núm. 162, de 8 de juliol).

Reial decret 1116/1999, de 25 de juny, pel qual es modifica el Reial decret 2106/1996, de 20 de setembre, pel qual s'estableixen les normes d'identitat i puresa dels edulcorants utilitzats en els productes alimentaris (BOE núm. 162, de 8 de juliol).

Reial decret 1162/1999, de 2 de juliol, pel qual es regula el contingut del Pla inicial d'actuació dels organismes públics, previst en l'article 62 de la Llei 6/1997, de 14 d'abril, d'organització i funcionament de l'Administració general de l'Estat (BOE núm. 166, de 13 de juliol).

Aquest Reial decret compleix el que preveu l'article 62.2 de la Llei 6/1997, de 14 d'abril, d'organització i funcionament de l'Administració general de l'Estat, sobre l'aprovació d'una norma reglamentària que especifiqui els continguts del pla inicial d'actuació dels organismes públics que es creïn, perquè estiguin justificats per raons suficients d'eficàcia i eficiència en la gestió de les activitats de la competència de l'Administració general de l'Estat en el sector d'activitat sobre el qual haurà d'actuar l'organisme, que són les que en justifiquen la creació com a entitat de dret públic diferenciada de l'Administració general de l'Estat i dotada d'autonomia de gestió.

En definitiva, aquest pla inicial d'actuació dels organismes públics de nova creació, tal com estableix el present Reial decret en l'article 1, té per objecte definir la missió de l'organisme públic la creació del qual es pretén, establir les fites generals o els objectius necessaris per aconseguir-los i les línies d'actuació per assolir-los, i determinar els recursos hu-

mans, financers i materials necessaris per al funcionament de l'organisme.

Reial decret 1161/1999, de 2 de juliol, pel qual es regula la prestació dels serveis aeroportuaris d'assistència a terra (BOE núm. 168, de 15 de juliol).

Reial decret 1251/1999, de 16 de juliol, sobre societats anònimes esportives (BOE núm. 170, de 17 de juliol).

Reial decret 1252/1999, de 16 de juliol, de modificació parcial del Reial decret 1835/1991, de 20 de desembre, sobre federacions esportives espanyoles i registre d'associacions esportives (BOE núm. 170, de 17 de juliol).

Reial decret 1254/1999, de 16 de juliol, pel qual s'aproven les mesures de control dels riscos inherents als accidents greus en els quals intervinguin substàncies perilloses (BOE núm. 172, de 20 de juliol).

Reial decret 1204/1999, de 9 de juliol, pel qual es modifica el Reial decret 2140/1985, de 9 d'octubre, pel qual es dicten normes sobre homologació de tipus de vehicles automòbils, remolcs i semiremolcs, com també de parts i peces d'aquests vehicles (BOE núm. 173, de 21 de juliol).

Reial decret 1337/1999, de 31 de juliol, pel qual es regula la remissió d'informació en matèria de normes i reglamentacions tècniques, i reglaments relatius als serveis de la societat de la informació (BOE núm. 185, de 4 d'agost).

Reial decret 1247/1999, de 16 de juliol, sobre regles i normes de seguretat aplicables als vaixells de passatge que facin travessies entre ports espanyols (BOE núm. 187, de 6 d'agost).

Reial decret 1293/1999, de 23 de juliol, pel qual es modifica el Reial decret

192/1988, de 4 de març, sobre limitacions en la venda i l'ús del tabac per a la protecció de la salut de la població (BOE núm. 188, de 7 d'agost).

Reial decret 1259/1999, de 16 de juliol, pel qual es regulen les cartes de serveis i els premis a la qualitat en l'Administració general de l'Estat (BOE núm. 190, de 10 d'agost).

Reial decret 1334/1999, de 31 de juliol, pel qual s'aprova la Norma general d'etiquetatge, presentació i publicitat dels productes alimentaris (BOE núm. 202, de 24 d'agost).

Reial decret 1336/1999, de 31 de juliol, pel qual es disposa la formació dels censos d'edificis, locals, habitatges i població (BOE núm. 202, de 24 d'agost).

Reial decret 1378/1999, de 27 d'agost, pel qual s'estableixen mesures per a l'eliminació i la gestió dels policlorobifenils, policloroterfenils i els aparells que els continguin (BOE núm. 206, de 28 d'agost).

Reial decret 1377/1999, de 27 d'agost, pel qual es crea l'Oficina de Transició per a l'Efecte 2000 (BOE núm. 211, de 3 de setembre).

Reial decret 1327/1999, de 31 de juliol, pel qual es regulen determinats aspectes de l'assegurança de crèdit a l'exportació per compte de l'Estat en operacions a mitjà i llarg termini (BOE núm. 211, de 3 de setembre).

Reial decret 1380/1999, de 27 d'agost, pel qual s'estableix el procediment per fer efectiu l'import de la compensació econòmica a les empreses que col·laborin en la gestió de l'assistència sanitària corresponent al 1998 d'acord amb el que estableix la disposició transitòria sisena de la Llei 66/1997, de 30 de des-

embre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social (BOE núm. 216, de 9 de setembre).

Reial decret 1434/1999, de 10 de setembre, pel qual s'estableixen els reconeixements i les inspeccions de les embarcacions de lleure per garantir la seguretat de la vida humana al mar i es determinen les condicions que han de reunir les entitats col·laboradores de la inspecció (BOE núm. 218, d'11 de setembre).

Reial decret 1465/1999, de 17 de setembre, pel qual s'estableixen criteris d'imatge institucional i es regula la producció documental i el material imprès de l'Administració general de l'Estat (BOE núm. 230, de 25 de setembre).

Aquest Reial decret instaura uns criteris d'imatge institucional que faciliten la identificació pels ciutadans de l'àmplia diversitat d'elements que componen l'Administració general de l'Estat. Aquesta imatge se sustenta en l'escut d'Espanya, símbol comú a totes les institucions de l'Estat, que posseeix les característiques de neutralitat i coherència amb l'organització a la qual representarà, i que a més presenta l'avantatge de la familiaritat entre els ciutadans.

D'altra banda, la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, i les seves normes de desplegament, consagren aspectes tan rellevants com ara els drets del ciutadà, la utilització de llengües cooficials i l'aplicació de les noves tecnologies. Aquests aspectes han estat aclarits i reforçats recentment en les modificacions que va introduir la Llei 4/1999, de 13 de gener, i han de tenir un reflex adequat pel que fa a la producció documental de l'Administració.

En conseqüència, aquesta norma, d'una manera complementària i con-

cordant amb la nova imatge institucional, pretén la consecució d'una sèrie d'objectius, en els quals s'han tingut presents els principis de contenció de la despesa pública i l'eficiència en la utilització de recursos. Aquests principis es poden sintetitzar en: transparència i claredat dels documents i impresos administratius, utilització de les llengües cooficials en els documents i impresos, configuració d'un marc per establir models normalitzats de sol·licitud i normalització del material imprès.

Reial decret 1497/1999, de 24 de setembre, pel qual es regula el procediment excepcional d'accés al títol de metge especialista (BOE núm. 230, de 25 de setembre).

Reial decret 1462/1999, de 17 de setembre, pel qual s'aprova el Reglament que regula el dret dels usuaris del servei de televisió a ser informats de la programació que es preveu emetre, i es despleguen altres articles de la Llei 25/1994, de 12 de juliol, modificada per la Llei 22/1999, de 7 de juny (BOE núm. 233, de 29 de setembre).

La Llei 25/1994, de 12 de juliol, per la qual s'incorpora a l'ordenament jurídic espanyol la Directiva 89/552/CEE, sobre la coordinació de disposicions legals, reglamentàries i administratives dels estats membres relatives a l'exercici d'activitats de radiodifusió televisiva, en l'article 18, modificat per la Llei 22/1999, de 7 de juny, estableix que «[...] constituye un derecho de los teleespectadores, en cuanto usuarios, el conocer, con antelación suficiente, la programación de televisión, incluidas las películas cinematográficas y la retransmisión de espectáculos. El Gobierno y los órganos competentes de las Comunidades Autónomas, en sus respectivos ámbitos competenciales, desarrollarán reglamentariamente

el procedimiento para hacer efectivo este derecho [...]»

A aquesta finalitat respon el present Reial decret, el qual estableix que, per fer efectiu el dret a la informació dels usuaris, els operadors de televisió han de fer pública la programació diària amb una antelació mínima, d'almenys, onze dies, per qualsevol mitjà.

Reial decret 1463/1999, de 17 de setembre, pel qual s'estableixen els aspectes bàsics del currículum dels ensenyaments del grau superior de dansa i es regula la prova d'accés a aquests estudis (BOE núm. 233, de 29 de setembre).

Reial decret 1464/1999, de 17 de setembre, sobre activitats de la primera part del cicle del combustible nuclear (BOE núm. 238, de 5 d'octubre).

Reial decret 1524/1999, de 4 d'octubre, pel qual es convoquen eleccions locals parcials (BOE núm. 238, de 5 d'octubre).

Dins del termini màxim de sis mesos que estableix la Llei orgànica del règim electoral general, mitjançant aquest Reial decret es convoquen eleccions locals en aquelles circumscripcions on no es van presentar candidatures en les últimes eleccions locals.

Reial decret 1496/1999, de 24 de setembre, pel qual s'estableixen els estudis superiors de disseny, la prova d'accés i els aspectes bàsics del currículum d'aquests estudis (BOE núm. 239, de 6 d'octubre).

Reial decret 1566/1999, de 8 d'octubre, sobre els consellers de seguretat per al transport de mercaderies perilloses per carretera, per ferrocarril o per via navegable (BOE núm. 251, de 20 d'octubre).

Reial decret 1440/1999, de 10 de setembre, pel qual es regula l'exercici de la

pesca d'art d'arrossegament de fons al calador nacional del Mediterrani (BOE núm. 251, de 20 d'octubre).

Reial decret 1441/1999, de 10 de setembre, pel qual es regula l'exercici de la pesca d'art de ròssec de fons al calador nacional del Cantàbric i nord-oest (BOE núm. 251, de 20 d'octubre).

Reial decret 1567/1999, de 8 d'octubre, pel qual es modifica el Reial decret 145/1999, de 29 de gener, de foment de les races bovines autòctones espanyoles en règim de producció extensiva (BOE núm. 251, de 20 d'octubre).

Reial decret 1523/1999, d'1 d'octubre, pel qual es modifica el Reglament d'instal·lacions petrolieres, aprovat pel Reial decret 2085/1994, de 20 d'octubre, i les instruccions tècniques complementàries MI-IP03, aprovades pel Reial decret 1427/1997, de 15 de setembre, i MI-IP04, aprovades pel Reial decret 2201/1995, de 28 de setembre (BOE núm. 253, de 22 d'octubre).

Reial decret 1591/1999, de 15 d'octubre, que modifica el Reial decret 2876/1982, de 15 d'octubre, pel qual es regula el registre i l'ús d'aeronaus d'estructura ultralleugera i es modifica el registre d'aeronaus privades no mercantils (BOE núm. 254, de 23 d'octubre).

Reial decret 1589/1999, de 15 d'octubre, pel qual es modifica el Reglament de plans i fons de pensions, aprovat pel Reial decret 1307/1988, de 30 de setembre (BOE núm. 256, de 26 d'octubre).

Reial decret 1640/1999, de 22 d'octubre, pel qual es regula la prova d'accés als estudis universitaris (BOE núm. 257, de 27 d'octubre).

Reial decret 1588/1999, de 15 d'octubre, pel qual s'aprova el Reglament sobre la

instrumentació dels compromisos per pensions de les empreses amb els treballadors i els beneficiaris (BOE núm. 257, de 27 d'octubre).

El Reglament que aprova el present Reial decret estableix que els compromisos per a pensions assumits per les empreses, incloent-hi les prestacions causades, s'han d'instrumentar mitjançant contractes d'assegurances a través de la formalització d'un pla de pensions o de tots dos.

Reial decret 1676/1999, de 29 d'octubre, pel qual es modifica parcialment el Reial decret 1197/1991, de 26 de juliol, sobre règim de les ofertes públiques d'adquisició de valors (BOE núm. 260, de 30 d'octubre).

Reial decret 1642/1999, de 22 d'octubre, pel qual es modifica el Reial decret 255/1996, de 16 de febrer, pel qual s'estableix el règim d'infraaccions i sancions per a la repressió del dopatge (BOE núm. 260, de 30 d'octubre).

Reial decret 1595/1999, de 15 d'octubre, pel qual s'estableixen determinats terminis per al pagament de taxes en matèria de propietat industrial (BOE núm. 264, de 4 de novembre).

Reial decret 1638/1999, de 22 d'octubre, pel qual es regula l'alienació de béns mobles i productes de defensa per al Ministeri de Defensa (BOE núm. 264, de 4 de novembre).

Reial decret 1643/1999, de 22 d'octubre, pel qual es regula el procediment per a la tramitació de les sol·licituds d'inscripció en el Registre comunitari de les denominacions d'origen protegides i de les indicacions geogràfiques protegides (BOE núm. 265, de 5 de novembre).

Reial decret 1704/1999, de 5 de novembre, pel qual es determinen els requisits i

les condicions de les activitats empresarials i professionals, i les participacions en entitats per a l'aplicació de les exempcions corresponents a l'impost sobre el patrimoni (BOE núm. 266, de 6 de novembre).

Reial decret 1728/1999, de 12 de novembre, pel qual es fixen les especificacions dels gasolis d'automoció i de les gasolines (BOE núm. 272, de 13 de novembre).

Reial decret 1678/1999, de 29 d'octubre, pel qual es modifica el Reial decret 9292/1995, de 9 de juny, pel qual s'aprova el Reglament tècnic de control i la certificació de plantes de viver de fruiters (BOE núm. 276, de 18 de novembre).

Reial decret 1679/1999, de 29 d'octubre, sobre concursos oficials i concursos de vins reconeguts oficialment (BOE núm. 276, de 18 de novembre).

Reial decret 1798/1999, de 26 de novembre, pel qual es modifiquen diverses disposicions relatives a l'alimentació dels animals (BOE núm. 284, de 27 de novembre).

Reial decret 1799/1999, de 26 de novembre, pel qual es modifica el Reial decret 1489/1998, de 10 de juliol, sobre la circulació de les primeres matèries per a alimentació animal (BOE núm. 284, de 27 de novembre).

Reial decret 1800/1999, de 26 de novembre, pel qual es modifica el Reial decret 569/1990, de 27 d'abril, relatiu a la fixació dels continguts màxims per als residus de plaguicides sobre i en els productes alimentaris d'origen animal (BOE núm. 284, de 27 de novembre).

Reial decret 1802/1999, de 26 de novembre, pel qual es modifica el Reial de-

cret 1917/1997, de 19 de desembre, pel qual s'estableixen les normes d'identitat i puresa dels additius alimentaris diferents dels colorants i edulcorants utilitzats en els productes alimentaris (BOE núm. 286, de 30 de novembre).

Reial decret 1795/1999, de 26 de novembre, pel qual es modifica parcialment el Reial decret 259/1996, de 16 de febrer, sobre la incorporació a la universitat dels estudis superiors de turisme (BOE núm. 295, de 10 de desembre).

Reial decret 1803/1999, de 26 de novembre, pel qual s'aprova el Pla director de la xarxa de parcs nacionals (BOE núm. 297, de 13 de desembre).

Reial decret 1797/1999, de 26 de novembre, sobre control de les operacions de pesca de vaixells de tercers països en aigües sota sobirania o jurisdicció espanyola (BOE núm. 301, de 17 de desembre).

Reial decret 1830/1999, de 3 de desembre, pel qual es modifica parcialment el Reglament d'ordenació dels transports terrestres (BOE núm. 302, de 18 de desembre).

Reial decret 1907/1999, de 17 de desembre, pel qual es modifiquen els articles 6, 7, 17, 36, 58, 73, 74, 75, 76 i 79 del Reglament general de conductors, aprovat pel Reial decret 772/1997, de 30 de maig (BOE núm. 302, de 18 de desembre).

Reial decret 1912/1999, de 17 de desembre, pel qual s'aprova el Reglament d'execució de la Llei 32/1999, de 8 d'octubre, de solidaritat amb les víctimes del terrorisme (BOE núm. 305, de 22 de desembre).

Reial decret 1828/1999, de 3 de desembre, pel qual s'aprova el Reglament del

Registre de condicions generals de la contractació (BOE núm. 306, de 23 de desembre).

El Registre de condicions generals de la contractació és un registre de clàusules contractuals i de sentències que té com a finalitat protegir el consumidor enfront de les clàusules abusives, especialment en els contractes entre professionals i consumidors, tenint en compte que la declaració com a abusives de les clàusules correspon en exclusiva als jutges i als tribunals.

Reial decret 1889/1999, de 13 de desembre, pel qual es regula el dret a efectuar declaracions de duana (BOE núm. 310, de 28 de desembre).

Reial decret 1890/1999, de 10 de desembre, pel qual es modifica el Reglament general sobre cotització i liquidació d'altres drets de la Seguretat Social, aprovat pel Reial decret 2064/1995, de 22 de desembre (BOE núm. 310, de 28 de desembre).

Reial decret 1891/1999, de 10 de desembre, pel qual es modifica el Reglament general de la gestió financera de la Seguretat Social, aprovat pel Reial decret 1391/1995, de 4 d'agost (BOE núm. 310, de 28 de desembre).

Reial decret 1976/1999, de 23 de desembre, pel qual s'estableixen els criteris de qualitat en el radiodiagnòstic (BOE núm. 311, de 29 de desembre).

Reial decret 1977/1999, de 23 de desembre, pel qual s'estableixen els principis relatius a l'organització dels controls veterinaris sobre els productes procedents de tercers països (BOE núm. 311, de 29 de desembre).

Reial decret 1965/1999, de 23 de desembre, pel qual es modifica el Reglament dels impostos especials (BOE núm. 312, de 30 de desembre).

Reial decret 1966/1999, de 23 de desembre, pel qual es modifiquen i introdueixen diverses normes tributàries i duaneres per a la seva adaptació a la introducció de l'euro durant el període transitori (BOE núm. 312, de 30 de desembre).

Reial decret 1968/1999, de 23 de desembre, pel qual es modifiquen determinats articles del Reglament de l'impost sobre la renda de les persones físiques, de l'impost sobre la renda de no residents i del Reglament de plans i fons de pensions, en matèria de dietes, obligació de declarar, pagaments a compte i obligacions d'informació (BOE núm. 312, de 30 de desembre).

Reial decret 1829/1999, de 3 de desembre, pel qual s'aprova el Reglament pel qual es regula la prestació dels serveis postals, com a desplegament del que estableix la Llei 24/1998, de 13 de juliol, del servei postal universal i de la liberalització dels serveis postals (BOE núm. 313, de 31 de desembre).

Reial decret 1836/1999, de 3 de desembre, pel qual s'aprova el Reglament sobre instal·lacions nuclears i radioactives (BOE núm. 313, de 31 de desembre).

Reial decret 1906/1999, de 17 de desembre, pel qual es regula la contractació telefònica o electrònica amb condicions generals com a desplegament de l'article 5.3 de la Llei 7/1998, de 13 d'abril, de condicions generals de la contractació (BOE núm. 313, de 31 de desembre).

Reial decret 1911/1999, de 17 de desembre, pel qual s'aprova l'estratègia nacional sobre drogues per al període 2000-2008 (BOE núm. 313, de 31 de desembre).

Reial decret 2060/1999, de 30 de desembre, pel qual es modifiquen determinats articles del Reglament de l'impost

sobre societats en matèria d'inscripció en l'índex d'entitats, pagaments a compte i valoració prèvia de despeses corresponents a projectes de recerca científica o d'innovació tecnològica (BOE núm. 313, de 31 de desembre).

Reial decret 2064/1999, de 30 de desembre, sobre revaloració de les pensions del sistema de la Seguretat Social per a l'exercici de l'any 2000 (BOE núm. 313, de 31 de desembre).

Reial decret 2065/1999, de 30 de desembre, pel qual es fixa el salari mínim interprofessional per a l'any 2000 (BOE núm. 313, de 31 de desembre).

L'article 27.1 del Text refós de la Llei de l'Estatut dels treballadors, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1995, de 24 de març, conté un mandat adreçat al Govern de fixar anualment el salari mínim interprofessional.

A aquest efecte respon el present Reial decret, mitjançant el qual es procedeix a establir les noves quantitats que regiran a partir de l'1 de gener de 2000, tant per als treballadors fixos com per als eventuals o temporers, i també per al personal al servei de la llar familiar.

Les noves quantitats, que impliquen un increment del 2 per 100 respecte de les de l'any 1998, són el resultat de prendre en consideració de manera conjunta tots els factors que preveu l'article 27.1 esmentat: l'índex de preus al consum, la productivitat mitjana nacional assolida, l'increment de la participació del treball en la renda nacional i la conjuntura econòmica general. En particular, s'hi han tingut en compte els objectius del Govern en matèria de contenció de la inflació i moderació de les rendes salarials, de manera que es pugui continuar contribuint amb això a reforçar el procés de generació d'ocupació que té lloc a Espanya des de l'any 1996.

Traspassos 1999

Reial decret 2671/1998, d'11 de desembre, sobre traspàs de funcions i serveis de l'Administració de l'Estat a la Comunitat Autònoma de Cantàbria en matèria d'ensenyament no universitari (BOE núm. 17, de 20 de gener).

Reial decret 2672/1998, d'11 de desembre, sobre traspàs de funcions i serveis de l'Administració de l'Estat a la Comunitat Autònoma de Cantàbria en matèria de gestió de la formació professional ocupacional (BOE núm. 17, de 20 de gener).

Reial decret 38/1999, de 15 de gener, sobre ampliació de funcions i serveis de l'Administració de l'Estat traspassats a la Comunitat Autònoma de Canàries (BOE núm. 25, de 29 de gener).

Reial decret 35/1999, de 15 de gener, sobre traspàs de funcions i serveis de la Seguretat Social a la Comunitat de Canàries en matèria d'assistència i serveis socials encomanats a l'Institut Social de la Marina (ISM) (BOE núm. 25, de 29 de gener).

Reial decret 40/1999, de 15 de gener, sobre traspàs de funcions i serveis de l'Administració de l'Estat a la Comunitat de Canàries en matèria de mediadors d'assegurances (BOE núm. 25, de 29 de gener).

Reial decret 41/1999, de 15 de gener, sobre traspàs de funcions i serveis de l'Administració de l'Estat a la Comunitat Autònoma de La Rioja en matèria de gestió de la formació professional ocupacional (BOE núm. 26, de 30 de gener).

Reial decret 42/1999, de 15 de gener, sobre ampliació de mitjans econòmics adscrits als serveis traspassats a la Comunitat Autònoma de La Rioja en matèria

d'agricultura (desenvolupament rural) (BOE núm. 26, de 30 de gener).

Reial decret 30/1999, de 15 de gener, sobre traspàs de funcions i serveis de l'Administració de l'Estat a la Comunitat Autònoma de Ceuta en matèria d'assistència social (BOE núm. 30, de 4 de febrer).

Reial decret 31/1999, de 15 de gener, sobre traspàs de funcions i serveis de l'Administració de l'Estat a la Comunitat Autònoma de Ceuta en matèria de cultura i esport (BOE núm. 30, de 4 de febrer).

Reial decret 32/1999, de 15 de gener, sobre traspàs de funcions i serveis de l'Administració de l'Estat a la Comunitat Autònoma de Ceuta en matèria de sanitat (BOE núm. 30, de 4 de febrer).

Reial decret 33/1999, de 15 de gener, sobre traspàs de funcions i serveis de l'Administració de l'Estat a la Comunitat Autònoma de Ceuta en matèria de defensa del consumidor i de l'usuari (BOE núm. 30, de 4 de febrer).

Reial decret 148/1999, de 29 de gener, sobre traspàs de funcions i serveis de l'Administració de l'Estat a la Comunitat Autònoma de Castella i Lleó en matèria de gestió de la formació professional ocupacional (BOE núm. 40, de 16 de febrer).

Reial decret 149/1999, de 29 de gener, sobre ampliació dels mitjans de la Seguretat Social traspassats a la Comunitat Autònoma de Castella i Lleó en les matèries encomanades a l'Institut de Migracions i Serveis Socials (IMSSO) (BOE núm. 40, de 16 de febrer).

Reial decret 333/1999, de 26 de febrer, sobre traspàs a la Comunitat Autònoma d'Extremadura dels mitjans adscrits a la

gestió encomanada en matèria d'agricultura, Fons Espanyol de Garantia Agrària (FEGA) (BOE núm. 64, de 16 de març).

S'aprova l'Acord, adoptat en data 15 de febrer de 1999, pel Ple de la Comissió Mixta de Transferències, prevista en la disposició transitòria tercera de l'Estatut d'autonomia d'Extremadura, pel qual es traspassen a la Comunitat Autònoma d'Extremadura els mitjans personals, materials i pressupostaris adscrits a la gestió encomanada en matèria d'agricultura, Fons Espanyol de Garantia Agrària (FEGA), i que es transcriu com a annex a aquest Reial decret.

En conseqüència, queden traspassats a la Comunitat Autònoma d'Extremadura els mitjans personals i materials i els crèdits pressupostaris que es detallen en l'Acord de la Comissió Mixta, en els termes que s'hi especifiquen.

Reial decret 334/1999, de 26 de febrer, sobre ampliació de mitjans traspassats a la Comunitat d'Extremadura en matèria de cultura (BOE núm. 64, de 16 de març).

Reial decret 335/1999, de 26 de febrer, sobre ampliació dels mitjans patrimonials adscrits als serveis traspassats a la Comunitat d'Extremadura en matèria de turisme (BOE núm. 64, de 16 de març).

Reial decret 336/1999, de 26 de febrer, sobre ampliació dels mitjans adscrits als serveis traspassats a la Comunitat d'Extremadura en matèria de conservació de la natura (BOE núm. 64, de 16 de març).

Reial decret 373/1999, de 5 de març, sobre traspass a la Comunitat de Galícia de funcions i serveis de la Seguretat Social en matèria d'assistència i serveis socials encomanats a l'Institut Social de la Ma-

rina (ISM) (BOE núm. 71, de 24 de març).

Reial decret 523/1999, de 26 de març, sobre traspass de funcions i serveis de l'Administració de l'Estat a la Comunitat de Múrcia en matèria d'ensenyaments professionals nauticopesquers (BOE núm. 95, de 21 d'abril).

Reial decret 572/1999, de 9 d'abril, sobre ampliació dels mitjans patrimonials adscrits als serveis traspassats de l'Administració de l'Estat a la Comunitat de Cantàbria en matèria de casinos, jocs i apostes (BOE núm. 100, de 27 d'abril).

Reial decret 573/1999, de 9 d'abril, sobre traspass de funcions i serveis de l'Administració de l'Estat a la Comunitat de Cantàbria en matèria d'ensenyaments professionals nauticopesquers (BOE núm. 100, de 27 d'abril).

Reial decret 574/1999, de 9 d'abril, sobre ampliació dels mitjans de la Seguretat Social traspassats a la Comunitat de Cantàbria en les matèries encomanades a l'Institut de Migracions i Serveis Socials (IMSERSO) (BOE núm. 100, de 27 d'abril).

Reial decret 575/1999, de 9 d'abril, sobre ampliació de mitjans personals, materials i pressupostaris traspassats a la Comunitat Autònoma de Catalunya pel Reial decret 391/1998, de 13 de març de 1998, en matèria de trànsit i circulació de vehicles de motor (BOE núm. 97, 23 d'abril).

S'aprova l'Acord de la Comissió Mixta que preveu la disposició transitòria sisena de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, sobre ampliació de mitjans traspassats a la Generalitat de Catalunya en matèria de trànsit i circulació de vehicles de motor, i que es transcriu com a annex a aquest Reial decret.

En conseqüència, queden traspassats a la Generalitat de Catalunya els béns, els drets i les obligacions, els mitjans personals i els crèdits pressupostaris corresponents, en els termes que resulten de l'Acord i de les relacions annexes.

Reial decret 611/1999, de 16 d'abril, sobre traspàs de funcions i serveis de l'Administració de l'Estat a la Comunitat d'Aragó en matèria d'execució de la legislació sobre propietat intel·lectual (BOE núm. 109, de 7 de maig).

Reial decret 612/1999, de 16 d'abril, sobre traspàs de funcions i serveis de l'Administració de l'Estat a la Comunitat d'Aragó en matèria d'execució de la legislació sobre productes farmacèutics (BOE núm. 109, de 7 de maig).

Reial decret 816/1999, de 14 de maig, sobre ampliació de funcions de l'Administració de l'Estat traspassats a la Comunitat de Navarra en matèria de medi ambient (BOE núm. 137, de 9 de juny).

Reial decret 846/1999, de 21 de maig, sobre traspàs a la Comunitat Valenciana de funcions i serveis en matèria educativa, d'assistència i serveis socials, ocupació i formació professional ocupacional dels treballadors del mar, encomanats a l'Institut Social de la Marina (ISM) (BOE núm. 137, de 9 de juny).

Reial decret 849/1999, de 21 de maig, sobre traspàs de funcions i serveis de l'Administració de l'Estat a la Comunitat Valenciana en matèria de transport marítim (BOE núm. 137, de 9 de juny).

Reial decret 850/1999, de 21 de maig, sobre traspàs de funcions i serveis de l'Administració de l'Estat a la Comunitat Valenciana en matèria d'execució de la legislació sobre propietat intel·lectual (BOE núm. 137, de 9 de juny).

Reial decret 851/1999, de 21 de maig, sobre traspàs de funcions i serveis de l'Administració de l'Estat a la Comunitat Valenciana en matèria d'execució de la legislació sobre productes farmacèutics (BOE núm. 137, de 9 de juny).

Reial decret 926/1999, de 28 de maig, sobre traspàs de funcions i serveis de l'Administració de l'Estat a la Comunitat de Madrid en matèria d'ensenyament no universitari (BOE núm. 149, de 23 de juny).

Reial decret 939/1999, de 4 de juny, que modifica el Reial decret 150/1999, de 29 de gener de 1999, de traspàs de la gestió realitzada per l'Institut Nacional d'Ocupació a la Comunitat de Canàries, en l'àmbit del treball, l'ocupació i la formació (BOE núm. 151, de 25 de juny).

Reial decret 999/1999, d'11 de juny, sobre traspàs de funcions i serveis de l'Administració de l'Estat a la Comunitat Autònoma de les Illes Balears en matèria de taxes i altres exaccions sobre el joc (BOE núm. 155, de 30 de juny).

Reial decret 1000/1999, d'11 de juny, sobre traspàs de funcions i serveis de l'Administració de l'Estat a la Comunitat Autònoma de les Illes Balears en matèria de mediadors d'assegurances (BOE núm. 155, de 30 de juny).

Reial decret 1001/1999, d'11 de juny, sobre ampliació de mitjans adscrits als serveis traspassats a la Comunitat Autònoma de les Illes Balears en matèria d'ensenyament no universitari (BOE núm. 155, de 30 de juny).

Reial decret 1003/1999, d'11 de juny, sobre traspàs de funcions i serveis de l'Administració de l'Estat a la Comunitat Autònoma de les Illes Balears en matèria d'ensenyaments professionals nauticopesquers (BOE núm. 155, de 30 de juny).

Reial decret 1004/1999, d'11 de juny, sobre traspàs de funcions i serveis de l'Administració de l'Estat a la Comunitat Autònoma de les Illes Balears en matèria d'execució de la legislació sobre productes farmacèutics (BOE núm. 155, de 30 de juny).

Reial decret 1005/1999, d'11 de juny, sobre ampliació de mitjans adscrits als serveis traspassats a la Comunitat Autònoma de les Illes Balears en matèria de conservació de la natura (BOE núm. 155, de 30 de juny).

Reial decret 1340/1999, de 31 de juliol, sobre traspàs de funcions i serveis de l'Administració de l'Estat a la Comunitat de Castella i Lleó en matèria d'ensenyament no universitari (BOE núm. 209 d'1 de setembre).

Reial decret 1597/1999, de 15 d'octubre, sobre traspàs de funcions i serveis de l'Administració de l'Estat a la Comunitat de Múrcia en matèria de transport marítim (BOE núm. 265, de 5 de novembre).

Reial decret 1748/1999, de 19 de novembre, sobre traspàs de funcions i serveis de l'Administració de l'Estat a la Comunitat Autònoma de Galícia en matèria de mediadors d'assegurances (BOE núm. 294, de 9 de desembre).

Reial decret 1749/1999, de 19 de novembre, sobre ampliació de funcions i serveis traspassats a la Comunitat Autònoma de Galícia pels reials decrets 1283/1987, de 2 d'octubre, i 1378/1997, de 29 d'agost, en matèria d'ensenyaments professionals nauticopesquers (BOE núm. 294, de 9 de desembre).

Reial decret 1801/1999, de 26 de novembre, sobre traspàs de funcions i serveis de l'Administració de l'Estat a la

Comunitat d'Extremadura en matèria d'ensenyament no universitari (BOE núm. 304, de 21 de desembre).

Reial decret 1840/1999, de 3 de desembre, sobre traspàs de funcions i serveis de l'Administració de l'Estat en matèria d'ensenyaments de turisme (Escola Oficial de Turisme) (BOE núm. 310, de 28 de desembre).

Reial decret 1841/1999, de 3 de desembre, sobre traspàs de funcions i serveis de l'Administració de l'Estat a la Comunitat de Madrid en matèria de mediadors d'assegurances (BOE núm. 310, de 28 de desembre).

Reial decret 1837/1999, de 3 de desembre, sobre traspàs de serveis de l'Administració de l'Estat a la Comunitat Autònoma del País Basc en matèria de carreteres (BOE núm. 311, de 29 de desembre).

Reial decret 1842/1999, de 3 de desembre, sobre traspàs de funcions i serveis de l'Administració de l'Estat a la Comunitat Autònoma de Castella-la Manxa en matèria de mediadors d'assegurances (BOE núm. 311, de 29 de desembre).

Reial decret 1843/1999, de 3 de desembre, sobre ampliació de mitjans adscrits als serveis de l'Administració de l'Estat traspassats a la Comunitat Autònoma de Castella-la Manxa pel Reial decret 852/1984, de 22 de febrer, en matèria de protecció a la dona (BOE núm. 311, de 29 de desembre).

Acords i convenis 1999

Resolució de 10 de febrer de 1999, per la qual s'aprova el Conveni marc entre el Consorci de Compensació d'Assegurances i l'Institut Nacional de la Salut, Servei

Andalús de la Salut, Servei Canari de la Salut, Servei Català de la Salut, Servei Gal·lec de Salut i Servei Basc de Salut, d'assistència sanitària derivada d'accidents de trànsit per a 1999 (BOE de 18 de febrer de 1999, núm. 42, pàg. 7050).

L'article 13 del Reglament de l'assegurança de responsabilitat civil derivada d'ús i circulació de vehicles de motor, de subscripció obligatòria, aprovat pel Reial decret 2641/1986, de 30 de desembre, estableix la cobertura íntegra de les despeses d'assistència mèdica i hospitalària a les víctimes sempre que sigui prestada en centres reconeguts pel Consorci de Compensació d'Assegurances.

Amb aquesta finalitat, el Consorci de Compensació d'Assegurances i la Unió Espanyola d'Entitats Asseguradores i Reasseguradores (UNESPA) han subscrit convenis amb les diferents institucions públiques esmentades més amunt, en termes idèntics, en els quals s'estableixen les tarifes aplicables durant l'any 1999 a les assistències prestades als centres que en depenen.

Resolució de 15 de juliol de 1999, per la qual s'aprova l'Acord de cooperació entre l'Administració general de l'Estat i la Generalitat de Catalunya relatiu a la Comissió Territorial de la Inspecció de Treball i Seguretat Social a Catalunya (DOGC núm. 2944, de 3 d'agost de 1999, pàg. 10430).

Aquest Acord bilateral té per objecte el compliment de les previsions de l'article 17 de la Llei 42/1997, de 14 de novembre, ordenadora de la Inspecció de Treball i Seguretat Social, pel que fa a la regulació de la Comissió Territorial i altres matèries previstes al precepte esmentat en l'àmbit territorial de Catalunya.

Per tant, totes dues administracions subscriuen aquest Acord per establir i de-

finir tot el que fa referència a la Comissió Territorial de la Inspecció de Treball i Seguretat Social a Catalunya que preveu l'esmentat article 17 de la Llei 42/1997, de 14 de novembre, i totes aquelles matèries d'interès comú que afectin el bon funcionament i l'eficàcia de la Inspecció de Treball en el territori de la Comunitat Autònoma de Catalunya, en el marc legal d'unitat institucional i coherència d'actuació en el sistema de la Inspecció de Treball i Seguretat Social.

Resolució de 6 d'octubre de 1999, per la qual s'aprova el Conveni de col·laboració entre l'Institut de la Dona i l'Institut Català de la Dona sobre cooperació en programes i actuacions adreçats específicament a les dones (DOGC núm. 3014, de 12 de novembre de 1999, pàg. 14286).

Aquest Conveni es fonamenta en el Conveni de col·laboració subscrit el 18 de febrer de 1997 entre l'Institut de la Dona i l'Institut Català de la Dona per dur a terme conjuntament programes i actuacions adreçats a les dones, com a organismes competents en matèria de polítiques per a les dones.

L'article 6.1 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, habilita l'Administració general de l'Estat i els òrgans de govern de les comunitats autònomes per establir convenis de col·laboració entre ells i en l'àmbit de les competències respectives, i, a la vegada, l'article 3.1.c de la Llei 13/1995, de 18 de maig, de contractes de les administracions públiques, exclou de l'àmbit d'aplicació de la Llei esmentada els convenis de col·laboració que estableixin l'Administració general de l'Estat o els seus organismes autònoms amb les comunitats autònomes.

En conseqüència, l'Administració general de l'Estat, a través de l'organisme autònom Institut de la Dona, i l'Administració autonòmica de Catalunya, a través de l'Institut Català de la Dona, estan habilitats per subscriure aquest Conveni específic, el qual quedarà fora de l'àmbit d'aplicació de la Llei de contractes de les administracions públiques, excepte per a la resolució dels dubtes i les llacunes que es puguin presentar; en aquest cas, s'han d'aplicar els principis de la Llei 13/1995.

Resolució de 15 de novembre de 1999, per la qual s'aprova el Conveni de col·laboració entre el Ministeri de Medi Ambient i la Generalitat de Catalunya per al suport tècnic i financer de les actuacions realitzades pel Centre d'Iniciatives per a la Producció Neta, SA (CIPLSA) (DOGC núm. 3034, de 14 de desembre de 1999, pàg. 15794).

El Reial decret 758/1996, de 5 de maig, reestructura els departaments ministerials i crea el Ministeri de Medi Ambient. Aquest Departament assumeix per mitjà de la Direcció General de Qualitat i Avaluació Ambiental, integrada dins la Secretaria General de Medi Ambient, les competències de coordinació interadministrativa amb les comunitats autònomes, la Unió Europea i altres

organismes internacionals per al disseny i l'execució de la política de qualitat ambiental.

D'altra banda, el Departament de Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya té encomanat l'exercici de la competència en matèria de la protecció del medi ambient, segons la Llei 4/1991, de 22 de març, del Parlament de Catalunya. Igualment, d'acord amb el que estableixen els articles 35 i següents de la Llei 4/1985, de 29 de març, de l'Estatut de l'empresa pública catalana, a proposta dels consellers de Medi Ambient i d'Economia i Finances, el Govern de la Generalitat va acordar la constitució del Centre d'Iniciatives per a la Producció Neta, SA.

En conseqüència, l'objecte d'aquest Conveni és establir les condicions per a la col·laboració entre el Ministeri de Medi Ambient i el Departament de Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya per al suport tècnic i financer de les actuacions realitzades pel CIPLSA i, especialment, aquelles que dugui a terme com a centre d'activitats del PAM, adreçades a la promoció, l'assessorament, la formació i el desenvolupament de les millors pràctiques ambientals i de les tecnologies més adequades a fi d'aconseguir una reducció de la contaminació d'origen industrial.

1.3. TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

1.3.1. SENTÈNCIES DEL TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

A cura de Manuel Gerpe Landín

Sentència 11/1999, d'11 de febrer (BOE núm. 65, de 17 de març). Qüestió d'inconstitucionalitat elevada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Astúries en relació amb els articles 5.3, 6, 7.4 i 14 de la Llei 3/1987, de 8 d'abril, del Principat d'Astúries, sobre disciplina urbanística.

Ponent:

Rafael de Mendizábal Allende.

En aquesta Sentència s'estudia una possible infracció de l'autonomia municipal, reconeguda en l'art. 137 CE i desplegada en la Llei de bases de règim local (en endavant LBRL).

Quant a les objeccions formals, es descarta que l'art. 5.3 tingui rellevància per resoldre la discussió del judici *a quo*, relativa a la substitució de l'actuació municipal en un cas de nul·litat de ple dret d'una llicència municipal per a una activitat urbanística. En efecte, l'article esmentat preveu únicament les actuacions urbanístiques realitzades pel propi municipi. D'igual manera, l'art. 7.4, que estableix les condicions d'una llicència o ordre d'execució, així com l'art. 14, sobre l'assumpció d'atribucions municipals per òrgans autonòmics per falta d'exercici de les competències en matèria de legalització, demolició i sanció, no són rellevants. L'objecte de la qüestió queda, doncs, reduït a l'art. 6 de la Llei asturiana.

Quant al referent de constitucionalitat, els articles 65 i 66 de la LBRL, que regu-

len la impugnació i els acords locals per les administracions estatal i autonòmica, i reserven la competència per suspendre els tribunals, poden ser invocats legítimament. En efecte, el fonament rau no solament en un exercici de la competència normativa bàsica de l'Estat (art. 149.1.6 CE i 149.1.18 CE i STC 214/1989), sinó també en una expressió d'una opció legislativa estatal que amplia l'àmbit de l'autonomia local (STC 213/1988).

Entrant ja a resoldre el cas, en primer lloc cal veure el contingut de l'article 5, on es diu: «quan els actes d'edificació del sòl als quals es refereix l'art. 1.2 d'aquesta Llei es realitzin sense llicència o sobre la base d'una que sigui nul·la de ple dret, l'alcalde disposarà que es paralitzin les actuacions». En virtut d'això, l'art. 6, objecte únic de la qüestió, continua així: «Quan l'alcalde adopti i executi l'Acord de suspensió, el conseller d'Ordenació del Territori, Habitatge i Medi Ambient haurà d'advertir-lo en aquest sentit i, si no es produeix la paralització de les obres en el termini d'un mes, comptat a partir de la data en què es va formular l'advertiment, el transcórrer del termini provocarà que quedin sense efecte les com-

petències de l'alcalde sobre aquesta actuació i passaran a ser exercides pel conseller, que decretarà i executarà la paralització o, si escau, dictarà les mesures que cal aplicar per tal d'executar l'Acord adoptat per l'alcalde.»

Doncs bé, a diferència del que sostenen la Junta General i el Govern d'Astúries, l'art. 60 LBRL no dóna cobertura a aquesta regulació. En efecte, es permet la substitució de la corporació local quan es produeixi una passivitat en el compliment de les obligacions establertes per la Llei. En canvi, l'art. 6 permet la suspensió quan la inactivitat impedeixi o bloquegi la suspensió d'actes d'edificació i ús del sòl realitzats sense llicència o emparats en una llicència nul·la de ple dret. Ara bé, aquest nul·litat de ple dret d'un acte administratiu no pot ser declarada per cap administració, ja que suposaria un control de legalitat. Per tant, en l'art. 60 LBRL tenim casos d'in-

compliments no lligats a actes o acords antijurídics, sinó mera inactivitat o paràlisi. En definitiva, en el cas present caldria una intervenció judicial (art. 65 i 66 LBRL i STC 214/1989).

Per tant, l'article 6 és declarat inconstitucional i nul perquè permet a l'Administració autonòmica substituir l'Administració local quan aquesta darrera no suspengui actes d'edificació i ús del sòl originats en una llicència nul·la de ple dret. Aquesta apreciació és un control de legalitat realitzat per una altra administració que debilita l'autonomia municipal. En canvi, la previsió substitutòria quan els actes d'edificació i ús del sòl es realitzin sense llicència requereix una simple comprovació de fets objectius. Per tant, no és inconstitucional en aquest punt, si bé caldrà que es respectin tots els requisits legals.

Antoni Roig

Sentència 12/1999, d'11 de febrer (BOE núm. 65, de 17 de març). Qüestió d'inconstitucionalitat elevada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Castella i Lleó, referent a la disposició transitòria quarta de la Llei castellanolleonesa 1/1993, de 6 d'abril, d'ordenació del sistema sanitari.

Ponent:

Fernando Garrido Falla.

La disposició transitòria quarta de la Llei d'ordenació del sistema sanitari castellanolleonès estableix unes valoracions dels serveis prestats que s'utilitzaran en el procés selectiu per a l'ingrés en diverses escales de l'Administració sanitària autonòmica. Es dubta, en aquest cas, sobre la possible infracció per part d'aquesta de l'art. 23 CE.

Vegem en primer lloc la qualificació dels mèrits establerta:

—Els temps de serveis prestats a l'Administració de Castella i Lleó pel personal que, en el moment d'entrar en vigor la Llei, estigui en actiu i amb més d'un any d'antiguitat. La puntuació per aquest concepte no podrà superar el 40 % de la valoració global, a raó de 0,30 punts per mes.

—El temps de serveis prestats en qualsevol administració pública a Castella i Lleó. La puntuació no superarà, en aquest cas, el 15 %, a raó de 0,10 punts per mes.

—L'expedient acadèmic i el títol d'especialista.

El Tribunal recorda d'entrada el cos doctrinal sobre la problemàtica dels processos de selecció restringits. Aquests són admissibles només si es donen situacions singulars com, per exemple, les derivades d'un procés únic i irrepetible de creació d'administracions autonòmiques (STC 16/1998, FJ 5 A; STC 27/1991; STC 60/1994). No es tracta, doncs, d'una solució generalitzable, i només es pot evitar la infracció de l'art. 23 CE respectant certes condicions. En primer lloc, la situació ha de ser excepcional; a més, només es pot recórrer a aquests procediments un sol cop; i finalment, aquesta possibilitat ha de ser prevista en una norma amb rang legal.

En aquest cas, el Tribunal considera que no hi ha un procés de selecció restringit, ja que no s'impedeix als candidats d'una altra administració presentar-se al concurs, tot i que admet que el sistema de mèrits fa prevaler de manera destacada els serveis prestats en l'Administració sanitària castellano lleonesa. D'altra banda, el tracte de favor als inte-

rins no és tampoc desproporcionat, ja que respon a la voluntat de resoldre una situació excepcional com és la creació d'una Administració sanitària pròpia.

Un segon punt per analitzar és si el procediment favorable es dona «un sol cop», com s'exigeix en nombroses sentències (STC 27/1991; 151/1992; 185/1994 i 16/1998). Doncs bé, la convocatòria del concurs és la primera des de l'entrada en vigor del text refós de la Llei de la funció pública de Castella i Lleó, tenint present que es va anul·lar una convocatòria duta a terme per una Ordre de 1989.

Finalment, el procediment es troba regulat en una norma amb rang de llei, i es compleix així el tercer requisit.

En conseqüència, l'estabilització del personal sanitari interí s'ha realitzat sense un concurs restringit i, a més, es donen les condicions necessàries per no infringir l'art. 23 CE. Es desestima, doncs, la qüestió d'inconstitucionalitat.

Antoni Roig

Sentència 21/1999, de 25 de febrer (BOE núm. 65, de 17 de març). Conflictes positius de competència núm. 1078/1989 i 1079/1989 (acumulats), promoguts pel Govern basc contra diversos articles de dues ordres del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació, les dues de 21 de gener de 1989, sobre la comercialització i les normes de qualitat exterior dels materials forestals de reproducció.

Ponent:

Manuel Jiménez de Parga.

D'aquesta Sentència destaquen especialment tres aspectes: una qüestió processal en relació amb la modificació sobrevinguda de l'objecte, unes formulacions substancials que revaliden construccions jurisprudencials anteriors respecte a la no alteració de l'ordre com-

petencial intern per normes comunitàries, i l'operació complexa d'enquadrament material que realitza el Tribunal Constitucional entre les matèries «agricultura», «muntanyes i aprofitaments forestals», «medi ambient», «comerç exterior» i «planificació general de l'activitat econòmica».

1. El Govern de l'Estat va acceptar parcialment el requeriment formulat pel

Govern del País Basc en el sentit de reconèixer que les comunitats autònomes poden realitzar els controls i les anàlisis de materials forestals de reproducció que resultaven controvertits, excepte en dos supòsits que continuava considerant competència estatal: els de comerç exterior i de producció de llavors en centres d'investigació dependents de l'Estat. Com a conseqüència d'aquesta acceptació parcial, la citada Ordre de 21 de gener de 1989 va ser modificada per la de 28 de desembre de 1990. El Tribunal Constitucional, remetent-se a la STC 329/1993, considera que subsisteix la controvèrsia competencial i que regeix la disposició amb la segona redacció. «Ello obliga a que la decisión sobre la existencia o no de invasión o extralimitación competencial deba producirse acerca de la norma hoy vigente» (FJ 2).

2. Com que cap de les dues parts en conflicte manté que la trasllació de les directives comunitàries al dret intern modifiqui els criteris constitucionals de repartiment entre l'Estat i les comunitats autònomes, el Tribunal reitera sense estendre-s'hi gaire una doctrina clarament consolidada des de 1991: «El ordenamiento competencial establecido no resulta alterado ni por el ingreso de España en la Comunidad Europea ni por la promulgación de normas comunitarias» (FJ 1). Constatant l'acord de les parts, el Tribunal també reitera una antiga distinció entre la potestat de legislació i la d'execució que li servirà de base per anar incardinant els preceptes estudiats dins d'una o altra matèria: la funció executiva «comprende la función de administrar, así como, en su caso, la de dictar reglamentos internos de organización de servicios», i resumint afirma que «las competencias referidas a la legislación son normativas» i «las competencias ejecutivas son por regla general aplicativas, llevando

a la práctica lo establecido por las disposiciones normativas» (FJ 7). A partir d'aquests punts d'acord limitats, el Tribunal entra de ple en el que és el nucli de la Sentència: dilucidar quina és la matèria en què es poden emmarcar els preceptes causants de la controvèrsia.

3. Basant-se tant en normes preconstitucionals com postconstitucionals, el Tribunal considera que «en nuestro derecho positivo se ha distinguido entre terrenos agrícolas y terrenos forestales en función de los cultivos propios de unos y otros» i «la regulación de las semillas y plantas de vivero destinadas a las distintas producciones agrícolas se ha separado de la que se refiere específicamente a la materia forestal», per la qual cosa, i tenint en compte que «la inclusión de una competencia genérica debe ceder ante la competencia específica», el Tribunal afirma (FJ 4) que «debemos encuadrar la normativa de las Ordenes impugnadas dentro de la materia montes y aprovechamientos forestales, en la cual al Estado le corresponde dictar la legislación básica (art. 149.1.23ª CE) y a la comunidad autónoma del País Vasco la competencia exclusiva, sin perjuicio de lo dispuesto en dicho precepto constitucional (art. 10.8 EAPV)». Descartats els títols competencials sobre «agricultura», el Tribunal també rebutja que les mesures controvertides puguin correspondre a l'Estat per les seves competències d'ordenació general de l'economia, remarcant que aquesta competència estatal «no puede extenderse hasta incluir cualquier acción de naturaleza económica, si no posee una incidencia directa y significativa sobre la actividad económica general, pues, de no ser así se vaciaría de contenido una materia y un título competencial más específico, en este caso el de montes y aprovechamientos forestales» (FJ 5). En virtut de la seva competència bàsica, l'Estat ha establert els requisits per a l'admissió dels denominats materials de

base destinats a la producció de materials de reproducció seleccionats; a partir d'aquí correspon a la comunitat autònoma la facultat de determinar quins en concret, dins de les regions de procedència i segons els requisits prefixats, han de ser els materials de base aptes, perquè això és una facultat executiva, ja que es tracta d'una mera aplicació normativa reglada i prefixada. Aquests mateixos arguments serveixen al Tribunal per reconèixer que també correspon al País Basc la facultat —de caràcter executiu— de fixar els criteris (espècie, categoria,...) que permeten identificar els materials de reproducció en les fases de recolecció, condicionament, transport i viver (FJ 6), així com l'activitat de certificació (FJ 10). No obstant això, el Tribunal deixa oberta una porta a la intervenció estatal en altres circumstàncies: el títol competencial estatal podria ser suficient per desplaçar la comunitat autònoma de l'execució d'unes

mesures de control que incideixen de ple en el desenvolupament de les seves pròpies competències, «*siempre y cuando la necesaria coherencia de la normativa básica estatal exigiera decisiones unitarias que no pudieran articularse sin riesgo para su preservación*» (FJ 6); en aquest cas, però, segons el Tribunal, aquestes circumstàncies no es donen. Finalment, el Tribunal resol també a favor del País Basc l'última de les competències controvertides (l'activitat de certificació que fa pública i autenticifica la realització dels controls per part dels serveis competents) i recorda que en diverses sentències ha insitit en «*la necesidad de aplicar con suma cautela el título de comercio exterior a las relaciones comerciales entre los Estados que forman la Comunidad*», perquè no es pot identificar, sense cap altra matisació, comerç exterior amb comerç intracomunitari.

Marcel Mateu

Sentència 22/1999, de 25 de febrer (BOE núm. 65, de 17 de març). Recurs d'inconstitucionalitat 2335/1990, interposat pel president del Govern de l'Estat contra diversos paràgrafs dels art. 7 i 9 de la Llei del Parlament Basc 6/1990, de 15 de juny, de cambres agràries.

Ponent:

Carles Viver i Pi-Sunyer.

Aquesta Sentència té un element comú amb dues altres sentències del Tribunal Constitucional d'aquest mateix any 1999: les tres se centren en el significat i l'abast atribuïble a la potestat reservada a l'Estat d'acord amb l'art. 149.1.18 CE per establir les bases del règim jurídic de les administracions públiques. En aquest cas, la disputa entre el Govern de l'Estat i la comunitat autònoma del País Basc no es refereix a quins

són els títols aplicables al cas —sobre els quals coincideixen les parts— sinó a la delimitació exacta del contingut bàsic de la normativa estatal i a l'existència o no de contradicció entre aquesta legislació i els preceptes impugnats.

El Ple del Tribunal —format aquesta vegada per només 11 magistrats— recorda que «*la Constitución no menciona expresamente a las cámaras agrarias entre las materias reservadas al Estado por el art. 149.1 CE; sí lo hace, en cambio, el EAPV, que atribuye a la Comunidad Autónoma la competencia exclusiva sobre las mismas*

(art. 10.21)». No obstant això, en la STC 133/1989 es va declarar que «*el silencio que la Constitución guarda respecto a las cámaras agrarias no debe interpretarse como exclusión del Estado en la regulación de esta materia, ya que esas corporaciones de Derecho público, en la medida en que participan de la naturaleza de las Administraciones Públicas, se ven también afectadas por la competencia estatal sobre las bases del régimen jurídico de las Administraciones Públicas desde la que el Estado puede establecer la regulación básica de todas las Administraciones Públicas*». Sense contradir aquell vell plantejament, el Tribunal fa una important puntualització: «*debemos precisar ahora que la extensión e intensidad que pueden tener esas bases es ciertamente mucho menor que cuando se refieren a Administraciones Públicas en sentido estricto*», i encara adverteix que «*las cámaras agrarias son corporaciones de afiliación voluntaria, que sólo de modo parcial participan de la naturaleza propia de las Administraciones Públicas, sin que, por lo demás, deba olvidarse que se trata de corporaciones vinculadas a la Administración de las Comunidades Autónomas, no a la Administración estatal. Por todo ello, como queda dicho, la posibilidad de penetración en esta materia de lo básico ex art. 149.1.18 CE es aquí ciertamente reducida*» (FJ 2). Així mateix, segons el Tribunal, s'ha de tenir en compte que «*el hecho de que la competencia autonómica sobre cámaras agrarias sea exclusiva y no se ciña a las funciones de desarrollo legislativo y ejecución, implica que la Comunidad Autónoma no está únicamente habilitada para desarrollar las bases establecidas por el Estado y ejercer las funciones ejecutivas sino que en este caso dichas bases operan tan sólo como límite al ejercicio de la competencia autonómica*» (FJ 2).

A partir d'aquestes premisses el Tribunal delimita en diversos casos l'abast es-

pecífic d'allò considerat bàsic: a) «*lo que el legislador estatal puede considerar básico es el principio conforme al cual los electores y elegibles deben ser profesionales del sector agrario, así como las reglas en las que se establezcan los requisitos fundamentales para ser elector y elegible que resulten indispensables para garantizar el referido principio de profesionalidad. Más allá de lo anterior, las Comunidades Autónomas con competencia exclusiva sobre cámaras agrarias y agricultura gozan de un amplio ámbito para establecer los requisitos convenientes para ser titular del derecho de sufragio activo y pasivo*» (FJ 3); b) l'exigència d'una condició específica com és l'afiliació al Règim especial agrari de la Seguretat Social o bé al Règim especial de treballadors autònoms no pot ser considerada bàsic (FJ 4) i tampoc l'exigència que la dedicació professional a l'agricultura sigui «preferent» (FJ 5); c) el legislador estatal pot establir «*las condiciones elementales para poder ser elegibles*» però no està facultat per regular «*el carácter abierto o cerrado de las listas, el ámbito territorial de actuación de las Organizaciones Profesionales que pueden presentar listas o el porcentaje de firmas que requieren las agrupaciones de electores para poder concurrir a los procesos electorales*» (FJ 8).

En constatar que la Llei autonòmica no vulnera la competència estatal en matèria de bases del règim jurídic de les administracions públiques en tots aquests aspectes esmentats, el Tribunal declara la constitucionalitat de tots els preceptes impugnats. Així, afirma la constitucionalitat de la Llei autonòmica perquè no afecta la normativa bàsica quan: 1) per ser electors i elegibles exigeix als familiars de titulars d'explotacions professionals la dedicació «exclusiva» a activitats agràries; 2) perquè puguin ser titulars del sufragi actiu no exigeix a les persones jurídiques que figuri en els seus estatuts la

dedicació a l'activitat agrària com a objecte exclusiu; 3) quan distribueix una part dels representants a elegir entre les diferents comarques de cada província, i rebaixa d'un 10 % (LBCA) a un 5 % el percentatge mínim del cens electoral per proposar candidats; o 4) quan defineix el que es consideren «explotacions professionals» a efectes de la Llei.

Aquesta Sentència em sembla un model de «rectificació» de la doctrina ante-

rior en un dels molts àmbits en què s'ha via anat massa enllà en la delimitació de l'extensió i intensitat de les normes bàsiques per part del Tribunal Constitucional; sense contradir, «precisa» hàbilment la doctrina anterior i redueix el concepte de bases i les resitua només com a límit a l'exercici d'una competència autonòmica que és exclusiva.

Marcel Mateu

Sentència 50/1999, de 6 d'abril (BOE núm. 100, de 27 d'abril). Recursos d'inconstitucionalitat 521 i 547/1993, acumulats, promoguts per la Junta de Castella i Lleó i pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, respectivament, contra certs articles de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú. Hi ha un vot particular del magistrat Carles Viver i Pi-Sunyer, al qual se suma el magistrat Pablo García Manzano.

Ponent:

Carles Viver i Pi-Sunyer.

Els recursos es dirigeixen contra l'art. 13, la Junta de Castella i Lleó, i contra l'art. 17, tots dos, quant a la regulació de la delegació de competències i la suplència; així mateix, es discuteix la possible inconstitucionalitat de diversos apartats dels articles 22, 23, 24, 25 i 27, relatius a l'organització i funcionament dels òrgans col·legiats (determinació del règim jurídic aplicable, funcions del president, drets i funcions dels membres, designació, cessament, substitució i funcions del secretari i règim dels actes). En el recurs de la Generalitat, a més, es qüestionen l'art. 36.2, segon paràgraf i 36.3, ja que estableixen l'obligatorietat, «*en cualquier caso*», de traduir al castellà els documents i expedients redactats en una altra llengua cooficial que hagi de tenir efectes fora del territori de la comunitat autònoma.

La Junta de Castella i Lleó critica el caràcter organitzatiu dels preceptes esmentats, i considera que envaeixen la seva competència exclusiva d'organització autonòmica. El Consell Executiu, per la seva part, distingeix entre els preceptes que regulen l'organització interna dels òrgans col·legiats, contraris a la competència d'autoorganització, i els que afecten la formació de la voluntat col·legial, que van més enllà del que es pot acceptar com a bàsic (*ex art. 149.1.18 CE*). L'advocat de l'Estat, finalment, té un parer contrari, ja que inclou els articles organitzatius en la matèria de procediment administratiu comú.

Així doncs, el Tribunal recorda, en primer lloc, que la capacitat d'autoorganització, excepte en la creació de la pròpia Administració, no és una competència exclusiva, ni tan sols en els aspectes d'organització interna i funcionament. Els preceptes impugnats es

troben dins la matèria de règim jurídic de les administracions públiques, en la qual l'Estat és competent per dictar-ne les bases. Ara bé, l'abast de les bases serà menor en els aspectes purament organitzatius i de funcionament intern que en els àmbits d'activitat externa, sobretot quan aquests afectin drets i interessos dels administrats.

Un cop establerta aquesta premissa, el Tribunal rebutja els arguments de la Junta, ja que en aquest cas hi ha una incidència externa que impedeix aplicar la competència d'autoorganització en caràcter d'exclusiva.

Quant a la suplència (art. 17.1, paràgraf primer, incís primer), la determinació de qui ha de ser suplent és una regla d'organització interna. Per tant, la seva regulació detallada excedeix la competència bàsica de l'Estat. En canvi, és bàsica la previsió de l'art. 17.2, que afirma genèricament que la suplència no implica una alteració de la competència.

Un altre conjunt de preceptes discutit és el relatiu als òrgans col·legiats. La regulació de l'art. 22, més genèrica, no suposa cap infracció de la distribució competencial en el règim jurídic de les administracions públiques. Quant als articles 23, 24 i 25, les comunitats autònomes accepten la previsió d'un president i d'un secretari. En canvi, les crítiques van dirigides a la regulació de les funcions atribuïdes a aquests (art. 23.1 i 25.3), els drets i les funcions dels membres (art. 24.1) i les substitucions del president (art. 23.2), dels membres (art. 24.3) i del secretari (art. 25.2). El Tribunal coincideix a considerar el nivell de detall com una extralimitació competencial. Igual conclusió li mereix l'anàlisi dels punts 2, 3 i 5 de l'art. 27, relatiu a les actes.

Finalment, la impugnació per la Generalitat dels punts 2 i 3 de l'art. 36 tam-

bé rep satisfacció. D'acord amb el primer article, «caldrà traduir en tot cas al castellà els documents que hagin de tenir efectes fora del territori de la comunitat autònoma»; en la mateixa línia, el segon afegeix que «els expedients o les seves parts, redactades en una llengua diferent del castellà, quan hagin de tenir efectes fora del territori de la comunitat autònoma, hauran de ser traduïts al castellà per l'Administració pública productora». Recentment, en la Llei 4/1999, de 3 de gener, que modifica la Llei 30/1992, se sosté ja que no és necessari fer aquesta traducció quan hagi de tenir efectes en una comunitat autònoma on sigui cooficial la mateixa llengua. El Tribunal considera, amb tot, que continua havent-hi objecte d'impugnació ja que la disposició transitòria segona de la Llei 4/1999 no exclou l'aplicació de la Llei 30/1992 amb posterioritat a la seva entrada en vigor a tots els procediments ja iniciats anteriorment. El Tribunal afirma que el caràcter d'oficialitat suposa el reconeixement d'efectes a documents produïts en la mateixa llengua cooficial per una altra comunitat autònoma, i això sense necessitat de traducció. Ara bé, el Ple del Tribunal descarta la nul·litat dels punts 2 i 3 de l'art. 36, i opta per una sentència interpretativa.

En definitiva, es declara que l'incís «*por quien designe el órgano competente para el nombramiento de aquéllos*» dels art. 17.1; 23.1 i 23.2; 24.1, 24.2 i 24.3; l'art. 25.2 i 25.3 i l'art. 27.2, 27.3 i 27.5 no són bàsics, i són contraris a la distribució competencial. Així mateix, es declara que els punts 2 i 3 de l'art. 36 són constitucionals, interpretats en el sentit que l'obligació de traduir al castellà no impedeix els plens efectes dels documents, expedients o parts d'aquests en altres comunitats on sigui oficial la mateixa llengua.

Vot particular del magistrat Carles Viver i Pi-Sunyer, al qual se suma el magistrat Pablo García Manzano.

L'únic punt discrepant és la impossibilitat de salvar la constitucionalitat dels punts 2 i 3 de l'art. 36 fent-ne una sentència in-

terpretativa, atesa la literalitat d'aquests (STC 11/1981, 222/1992 i 341/1993). Caldria, en opinió d'aquests magistrats, haver-los declarats inconstitucionals.

Antoni Roig

Sentència 103/1999, de 3 de juny (BOE núm. 162, de 8 de juliol). Recursos d'inconstitucionalitat núm. 265/1989 i 266/1989 (acumulats), promoguts pel Govern basc i el Parlament de Catalunya, en relació amb diversos preceptes de la Llei 32/1988, de 10 de novembre, de marques.

Ponent:

Tomás S. Vives Antón.

Els dos recursos d'inconstitucionalitat acumulats al·leguen que la citada Llei de marques vulnera la distribució constitucional i estatutària de competències (que atorga a les comunitats autònomes recurrents l'execució de legislació de l'Estat sobre la matèria propietat industrial), però es basen en rasons ben diferents. El recurs del Govern basc se centra bàsicament en el fet que la Llei impugnada sanciona un sistema registral en què es preveu un únic Registre per a tot l'Estat i dependent orgànicament de l'Administració central, amb la qual cosa s'atribueix a l'Estat una sèrie de facultats (com organitzar i portar el Registre) que són inherents a la postestat d'execució, i per tant corresponen a les comunitats autònomes; segons el Govern basc, portar i organitzar el Registre són les úniques actuacions de naturalesa executiva que es poden trobar en l'àmbit de la propietat industrial, més enllà de les quals l'espai executiu de la propietat industrial està buit de substància. En canvi, el Parlament de Catalunya centra la seva impugnació en aquells preceptes de la Llei que envaeixen la com-

petència executiva de la Generalitat, perquè, segons el Parlament, si bé l'ordenació del Registre comporta la facultat de configurar-ne l'organització i el funcionament (així com la determinació dels actes que hi tenen accés i els seus requisits formals), no inclou la competència per realitzar la totalitat dels actes de tramitació, que queden sota la competència autonòmica *ex art.* 11.3 EAC; el Parlament impugna també l'art. 16.3 de la Llei de marques per infringir els art. 3.2 CE i 3.2 EAC, en la mesura que instaura l'obligatorietat de l'ús de la llengua castellana (configura com a mera opció l'ús de la llengua pròpia, juntament amb el castellà), la qual cosa exclou el dret del ciutadà a relacionar-se en les administracions públiques radicades a la seva Comunitat en la llengua oficial que esculli.

El primer que resol el Tribunal són els dubtes que plantejava l'advocat de l'Estat sobre l'admissibilitat del recurs interposat pel Govern basc: no s'impugna de manera obliqua l'existència del Registre, que fou creat per una llei preconstitucional que no va ser objecte de recurs en el temps establert; l'objecció no pot prosperar perquè la Llei, que pressuposa l'existència d'un Registre de la propietat industrial, estableix una normati-

va nova. «Desde la perspectiva formal, los preceptos que se impugnan y que delimitan el objeto del recurso forman parte de la Ley 32/1988 [...]. Desde la perspectiva material (y, aun cuando la consideración de esa perspectiva no sea imprescindible, conviene tenerla en cuenta dadas las alegaciones del Abogado del Estado), hay, por tanto, en la Ley de Marcas algo más que la mera asunción del viejo Registro» (FJ 2). Així mateix, abans d'entrar en el fons de l'assumpte, el Tribunal decideix que només considerarà com a recorreguts els preceptes legislatius mencionats en el *suplico* de la demanda i fonamentats a més en el cos del recurs.

El Tribunal, després d'optar clarament per ubicar la Llei impugnada en la matèria propietat industrial (i no a «ordenació dels Registres i instruments públics»), reitera doctrina constitucional anterior respecte de l'abast de les funcions públiques de legislació i execució. Però matisa de manera decisiva algun d'aquests postulats en invocar també alguna sentència anterior (STC 243/1994 i 102/1995) sobre la possibilitat de traslladar «excepcionalment» a l'Estat la titularitat de determinades competències executives «cuando además del alcance territorial superior al de una Comunidad Autónoma del fenómeno objeto de la competencia, la actividad pública que sobre él se ejerza no sea susceptible de fraccionamiento y, aun en este caso, cuando dicha actuación no pueda llevarse a cabo por mecanismos de coordinación o cooperación» (FJ 4). Aquesta excepcionalitat es dona, segons el Tribunal, en el cas del Registre de marques, però no es justifica la insuficiència d'aquests possibles mecanismes de cooperació o coordinació. «Un hipotético fraccionamiento supondría, aun contando con mecanismos de coordinación o cooperación adecuados, una enorme dificultad para garantizar la homogeneidad

requerida por la naturaleza de la materia dado que marcas (y también nombres comerciales) constituyen elementos esenciales del sistema de competencia no falseado sobre el que se asienta el mercado único nacional» (FJ 5). I sense que cap part ho hagi adduït, el Tribunal afegeix que «ha de tomarse, también, en consideración, en la materia propiedad industrial, la posible incidencia que, en cuanto a la configuración del Registro, haya de tener el título estatal ex art. 149.1.1» (FJ 5).

D'acord amb tot això, el Tribunal conclou que «es constitucionalmente legítimo el establecimiento de un Registro estatal de marcas y nombres comerciales» i com que reconeix a l'Estat «la competencia para llevar a cabo la resolución concediendo la inscripción», «las competencias de las Comunidades Autónomas se proyectarán solamente sobre aquellos momentos de la regulación que resulten separables de los anteriores» (FJ 6). Formalment fa una estimació parcial del recurs —encara que sigui materialment molt minsa— ja que la «recepció de sol·licituds», l'examen dels «requisits formals» i «els defectes en la documentació» són considerats actes executius que corresponen a la comunitat autònoma pel fet de ser perfectament separables de la resolució de fons sobre la concessió del registre (FJ 7 i 9). Així mateix, el registre dels rètols dels establiments que es registren només per al terme o termes municipals que es consignen a la sol·licitud és una competència executiva que correspon a la comunitat autònoma, sense que es donin les circumstàncies excepcionals que permetin desplaçar-la cap a l'Estat (FJ 12).

Finalment, el Tribunal recull un argument de l'advocat de l'Estat i decideix que «no es contrario a la Constitución que la Ley exija que un ejemplar de la solicitud se presente, necesariamente, en la lengua

oficial común a todo el territorio», amb una argumentació ben escarida: aquest Registre, que prèviament ha convingut que podia ser únic i estatal, té la seu a

Madrid, i per tant no és un òrgan radicat a la comunitat autònoma (FJ 13).

Marcel Mateu

Sentència 127/1999, d'1 de juliol (BOE núm. 181, de 30 de juliol). Recurs d'inconstitucionalitat 175/1990, promogut pel president del Govern contra l'article 10 i la disposició addicional tercera de la Llei de la Comunitat de Galícia 13/1989, de 10 d'octubre, de boscos veïnals en mà comuna.

Ponent:

Fernando Garrido Falla.

El Govern estatal impugna dos preceptes legals gallecs: l'article 10 de la Llei de boscos veïnals en mà comuna, pel fet que conté un incís que disposa que el vicepresident de cada un dels jurats provincials de Classificació de Boscos Veïnals ha de ser un magistrat de l'Audiència Provincial corresponent; i la disposició addicional tercera de la mateixa Llei, que estableix que «*todos los procedimientos, salvo el de clasificación, serán sustanciados por el trámite de incidentes ante el Juzgado de Primera Instancia*».

La impugnació estatal es fa en defensa de les seves competències en matèria d'Administració de justícia (art. 149.1.5 CE), ja que l'article 10 realitza la integració d'un funcionari estatal de l'Administració de justícia en un òrgan de l'Administració autonòmica; i en matèria de legislació processal (149.1.6 CE), perquè opta pel procediment incidental i atribueix la competència als jutjats de primera instància, en la disposició addicional tercera, sense que aquestes previsions processals es corresponguin amb cap peculiaritat de dret material autonòmic, que a més s'ha de circumscriure únicament al dret civil foral (en aquest cas estarien autoritzades pel mateix article 149.1.6 CE i per l'article 27.5 de l'Estatut d'Autonomia de Galícia).

En defensa de la Llei, el Govern i el Par-

lament de Galícia al·leguen que l'article 10 no incorpora els magistrats a l'Administració autonòmica i es limita a reproduir el contingut de l'article 9 de la Llei estatal 55/1980, de règim dels boscos veïnals en mà comuna; i que les especialitats processals de la disposició addicional tercera són vàlides perquè responen a les innovacions substantives que incorpora la Llei gallega enfront de l'estatal, emmarcables dins del dret civil foral (encara que això últim no resulta exigible pels articles 149.1.6 CE i 27.5 EAG).

El Tribunal Constitucional estima el recurs d'inconstitucionalitat i anul·la en primer lloc l'incís «*Vicepresidente: Un Magistrado de la Audiencia Provincial correspondiente*» de l'article 10 de la Llei, perquè afecta l'estatut jurídic dels jutges i magistrats en integrar-los en un òrgan col·legiat de titularitat autonòmica. Aquest estatut s'ha d'emmarcar dins la matèria «Administració de justícia», que és competència exclusiva de l'Estat (art. 149.1.5 CE). El Tribunal també anul·la la disposició addicional tercera de la Llei, ja que considera que les especialitats processals que estableix no són requerides per les peculiaritats del seu contingut substantiu i que, en conseqüència, s'extralimita de la competència que en aquest respecte preveuen els articles 149.1.6 CE i 27.5 EAG.

Jordi Freixes

Sentència 128/1999, d'1 de juliol (BOE núm. 181, de 30 de juliol). Conflicte de competència promogut per la Diputació Regional de Cantàbria en relació amb diversos preceptes del Reial decret 1887/1991, de 30 de desembre, sobre millora de les estructures agràries.

Ponent:

María Emilia Casas Baamonde.

Abans d'entrar en el fons de la disputa plantejada, el Tribunal se centra a donar solució a dues qüestions prèvies. La primera es refereix a l'obligació del demanant —la Comunitat Autònoma en aquest cas— d'incloure aquells preceptes que considera violats en el requeriment d'incompetència que adreça a l'altra part —l'Estat— a fi que el Tribunal procedeixi a valorar-los, posteriorment, en la demanda que li és adreçada. La conclusió és que si aquesta obligació no se satisfà, el Tribunal no pot estendre el seu judici a aquells preceptes que no han estat inclosos en el requeriment esmentat. La segona qüestió per resoldre és que la norma impugnada ha estat derogada en el moment en què s'emet aquesta Sentència. A aquest efecte, el Tribunal entén que no es pot caure en automatismes, sinó que cal examinar si l'objecte del recurs persisteix, si el conflicte encara existeix. En aquest cas concret és així ja que, si bé el Reial decret impugnat ha estat substituït pel Reial decret 204/1996, les objeccions formulades se susciten també en la normativa vigent. No obstant això, s'adverteix que l'objecte del procés no ha variat i que ha quedat circumscrit al plantejament inicial.

Dit això, es pot entrar en el fons de la decisió concretant que la controvèrsia es relaciona amb subvencions agràries vinculades a programes regulats per la Unió Europea. L'Estat, per mitjà del Reial decret impugnat, disposa que s'han de subvencionar inversions per a la realització de millores en l'agricultura. Aques-

tes subvencions, regulades en l'art. 38 i la disposició addicional setena, seran cobertes fins a un percentatge inferior al cent per cent per l'Estat, mentre que es deixa a les comunitats autònomes davant l'alternativa de cofinançar o no les subvencions esmentades en el percentatge restant. La Comunitat Autònoma de Cantàbria entén que aquesta possibilitat atempta contra el principi d'igualtat (art. 14, 138 i 139 CE) ja que, en cas que no arribi a un acord amb l'Estat, els seus agricultors rebran un tracte diferent respecte als altres agricultors de la Unió Europea; a més, la Comunitat Autònoma serà objecte d'una pressió social i, de manera indirecta, es vulnera la seva autonomia financera a l'hora d'escollir la destinació dels seus recursos.

Sobre el que acabem d'exposar, el Tribunal considera que cal tenir en compte que no s'ha al·legat la violació de cap precepte relacionat amb la distribució de competències, la qual cosa és necessària, segons la doctrina jurisprudencial (STC 122/1989), en un procés d'aquestes característiques. No contradiu aquest argument el fet que la demandant hagi aportat, a més dels articles relacionats amb el principi d'igualtat, els art. 148.1 i 150.2 de la Constitució, perquè el primer detalla la llista de competències assumibles, però és l'Estatut d'autonomia el que fixa el patrimoni competencial, i el segon no té relació amb el procés que es desenvolupa.

Un cop considerats els punts anteriors, el Tribunal entra en la qüestió plantejada portant al procés la doctrina que, sobre subvencions agràries estatals, s'ha anat formant. L'Estat no pot exercir

el seu poder de despesa al marge del sistema constitucional de distribució de competències, de manera que no n'hi ha una per subvencionar, ni amb la subvenció no es pot pretendre arrogar aquelles competències de les quals no és titular. Concretament, en matèria agrícola, l'Estat pot establir subvencions fins on li permeti la seva competència genèrica, bàsica o de coordinació, sense obstaculitzar que la Comunitat Autònoma pugui exercir la seva i, fins i tot, gestionar els fons que l'Estat proporciona. Aquesta conclusió, a més, no es pot veure alterada pel fet que els ajuts puguin provenir en la seva regulació i en el seu import de la Unió Europea, ja que la normativa comunitària no legitima alterar el repartiment competencial que s'ha realitzat d'acord amb la Constitució.

Però si bé aquestes són les referències entre les quals s'ha de moure la decisió del Tribunal en un assumpte on s'al·lega violació de competències, aquest difícilment pot dur a terme la seva tasca si la Comunitat Autònoma no és més explícita pel que fa a la competència que resulta envaïda per l'Estat, tal com ja s'ha dit. És per això que explora si és possible que s'hagi atemptat, com argumenta la Comunitat Autònoma càntabra, contra l'autonomia financera que preveu l'art. 156 CE, cosa que és factible en un procés d'aquest tipus des del moment en què aquesta autonomia és necessària per a l'execució, d'acord amb els seus propis interessos, de les competències que li hagin estat reconegudes a una comunitat autònoma. Aquesta violació es produiria si amb la regulació impugnada s'obligués la Comunitat Autònoma càntabra a aportar uns recursos, compel·lida per les circumstàncies, per a aquestes subvencions que, d'una altra manera, podria destinar a altres finalitats.

El raonament final del Tribunal sobre aquesta qüestió es pot sintetitzar en els punts següents. Primer, la normativa comunitària que regula les subvencions no obliga els estats membres a aportar la totalitat dels fons necessaris per als ajuts agraris, si bé és cert que, com més gran sigui el percentatge, més grans seran els reemborsaments per part de la Unió Europea. Segon, l'Estat pot determinar, per tant, el percentatge de finançament que estimi oportú i, en virtut de la seva competència per dirigir el sector agrari (art. 149.1.13 CE), dissenyar un marc normatiu sobre millora de les estructures agràries. Tercer, en aquest marc normatiu pot preveure perfectament amb les comunitats autònomes el cofinançament dels ajuts que s'estableixin encara que això no pot implicar una alteració de l'ordre competencial. Quart, l'autonomia financera, per tant, ha de ser respectada territorialitzant les partides pressupostàries destinades i permetent que les comunitats autònomes optin entre participar o no en la política estatal sense que això impedeixi que rebin allò que l'Estat disegni. Cinquè, tenint en compte aquestes condicions, el Tribunal entén que no es pot formular cap retret a la regulació estatal des del moment en què s'han territorialitzat les subvencions que regula el Reial decret impugnat i la Comunitat Autònoma pot optar entre participar o no en el finançament.

El recurs no s'estén només als preceptes esmentats més amunt, sinó que ho fa també als art. 2, apartats 8, 10 i 11; 6, apartat 2, i 17, apartat 2, del Reial decret 1887/1991. En general, s'al·lega que comporten una regulació tan precisa que no permeten que la Comunitat Autònoma exerceixi les seves competències en la matèria perquè excedeixen el que cal entendre per normativa bàsica.

El Tribunal exposa que la regulació bàsica d'una matèria no ha d'estar inclosa necessàriament en una llei, sinó que cal tenir en compte també la normativa de caràcter reglamentari, respectant en qualsevol cas la competència autonòmica. D'acord amb això, si bé els art. 2 i 6 esmentats contenen definicions necessàries per aplicar els reglaments comunitaris, no per això es poden qualificar de bàsics en relació amb programes autonòmics finançats amb recursos propis de la Comunitat Autònoma. El mateix succeeix amb l'art. 17, ja que la Comunitat Autònoma no es pot veure limitada per aquest article, quan sigui ella la que estableixi els criteris que consideri necessaris per distribuir ajuts, finançats

amb recursos propis, a la primera instal·lació dels agricultors joves.

La decisió del Tribunal implica que els preceptes esmentats en darrer lloc no poden ser considerats bàsics pel que fa a aquells plans d'ajut al sector agrícola que reguli la Comunitat Autònoma càntabra. No obstant això, no es poden entendre com a nuls i ser expulsats de l'ordenament ja que sí que són bàsics respecte als plans d'ajut estatals i, a més, poden regular situacions consolidades i afectar les relacions financeres de l'Estat amb la Unió Europea. Pel que fa a la resta, la sentència rebutja el conflicte de competències.

José Antonio Fernández Amor

**Sentència 130/1999, d'1 de juliol (BOE núm. 181, de 30 de juliol de 1999).
 Qüestió d'inconstitucionalitat núm. 1001/1995, plantejada per la Sala
 Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Cantàbria,
 contra la disposició addicional vuitena de la Llei de l'Assemblea Regional
 de Cantàbria 5/1993, de 6 de maig, de pressupostos generals de la
 Diputació Regional de Cantàbria per a 1993.**

Ponent:

Julio Diego González Campos.

Aquesta Sentència té com a objecte l'estudi de la constitucionalitat de la disposició addicional vuitena de la Llei 5/1993, de 6 de maig, de pressupostos generals de la Diputació Regional de Cantàbria per a 1993. Cal dir que aquesta disposició regula la creació del Cos Superior de Lletrats i l'integra en el cos funcional de l'Administració autonòmica càntabra.

Aquesta disposició, considerant-ne el contingut, no sembla que pugui implicar una contradicció si es contrasta amb el text constitucional llevat del fet que figura en una llei de pressupostos.

És des d'aquesta perspectiva que la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Cantàbria planteja la qüestió d'inconstitucionalitat, ja que jutja contrari als art. 9.3 i 134.2 de la CE i 56 de l'Estatut d'autonomia de Cantàbria (en endavant, EAC) el fet que una llei de pressupostos pugui contenir una disposició dedicada a regular el règim jurídic de la funció pública, cosa que és aliena al contingut propi d'una llei d'aquest caràcter.

El Tribunal Constitucional, després de considerar que escau estimar la qüestió presentada, exposa, com a referència necessària, la seva doctrina sobre el contingut de les lleis de pressupostos. En

aquest sentit, entén que aquesta llei té un contingut mínim, necessari i indisponible constituït per l'expressió xifrada d'ingressos i despeses al qual es pot afegir un contingut possible, de caràcter no necessari o eventual. La matèria que constitueix aquest segon contingut, però, ha de tenir una relació directa amb els ingressos i les despeses que componen el pressupost, a banda de constituir un complement dels criteris de política econòmica i servir per a la major intel·ligència i per executar millor el pressupost. En conseqüència, incloure matèries que no reuneixin les característiques expressades implica anar contra el text fonamental, ja que suposa una restricció il·legítima de les competències del legislatiu, el qual veu disminuïdes, amb aquesta manera de procedir, les seves capacitats d'examen i esmena sense cap base constitucional. Així mateix, també es contradiu el principi de seguretat jurídica a causa de la incertesa que origina una regulació d'aquesta mena.

Aquesta posició, construïda pel Tribunal després de diversos precedents, és d'aplicació plena pel que fa a les lleis de pressupostos estatals i cal resoldre si es pot aplicar o no a les lleis de pressupostos autonòmiques. En aquest sentit, el Tribunal recorda que en la Sentència 116/1994 va rebutjar l'aplicació directa del que disposa l'art. 134 de la CE — que recull essencialment la doctrina anterior— a altres normes pressupostàries

que no fossin estatals. Per això cal examinar, tal com fa la Sentència 174/1998, el bloc de constitucionalitat per configurar quin és el contingut necessari i eventual en una llei de pressupostos autonòmica.

D'acord amb la lectura dels art. 9.1 i 56 de l'EAC i de l'art. 21.1 de la Llei orgànica 8/1980, de 22 de setembre, de finançament de les comunitats autònomes, el Tribunal conclou que són coincidents amb el que estableix l'art. 134.2 de la CE, la qual cosa permet deduir un principi general segons el qual el contingut de la llei de pressupostos autonòmica no es pot fer amb normes que no tinguin relació directa amb el programa d'ingressos i despeses o amb els criteris de la política econòmica en què es basen.

Un cop establerts, per tant, els criteris jurídics necessaris que cal seguir, el Tribunal arriba a la conclusió que una norma de net contingut funcional, si bé en el futur pot tenir repercussions pressupostàries, no es pot considerar complement necessari per a la major intel·ligència ni per executar millor i amb més eficàcia el pressupost. És per això que en la decisió s'estima la qüestió d'inconstitucionalitat i es declara nul·la la disposició impugnada perquè és contrària als art. 21 de la LOFCA i 56 de l'EAC integrants del bloc de constitucionalitat.

José Antonio Fernández Amor

**Sentència 175/1999, de 30 de setembre (BOE núm. 88, de 3 de novembre).
 Conflicte positiu de competència 745/1990, plantejat pel Govern basc
 contra determinats preceptes de l'Ordre del Ministeri de l'Interior de 2 de
 novembre de 1989, per la qual es regulen les modalitats d'elaboració de lli-
 bres-registre i altres documents de control, obligatoris per a determinats
 establiments. Vot particular.**

Ponent:

Vicente Conde Martín de Hijas (en un primer moment Manuel Jiménez de Parga va ser nomenat ponent, però atès que la seva ponència va quedar en minoria, per acord del President, en virtut del que disposa l'art. 80 LOTC en relació amb l'art. 206 LOPJ, es va nomenar un nou ponent).

L'objecte del conflicte positiu plantejat pel Govern basc són els art. 1, apartats 3, 5 i 7; 2, apartats 1, 2 i 3; i 3, apartat 1, de l'Ordre de 2 de novembre de 1989 del Ministeri de l'Interior, per la qual es regulen les modalitats d'elaboració de llibres-registre i altres documents de control, obligatoris per a determinats establiments. Bàsicament es qüestiona la previsió que aquests establiments concrets (cases de compravenda, cases de préstec, comerç d'or i argent, compravenda de mobles, roba, lloguer d'automòbils,...) hagin de presentar els llibres-registre, abans de l'inici de les seves anotacions, davant la Comissaria Superior de Policia, o si escau, davant l'oficina de la Guàrdia Civil, per foliar-los i segellar-los.

Tant el Govern basc com el Govern de la Nació coincideixen a situar les funcions de control objecte del conflicte dins la matèria «seguretat pública», i també en el fet que les diverses modalitats de control a les quals han de sotmetre's els establiments regulats per l'Ordre són un instrument propi de l'activitat policial. La discrepància se situa en la determinació de l'Administra-

ció competent per exercir aquest control.

El Govern basc defensa que la competència exclusiva de l'Estat en matèria de «seguretat pública» té com a límit les previsions de l'art. 17 de l'Estatut d'autonomia basc, la qual cosa comporta que els controls siguin part de l'activitat pròpia dels serveis policials, i que la Comunitat Autònoma tingui competència respecte a aquests serveis que han de ser exercits per la policia autònoma basca.

Per contra, el Govern estatal considera que no totes les funcions policials, o les administratives inseparables d'aquelles, que hagin de realitzar-se en el territori de la Comunitat Autònoma basca, han de ser pròpies de la competència autonòmica, ja que de l'art. 38 de la LOFCSE es deriva la titularitat de l'Estat sobre competències policials en sentit estricte, i de les administratives complementàries, en el territori autonòmic.

Entrant ja en l'examen de la decisió del Tribunal Constitucional, aquest comença per situar el marc normatiu en què es mou aquest conflicte:

a) L'art. 149.1.29 CE, que atribueix a l'Estat la competència exclusiva sobre seguretat pública, sens perjudici de la possibilitat de creació de policies per part de les comunitats autònomes de la manera en què s'estableixi en els respectius estatuts, i en el marc del que disposi una llei orgànica.

b) La disposició addicional primera CE, que estableix que la Constitució

empara i respecta els drets històrics dels territoris forals, i que l'actualització general de l'esmentat règim foral es portarà a terme en el marc de la Constitució i dels estatuts d'autonomia.

c) L'art. 17.1 EAPB, que disposa que mitjançant el procés d'actualització del règim foral previst a la disposició addicional primera de la Constitució correspondrà a les institucions del País Basc, en la manera que determina l'Estatut, el règim de la policia autònoma.

d) La disposició addicional primera de la LOFCSE, que preveu que allò establert en el seu articulat no serà d'aplicació a la competència que l'art. 17 EAPB atribueix a les institucions del País Basc en matèria de règim de policia autònoma per a la protecció de persones i béns, i el manteniment de l'ordre públic dins del territori autònom, que es regularà d'acord amb el que disposa l'Estatut.

El Tribunal Constitucional també considera que a la STC 104/1989, al·legada per ambdues parts, va declarar, en relació amb la imposició per a determinats establiments d'un sistema d'alarma connectat a centres policials estatals o de la Guàrdia Civil, que encara que correspongués al governador civil la potestat d'ordenar la connexió, respecte a la seva execució s'havia de tenir present quina era la unitat policial afectada d'acord amb el sistema de cooperació i coordinació de les respectives policies, estatal i autonòmica.

El Tribunal situa el nucli del conflicte en la determinació del caràcter que hagi d'atribuir-se a les funcions en conflicte i descarta l'aplicació de l'art. 38 LOFCSE atès el que preveu la disposició addicional primera de la Llei. Així, considera que un element clau és el fet que els controls previstos a la norma impugnada

fan referència a activitats d'establiments situats al País Basc, activitats que tenen una identitat perfectament situada al País Basc, i essent la identificació de l'activitat el factor determinant per atribuir als controls caràcter intra o supracomunitari, conclou que pel fet de trobar-se els establiments en territori del País Basc correspon exercir-ne els controls a la Comunitat Autònoma basca.

Sens perjudici d'això, el Tribunal reconeix que l'Estat pot, si ho estima adient, establir mecanismes de coordinació i cooperació respecte als sistemes de registre.

En conseqüència, la decisió declara que les competències en conflicte contingudes als art. 1, apartats 3, 5 i 7; 2, apartats 1, en la seva referència a l'apartat 3 de l'article anterior, 2 i 3; i 3, apartat 1, corresponen a la Comunitat Autònoma del País Basc; i desestima el conflicte respecte a l'art. 2, apartat 1, en la part que no fa referència a l'apartat 3 de l'art. 1.

La Sentència consta d'un vot particular signat per Manuel Jiménez de Parga y Cabrera, al qual se s'adhereixen Rafael de Mendizábal Allende i Fernando Garrido Falla.

La discrepància se centra en el fet que la localització en el País Basc dels establiments sigui el cànon que determini l'atribució competencial a favor de la Comunitat Autònoma, i considera que l'element determinant havia d'haver estat la naturalesa de l'activitat pròpia dels establiments. Així, declara que els controls previstos a l'Ordre són de caràcter policial, connectats directament amb l'àmbit de la seguretat pública, que ha de ser garantida pel Govern de la Nació mitjançant les Forces i Cossos de Seguretat, sens perjudici del règim de la policia autonòmica dins del País Basc. A més, s'afegeix que l'activitat dels establiments té un caràcter clarament supracomunitari.

munitari, la qual cosa comporta que la competència sobre els controls ha de correspondre a l'Estat, sens perjudici que s'hagin d'establir mecanismes per possibilitar que la policia autonòmica pugui

conèixer la informació derivada del control, atès l'interès que pot tenir per a l'exercici de la seva funció.

Marta Fernández

Sentència núm. 176/1999, de 30 de setembre (BOE núm. 88, de 3 de novembre). Recurs d'inconstitucionalitat núm. 433/1994, promogut pel president del Govern contra l'art. 10.3 de la Llei del Parlament de Catalunya 12/1993, de 4 de novembre, de creació de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre. Emeten vots particulars els magistrats Manuel Jiménez de Parga y Cabrera i Vicente Conde Martín de Hijas.

Ponent:

Pablo Cachón Villar.

Amb la intenció de concretar quin és l'objecte d'estudi de la decisió que s'emet, el Tribunal Constitucional exposa, en el fonament jurídic primer, que es tracta d'estudiar l'adequació de l'art. 10.3 de la Llei catalana 12/1993 al text constitucional. Essencialment, el contingut d'aquest precepte comporta l'aplicació de les exempcions i els beneficis fiscals que corresponen a la Generalitat a un òrgan de l'Administració autònoma catalana com és l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre.

La part recurrent entén que la Comunitat Autònoma s'excedeix en l'aplicació de la seva potestat tributària, recollida en la Constitució, ja que el precepte sembla abraçar no sols els tributs propis —cosa que sí que és pròpia del poder tributari autonòmic— sinó també els tributs estatals o locals el règim jurídic dels quals només correspon establir a l'Estat en virtut de la seva potestat tributària originària prevista en l'art. 133 de la CE. No ho entén així la representació de la Comunitat Autònoma, que considera que s'ha d'interpretar el pre-

cepte només en relació amb els tributs propis que hagi establert.

Davant d'ambdues posicions, el Tribunal jutja que s'ha de desestimar el recurs des del moment en què és possible fer una interpretació constitucional de la norma. En aquest sentit, partint de la base que la Comunitat Autònoma posseeix poder tributari per establir tributs propis i que tant l'Estat com les comunitats autònomes poden legislar sense reservar, mitjançant una clàusula de salvaguarda, les competències d'altres ens sobre la matèria objecte de regulació, s'ha d'interpretar que la norma impugnada té com a camp d'aplicació únic i exclusiu l'àmbit de competència del Parlament de la Comunitat Autònoma de Catalunya. En aquest sentit, només li pot atribuir els beneficis i les exempcions fiscals que estigui legitimat per establir d'acord amb les previsions del bloc de constitucionalitat. Dins d'aquest límit, la Comunitat Autònoma pot ordenar el règim de beneficis fiscals que consideri oportú i estendre'l a aquells subjectes que estimi necessari. En conseqüència amb tot el que s'ha exposat, el Tribunal pronuncia una decisió per la qual desestima el recurs presentat.

Aquest pronunciament és objecte de dos vots particulars. En el primer, Manuel Jiménez de Parga y Cabrera sosté que la decisió no s'hauria de limitar a desestimar el recurs presentat, sinó que hauria de ser, a més, de caràcter interpretatiu. En el segon, Vicente Conde Martín de Hijas considera que, si bé la Sentència recull els límits a què s'ha d'ajustar la norma impugnada, no es pot

interpretar de la seva dicció que aquesta s'hi atingui, tal com sembla entendre el Tribunal. La posició que aquest ha mantingut —prosegueix l'autor— implica alterar l'objecte del recurs en estudiar i donar prevalença al que hauria de ser i dir, enfront del que és i del que diu la norma impugnada.

José Antonio Fernández Amor

Sentència 186/1999, de 14 d'octubre (BOE núm. 276, de 18 de novembre).

Conflicte positiu de competència 2366/1999, promogut pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya en relació amb l'Ordre del Ministeri d'Indústria, Comerç i Turisme de 3 de juny de 1992, sobre concessió de subvencions en relació amb el Pla de Promoció de Disseny Industrial.

Ponent:

Rafael de Mendizábal Allende.

L'objecte del conflicte el constitueixen els art. 3, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 12 i 14 de l'Ordre del Ministeri d'Indústria, Comerç i Turisme de 3 de juny de 1992, sobre concessió de subvencions en relació amb el Pla de Promoció de Disseny Industrial, pel fet que assignen funcions de caràcter executiu per a la tramitació de les subvencions a òrgans estatals i a la Societat Estatal per al Desenvolupament del Disseny Industrial, quan aquestes funcions, segons la Comunitat Autònoma de Catalunya, corresponen, en virtut de les competències assumides en matèria d'indústria i de planificació de l'activitat econòmica, a Catalunya (art. 12.1.1 i 2 de l'Estatut d'Autonomia), sens perjudici que aquestes hagin d'exercir-se d'acord amb les bases i l'ordenació de l'activitat econòmica general i la política monetària de l'Estat, en els termes d'allò que disposen els art. 38, 131 i els números 11 i 13 de l'apartat 1 de l'art. 149 CE.

La posició de l'Estat és la de situar la matèria afectada per les subvencions dins la de reestructuració de sectors industrials sobre la qual la Generalitat ha assolit competències de desenvolupament i execució a Catalunya dels plans establerts per l'Estat (art. 12.1.3 EAC). Subsidiàriament defensa que la competència estatal també troba suport en el comerç exterior, el foment i la coordinació general de la investigació científica i tècnica (art. 149.10 i 15 CE), i en la doctrina constitucional que declara que en supòsits excepcionals l'Estat pot reservar-se la gestió de subvencions (STC 13/1992, FJ 8.*d*).

Abans de centrar-se en la decisió del conflicte, el Tribunal Constitucional entra a valorar el fet que l'Ordre impugnada hagi estat derogada per una Ordre del Ministeri d'Indústria i Energia de 8 de maig de 1995, que al seu torn ha estat derogada pel Reial decret 937/1997, de 20 de juny. El Tribunal resol que atès que la nova normativa planteja els mateixos problemes competencials que l'Ordre objecte del conflicte

s'ha de continuar la seva resolució (STC 87/1993, 329/1993, 155/1996 i 147/1998).

Entrant ja en l'objecte del conflicte, el Tribunal Constitucional adverteix que la seva doctrina sobre subvencions ha estat objecte de recapitulació a la STC 13/1992, que pel que aquí interessa es resumeix en el fet que *«la legitimidad constitucional del régimen normativo y de gestión de las subvenciones fijado por el Estado depende de las competencias que el Estado posea en la materia de que se trate»*, atès que *«la subvención no es un concepto que delimite competencias»*.

Així, pel que fa a l'àmbit competencial que ha de constituir el marc de la decisió, el Tribunal, fent ús de la seva doctrina sobre la primacia de la competència més específica sobre la més genèrica, considera que de les competències al·legades per la Generalitat la més específica —i, per tant, la que s'ha de valorar— és la «d'indústria». Respecte a les competències al·legades per l'Estat es descarta la referent al comerç exterior, ja que no es donen els supòsits en què aquesta pot resultar aplicable (STC 313/1994, 100/1991, 236/1991, 203/1992, 14/1994 i 21/1999), s'afirma la incidència del títol «foment i coordinació general de la investigació científica i tècnica» en relació amb alguna de les línies d'actuació que poden ser objecte de subvenció, i es considera que s'ha de valorar si l'Ordre afecta la matèria «reestructuració de sectors industrials».

A la vista d'aquest àmbit competencial, el Tribunal rebutja la inclusió de les subvencions previstes a l'Ordre en la matèria reestructuració de sectors industrials, ja que aquesta fa referència a situacions més o menys excepcionals en què s'ha de fer front a processos d'obsolescència de determinats sectors de la in-

dústria mitjançant mesures que no són les que ordinàriament es fan servir per al desenvolupament de les empreses. Per contra, les subvencions s'han d'incloure dins l'àmbit d'ordenació de sectors industrials que forma part de la competència «indústria». Així, no es donen els requisits necessaris perquè es produeixi la gestió centralitzada per l'Estat de les subvencions.

No obstant això, respecte als programes destinats a promoure i consolidar centres de promoció i investigació sobre disseny industrial públics i sense ànim de lucre, així com a ampliar els serveis proporcionats a les empreses en aquests camps, el Tribunal declara que algunes de les línies de subvenció s'han d'incloure dins la matèria «foment i coordinació general de la investigació científica i tècnica» (art. 149.1.15 CE), sempre que l'activitat principal sigui la investigadora.

Establert el marc competencial, el Tribunal Constitucional passa a examinar la constitucionalitat dels preceptes impugnats.

L'art. 3, que estableix l'obligació que les sol·licituds de subvenció es dirigeixin al secretari general de Promoció Industrial i Tecnologia, d'acord amb el model previst a l'annex de l'Ordre, envaeix les competències d'execució de la Generalitat en matèria d'indústria.

L'art. 4, que preveu que el termini de presentació de sol·licituds s'estengui des de l'entrada en vigor de l'Ordre fins al 31 d'octubre de 1995, s'ha de considerar com a propi de la competència de coordinació que té l'Estat, i per tant no és inconstitucional.

L'art. 5, que estableix que l'estudi i l'avaluació de les sol·licituds el farà la Societat Estatal per al Desenvolupament del Disseny Industrial, mitjançant un Comitè d'Avaluació, vulnera les competències de gestió de la Generalitat.

L'art. 7, que regula la proposta de resolució i la seva comunicació, també envaeix la competència autonòmica.

L'art. 8, paràgraf 1, que estableix l'obligació dels beneficiaris d'estar al corrent de les seves obligacions fiscals i amb la Seguretat Social, no envaeix competències per constituir normativa bàsica de competència estatal. L'art. 8, paràgraf 2, que preveu que la resolució de les subvencions sigui feta pels òrgans estatals, vulnera les competències autonòmiques. Els altres paràgrafs de l'art. 8, relatius a prescripcions tècniques que ha de contenir la resolució, són inconstitucionals perquè se situen dins les competències legislatives de la Generalitat en matèria de «reestructuració de sectors industrials.»

L'art. 9, que regula l'actuació de la Societat Estatal per al Desenvolupament del Disseny Industrial com a entitat col·laboradora per al lliurament i la distribució de les subvencions, envaeix les competències de la Generalitat.

L'art. 10, paràgraf 1, conté un criteri de coordinació que no resulta inconstitucional, però els paràgrafs 2 i 3 envaeixen les competències autonòmiques en regular les funcions de la Societat Estatal abans esmentada.

L'art. 11, que estableix la regulació de les condicions en què el Ministeri d'Indústria i Energia pot realitzar el pagament anticipat de les subvencions, envaeix les competències de gestió de les subvencions de la Generalitat.

L'art. 12 vulnera la competència autonòmica, pel que fa al seu paràgraf 1,

per sotmetre el beneficiari de la subvenció a les verificacions estatals i al control financer de la Intervenció General de l'Estat; respecte al paràgraf 2, per preveure la submissió de l'entitat col·laboradora al control de la Intervenció General de l'Estat.

L'art. 14 és inconstitucional per sotmetre les subvencions al que disposen els art. 81 i 82 de la Llei general pressupostària.

L'art. 15 preveu la promoció de convenis de cooperació interadministrativa, previsió aquesta que no vulnera les competències de la Generalitat.

Per últim, l'annex vulnera les competències autonòmiques d'acord amb el que s'ha dit respecte a l'art. 3.

El Tribunal acaba puntualitzant el fet que, atès que l'Ordre ha esgotat els seus efectes, la decisió ha de limitar-se a la declaració de la titularitat de la competència en conflicte, sense necessitat d'anul·lar els preceptes corresponents.

En conseqüència, la decisió del Tribunal Constitucional és la de declarar que les competències previstes als art. 3, paràgraf 1, el seu apartat 4 i referència a l'annex; 5; 7; 8, excepte el paràgraf 1; 9; 10, paràgrafs 2 i 3; 11; 12; i 14; i l'annex, corresponen a la Generalitat de Catalunya respecte a les actuacions objecte de subvenció, excepte aquelles que es dirigeixen a fomentar l'activitat investigadora dels centres de promoció. La resta del conflicte es desestima.

Marta Fernández

**Sentència 207/1999, d'11 de novembre (BOE núm. 300, de 16 de desembre).
Recurs d'inconstitucionalitat 1840/1989, promogut pel president del
Govern respecte als articles de la Llei foral de Navarra 7/1989, de 8 de juny,
de mesures d'intervenció sobre sòl i habitatge, que van establir infraccions i
sancions de notaris i registradors de la propietat.**

Ponent:

Pablo García Manzano.

El Govern estatal impugna dos preceptes legals navarresos: l'art. 47.3 de la Llei de mesures d'intervenció sobre el sòl i l'habitatge, que tipifica com a infracció urbanística l'elevació a escriptura pública o la inscripció en el Registre de la propietat, per part de notaris o registradors de la propietat, d'habitatges subjectes a dret de tempteig i retracte de l'Administració foral sense que s'hagi consignat o acreditat degudament l'existència de les notificacions que regulen els art. 9, 10 i 44 de la Llei (els quals estableixen l'obligació del transmissor de notificar a l'Administració foral les condicions essencials de la transmissió de determinades zones delimitades prèviament, el sòl destinat a habitatges de protecció oficial o els mateixos habitatges de protecció oficial), i l'art. 48 de la mateixa Llei, que atribueix al conseller d'Ordenació del Territori, Habitatge i Medi Ambient de la Diputació Foral la competència per imposar les diverses sancions que preveu la Llei.

La impugnació estatal es fa en defensa de les seves competències en matèria d'ordenació dels registres i instruments públics (149.1.8 CE) i les bases del règim estatutari dels funcionaris (149.1.18 CE), ja que les normes autonòmiques afecten l'estatut general de deures i drets dels funcionaris estatals, com són els notaris i els registradors de la propietat.

Per la seva banda, el Govern i el Parla-

ment navarresos van al·legar que la competència substantiva de fons (en matèria d'ordenació del territori, urbanisme i habitatge), que inclou la potestat sancionadora, correspon a la Comunitat Autònoma en virtut de l'art. 44.1 LORAFNA; que les lleis autonòmiques poden imposar obligacions a qualsevol ciutadà, incloent-hi els funcionaris estatals, i que, en tot cas, l'art. 48 de la Llei no té per què ser declarat inconstitucional, ja que, com va acceptar el Tribunal Constitucional, aquest precepte es limita a assignar la competència per imposar les sancions previstes en la Llei, part de les quals continuarien en vigor en el cas que s'anul·lessin les sancions a notaris i registradors de la propietat.

Mentre el recurs estava pendent de resolució, el Parlament navarrès va aprovar la Llei 10/1994, d'ordenació del territori, urbanisme i habitatge, que deroga, entre d'altres, els art. 47 i 48 de la Llei impugnada, «salvo en lo relativo a transmisiones de viviendas». Consultades amb aquest motiu les parts, el Govern de Navarra va al·legar que l'objecte del recurs havia desaparegut, ja que la nova Llei —que no havia estat objecte de recurs— preveu que la sanció urbanística autonòmica només tindrà lloc quan la conducta en qüestió no sigui sancionada per una altra autoritat; amb això, per tant, no s'afecta la potestat sancionadora estatal. En canvi, el Tribunal Constitucional va resoldre seguint el criteri de l'advocat de l'Estat i el Parlament navarrès, que entenien que el procés havia de continuar perquè era vigent un dels tres supòsits de sanció autonòmica a

funcionaris estatals i perquè la nova Llei únicament impedia que un mateix fet fos sancionat per dues autoritats diferents.

Entrant en el fons de l'assumpte, el Tribunal considera que l'article 47.3 de la Llei no configura una infracció urbanística pròpia de la competència autonòmica (com ho és, en aquest cas, realitzar determinades transmissions sense haver-les notificat a l'Administració, tot impedit que aquesta tingui l'oportunitat d'exercir el seu dret de tempteig i retracte), sinó un il·lícit disciplinari, en preveure una sanció per l'incompliment del deure de garantia de la legalitat que correspon a notaris i registradors de la propietat en l'exercici de la funció pública. Aquest deure els és imposat en aquest

cas no sols per la llei autonòmica, que els exigeix assabentar-se que s'han notificat a l'Administració foral determinades transmissions de béns abans d'escripturar-les o inscriure-les, sinó també per la seva pròpia normativa (Llei i Reglament del notariat i Llei hipotecària), que els obliga a comprovar la validesa dels actes en què intervenen. Com que la configuració d'il·lícits disciplinaris de funcionaris estatals és una matèria que s'ha d'inscriure dins les competències estatals sobre ordenació dels registres i instruments públics (149.1.8 CE) i règim estatutari dels funcionaris (149.1.18 CE), el Tribunal declara inconstitucional l'article 47.3 de la Llei foral.

Jordi Freixes

Sentència 208/1999, d'11 de novembre (BOE núm. 300, de 16 de desembre). Recursos d'inconstitucionalitat acumulats núm. 2009/1989 i 2027/1989, promoguts, respectivament, pel Govern basc i el Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya contra la Llei 16/1989, de 17 de juliol, de defensa de la competència. Vots particulars de Julio Diego González Campos i Fernando Garrido Falla.

Ponent:

Tomás S. Vives Antón.

El motiu del recurs són diversos preceptes de la Llei 16/1989 que han estat modificats pel Reial decret llei 6/1999, de 16 d'abril, de mesures urgents de liberalització i increment de la competència. A causa d'aquesta circumstància, el Tribunal decideix pronunciar-se prèviament sobre si cal prosseguir o no el procés, i arriba a la conclusió que, malgrat el canvi normatiu, no ha desaparegut la controvèrsia competencial plantejada.

El Tribunal constata que les parts coincideixen a veure l'Estat com a titu-

lar de la potestat per legislar sobre la matèria «defensa de la competència»; en canvi, no hi ha acord quant a determinar l'Administració competent per executar els preceptes de la Llei de defensa de la competència (en endavant, LDC). Per exposar-ho breument, entenem que aquest conflicte no s'ha de resoldre des de la perspectiva que ofereix el dret mercantil, que és competència exclusiva estatal. La matèria «defensa de la competència» ha de quedar subsumida en la de «comerç interior», en la qual l'Estat posseeix la competència de legislació i les comunitats autònomes hi tenen competències executives.

Ara bé, aquesta distinció és lluny de ser clara si es barregen els criteris de normativa bàsica i normativa de desplegament que deriven d'altres títols competencials relacionats amb el comerç i l'economia (art. 149.1.13 de la CE). Això és el que succeeix en aquest cas, de manera que no sols la normació material correspon a l'Estat, sinó també totes les activitats executives que determinen la configuració real del mercat únic d'àmbit nacional. En conseqüència, són competència de l'Estat totes les actuacions executives en relació amb aquelles pràctiques que puguin alterar la lliure competència en un àmbit supracomunitari o en el conjunt del mercat nacional, encara que aquests actes executius s'hagin d'efectuar en el territori de qualsevol de les comunitats autònomes recurrents. Per tant, la competència executiva que tenen les comunitats autònomes es troba limitada al seu territori sempre que no afecti el mercat supracomunitari.

D'acord amb això, la Llei impugnada és conforme a la Constitució si es considera que l'Estat la promulga dins la seva competència material i executiva sobre la «defensa de la competència» quan el seu abast és supracomunitari i nacional.

Caldrà declarar-ne la inconstitucionalitat en la mesura que atribueixi a l'Estat la totalitat de la competència executiva i, d'aquesta manera, envaeixi les competències d'aquesta mena que s'han de reconèixer a les comunitats autònomes. Per tant, el Tribunal declara nuls aquells preceptes de la Llei que impliquen un àmbit uni-versal d'aplicació —concretament, l'expressió «*en todo o en parte del mercado nacional*» que figura en els art. 4, 7, 9, 10, 11 i 25.a i c de la Llei impugnada— encara que aquesta nul·litat es difereix al moment en què les comunitats autònomes facin efectives les seves competències executives. No ho entenen així els magistrats Julio Diego González Campos, Manuel Jiménez de Parga y Cabrera i Vicente Conde Martín de Hijas, els quals consideren que l'Estat és titular tant de la potestat normativa com de l'executiva en aquesta matèria ja que totes dues estan unides indissolublement. Coincideix amb la decisió Fernando Garrido Falla, malgrat que en el seu vot particular expressa discrepàncies pel que fa a la línia argumental de la Sentència.

José Antonio Fernández Amor

Sentència 233/1999, de 16 de desembre (BOE núm. 17, de 20 de gener de 2000). Recursos d'inconstitucionalitat acumulats núm. 572/1989, 587/1989 i 591/1989, promoguts, respectivament, pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, el Parlament de Catalunya i 60 diputats, i també les qüestions d'inconstitucionalitat, també acumulades a les anteriors, núm. 2679/1996 i 4626/1996, plantejades per la Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Galícia; núm. 2820/1996 i 4646/1996, plantejades per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Canàries amb seu a Las Palmas de Gran Canaria, i núm. 745/1997, plantejada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Canàries amb seu a Santa Cruz de Tenerife, contra la Llei 39/1988, de 28 de desembre, reguladora

de les hisendes locals. Emeten vots particulars els magistrats Pablo García Manzano i Vicente Conde Martín de Hijas.

Ponent:

Pablo Cachón Villar.

Aquesta Sentència, a parer de qui escriu aquestes ratlles, era una de les més esperades per part dels qui, per un motiu o un altre, operem amb els instruments jurídics que regulen en el nostre sistema l'activitat financera dels ens públics territorials. La Llei que ordena les hisendes locals (en endavant LHL) va ser promulgada l'any 1988 i, des d'aquella data, ha estat objecte de diverses impugnacions davant el Tribunal Constitucional, el qual, després d'una dècada comptada des del primer recurs, ha pronunciat la decisió que tot seguit es resumeix.

Es tracta d'una sentència llarga, ja que té 43 fonaments jurídics i dos vots particulars. Aquesta extensió, però, no és cap caprici, perquè s'hi han considerat diversos aspectes regulats per la LHL contrastant-los amb el text constitucional. Així, la Sentència tracta des de l'estudi de l'abast de les competències que l'Estat i les comunitats autònomes poden exercir en matèria d'hisendes locals, fins al principi de legalitat en matèria tributària, passant per l'examen de la regulació de les obligacions personals que preveu la LHL. No obstant això, la decisió pot semblar escarida perquè només declara inconstitucional l'art. 45.1 de la LHL en la seva redacció inicial —abans de la modificació que en va efectuar la Llei 25/1998, de 13 de juliol— ja que estableix, en desacord amb el principi de legalitat tributària, la quantitat dels preus públics que es poden exigir per serveis o activitats dels ens locals que poden ser considerats de sol·licitud obligatòria per part dels administrats. Des

d'aquest punt de vista, aquestes prestacions públiques esdevenen coactives i tenen per objecte sostenir les despeses públiques, cosa que apropa els preus a exaccions de naturalesa tributària sotmeses a la reserva de llei que preveuen els art. 31.3 i 133 de la Constitució. Igualment, en fa una interpretació lligada als art. 48.1 i 119.3 de la LHL, en considerar-los constitucionals si són interpretats tal com els magistrats exposen en els fonaments jurídics 18 i 35, i considera contrari a l'ordre de competències l'art. 167.2 i 3 de la LHL perquè no té caràcter bàsic. Desestima els recursos i les qüestions d'inconstitucionalitat en tota la resta, que, cal notar-ho, comprenien qüestions des del títol preliminar de la Llei fins a la disposició final primera.

Ultra la decisió de la Sentència, cal destacar-ne altres aspectes. En relació amb la impugnació del títol preliminar de la LHL, el Tribunal subratlla que és un article de redacció complicada però que no impedeix considerar correcta la invocació que fa l'Estat als art. 149.1.18 i 149.1.19 de la Constitució per realitzar la regulació que conté la LHL, cosa que permet determinar, juntament amb la resta de l'art. 1.1 del mateix text legal, l'abast d'allò bàsic en matèria d'hisenda local. No obstant això, el Tribunal declara que no és necessari un article com l'esmentat des del moment en què la distribució de competències és efectiva *ope Constitutionis*, és a dir, no cal que els ens públics invoquin en les lleis que emeten els títols competencials que els assisteixen ja que la seva legitimitat deriva de la Constitució.

Aquest pronunciament també tracta el principi de legalitat en matèria tributària. En el fonament jurídic novè, el

Tribunal recull la doctrina que ha anat construint (STC 37/1981, 6/1983, 179/1985, 19/1987 i 185/1995) a l'entorn d'aquest principi, la qual gira al voltant de la idea de reserva de llei de caràcter relatiu, és a dir, la creació *ex novo* d'un tribut. Els elements essencials o configuradors d'aquest tribut estan sotmesos a la reserva esmentada però no d'una manera absoluta, sinó que les relacions entre llei i reglament dependran tant del tipus de prestació patrimonial que s'hi reguli com dels elements del tribut que s'hi estableixin. En altres paraules, el Tribunal entén que el principi de legalitat té com a fonament protegir la llibertat patrimonial i personal del ciutadà, de manera que si una prestació patrimonial afecta menys el seu patrimoni o no afecta la seva capacitat de decisió, el principi esmentat no ha de ser aplicat amb tota la seva intensitat. A més, en relació amb els elements del tribut, el fet imposable és l'únic que implica una exigència màxima quant al compliment del principi de legalitat, que no és igual per a altres elements com ara el tipus de gravamen o la base imposable, on les normes de caràcter secundari es poden utilitzar per fer una regulació més tècnica d'aquests aspectes. La conseqüència directa d'aquesta argumentació en matèria d'hisenda local és la legitimació de la intervenció de les ordenances fiscals en la regulació de les prestacions patrimonials que regula la LHL, de manera que el principi de legalitat està satisfet des del moment en què la creació *ex novo* de les diferents figures és realitzada per la LHL adequadament i els elements que configuren el tribut, com ara el tipus impositiu, poden ser ordenats per aquestes normes locals de naturalesa reglamentària. Cal afegir que amb aquesta forma d'entendre el principi de legalitat també es dona resposta al principi d'autonomia que tenen garantida constituïcio-

nalment els ens locals, ja que així poden actuar, d'acord amb els seus interessos, dins del marge que la llei estableix per mitjà de les normes que els són pròpies.

També es tracta la qüestió dels preus públics en l'àmbit local, per a la qual ja es compta amb el precedent que suposa la STC 185/1995. L'argumentació principal en contra de la regulació d'aquesta prestació és la vulneració que fa del principi de legalitat, davant el qual el Tribunal respon que només es produirà si la LHL no respecta els límits que deriven de la reserva de llei. En aquest sentit, entén que la creació dels preus públics és una opció del legislador que no atempta contra el que estableix la Constitució en relació amb el règim jurídic de les prestacions patrimonials. No obstant això, no n'hi ha prou amb el fet que la llei estableixi una categoria abstracta, sinó que ha de contenir també la creació concreta o l'establiment dels diversos preus públics que els ens públics competents estimin convenients. Dit això, si aquests preus públics es poden identificar amb prestacions patrimonials coactives que se satisfacin, directament o indirectament, als ens públics a fi de sostenir les seves despeses, se'ls pot qualificar de tributs, que, a la vegada, seran locals si els estableix singularment la LHL. En el règim jurídic d'aquests tributs poden intervenir els ens locals amb el seu poder normatiu reglamentari dins dels límits que estableix el principi de legalitat tributària. D'acord amb aquesta idea, el Tribunal entén que, concretament, l'art. 48.1 de la LHL no és inconstitucional si s'interpreta que l'ens local estableix prestacions patrimonials, per mitjà de la delegació que efectua el Ple en la Comissió de Govern, que s'exigeixen per serveis o activitats que no resulten indispensables per a la vida personal o social dels particulars; és a dir,

s'estableixen prestacions patrimonials de naturalesa no tributària.

Un altre recurs local de què tracta la Sentència és la figura de les prestacions personals i de transport que recullen els art. 118 a 120 de la LHL, pel fet que els recurrents al·leguen que contradiuen el principi d'igualtat en tant que permeten la redempció en metàl·lic de les prestacions. Partint del fet que aquestes prestacions responen al principi de legalitat constitucional des del moment en què són regulades per la LHL, el Tribunal entén que no s'atempta contra el principi esmentat amb la redempció en metàl·lic, establerta en el text de l'art. 119.3 de la LHL per a les prestacions personals, si s'interpreta que no és optativa per a la persona interessada, sinó que correspon concedir-la a l'autoritat municipal, a petició de la persona interessada i amb la justificació prèvia de la concurrència de la causa que pugui fonamentar l'aplicació del precepte. També és constitucional la redempció en metàl·lic que disposa l'art. 120.3 de la LHL pel que fa a la prestació de transport, ja que aquesta no implica una diferenciació econòmica decisiva, perquè la prestació només serà obligatòria per a aquelles persones que hi estiguin interessades i es trobin en possessió d'elements de transport afectes a explotacions empresarials situades en el terme municipal. Sobre aquest aspecte concret versen els dos vots particulars a la Sentència, per mitjà dels quals —exposat de manera molt succinta— es fa palès el desacord de dos magistrats respecte a la decisió de caràcter interpretatiu que fa el Tribunal dels art. 119.3 i 120.3 de LHL. En el primer vot particular el magistrat entén que la possibilitat de redempció en metàl·lic s'ha d'eliminar per tal que la prestació patrimonial sigui conforme al text constitu-

cional, ja que no és una forma d'eximir els subjectes de manera general. En el segon vot, el magistrat considera que amb la decisió interpretativa el Tribunal aporta uns aspectes a la norma tractada que aquesta no té quan podia arribar a la conclusió de la constitucionalitat del precepte per un altre camí. En aquest sentit, el magistrat entén que la realització de la prestació personal pot ser l'origen del fet que es posi de manifest la desigualtat de la capacitat de cada ciutadà per efectuar-la, i la redempció en metàl·lic seria un sistema per poder compensar aquestes diferències.

Finalment, el lector pot distingir que la Sentència també tracta diverses qüestions de la LHL que s'han relacionat amb la distribució de competències entre l'Estat i les comunitats autònomes en matèria d'hisendes locals. En tots els casos, llevat d'un, el Tribunal entén que l'Estat s'ha cenyit al text constitucional, per tal de no envair l'àmbit de competències que les comunitats autònomes, en concret la catalana, puguin tenir en la matèria. En aquest sentit, el Tribunal considera que entra dins d'allò bàsic fixar tant el límit màxim d'endeutament local a través del crèdit públic com que sigui el Ministeri d'Economia i Hisenda qui autoritzi operacions de crèdit per formalitzar a l'exterior. Igualment, pel que fa a l'organització del cadastre, és l'Estat qui ha d'elaborar aquesta institució comuna i indispensable per a la gestió d'alguns impostos tal com figura en l'art. 149.1.14 de la CE. A més, s'exposa que en aquells supòsits on els ens locals participen en tributs o fons establerts per l'Estat, les comunitats autònomes no tenen la competència necessària per fixar els criteris de distribució sinó que, en tot cas, han de rebre l'import que impliquen aquests recursos per repartir-los posteriorment, d'acord

amb el que estableixi l'Estat. En un altre ordre de coses, l'Estat no restringeix la possibilitat de creació d'ens supramunicipals per part de les comunitats autònomes, pel fet de limitar les possibilitats del seu finançament a través dels recursos que la LHL preveu, ja que hi ha la possibilitat que les comunitats autònomes els creïn finançant-los a càrrec dels seus propis pressupostos. Finalment, cal assenyalar que el Tribunal considera, dins la competència bàsica que posseeix l'Estat, la regulació que efectua de la matèria pressupostària i de la despesa

pública local, sens perjudici d'un excés en l'art. 167.2 i 3 de la LHL quant a regular la possibilitat que tenen els ens locals de crear òrgans auxiliars per gestionar els pressupostos. Això s'ha d'entendre dins la competència autonòmica de desplegament de les bases estatals. La Sentència acaba considerant constitucionals les diverses disposicions addicionals impugnades per la Comunitat Autònoma catalana, com també la disposició transitòria i la disposició final.

José Antonio Fernández Amor

Sentència 235/1999, de 16 de desembre (BOE núm. 17, de 20 de gener de 2000). Recurs d'inconstitucionalitat núm. 2514/1994, interposat pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya contra determinats preceptes de la Llei 3/1994, de 14 d'abril, per la qual s'adapta la legislació espanyola en matèria d'entitats de crèdit a la segona Directiva de coordinació bancària (LCEur 1989/1856) i s'introdueixen altres modificacions relatives al sistema financer. Emeten dos vots particulars els magistrats Manuel Jiménez de Parga y Cabrera i Tomás S. Vives Antón.

Ponent:

Pablo Cachón Villar.

La Llei 3/1994, de 14 d'abril, procedeix a la transposició a l'ordenament jurídic espanyol de la segona Directiva de coordinació bancària (89/646/CEE), per la qual es pretén fer efectiva la llibertat d'establiment i la llibertat de prestació de serveis en el sector de les entitats de crèdit dins l'àmbit de la Unió Europea. El recurrent entén que la transposició efectuada per l'Estat implica una regulació exhaustiva de la matèria que abasta les competències que té la Generalitat en l'àmbit de l'ordenació del crèdit i la banca. Concretament, considera excessiu, perquè atempta contra les competències executives que té en aquesta

matèria, el fet que la Llei designi el Banc d'Espanya com l'òrgan que dona l'autorització necessària per a l'establiment de sucursals d'entitats de crèdit a l'estranger, sense tenir en compte que si es tracta d'una caixa d'estalvi amb seu a Catalunya estigui sotmesa a la tutela de la Comunitat Autònoma catalana.

Aquest argument és rebutjat pel Tribunal des del moment en què entén (d'acord amb altres sentències, com la 48/1988, la 155/1993, la 96/1996 o la 155/1996) que les funcions que exerceix el Banc d'Espanya en l'ordenació del crèdit i la banca són de caràcter bàsic. En conseqüència, l'actuació duta a terme per l'Estat no comporta cap alteració de la distribució competencial que

deriva de la Constitució i l'Estatut d'autonomia.

També són objecte d'impugnació els preceptes que preveuen l'obligació d'informar el Banc d'Espanya que tenen els qui vulguin adquirir una participació significativa d'una entitat de crèdit o augmentar la que posseeixen per tal d'exercir-hi una influència notable, i els que estableixen els efectes que deriven de l'incompliment de l'obligació. El motiu que fonamenta el recurs en aquest apartat és que s'envaeixen les competències de caràcter executiu que té la Generalitat, en caracteritzar les funcions assignades al Banc d'Espanya com a bàsiques. Sobre aquesta qüestió el Tribunal torna a rebutjar les pretensions del recurrent ja que considera que el Banc d'Espanya és l'entitat que posseeix la solvència suficient per poder emetre els judicis tècnics oportuns a fi d'avaluar la informació que necessita. En aquest sentit, la disposició del Banc d'Espanya de la informació necessària sobre totes les entitats de crèdit, per acomplir la seva funció garantidora de l'estabilitat i el bon funcionament del sistema financer, revesteix la condició de norma bàsica. No obstant això —aclareix el Tribunal—, la comunitat autònoma pot imposar altres obligacions d'informació en la mesura que li siguin necessàries per fer efectives les seves competències sobre aquesta matèria.

La Llei impugnada també preveu una nova categoria d'establiments de crèdit que anomena «establiments financers de crèdit» i que requereixen l'autorització del Ministeri d'Economia i Hisenda. La Generalitat entén que és ella qui posseeix aquesta competència quan es tracti d'establiments financers de crèdit que tinguin la seu estatutària a Catalunya. No és aquest el parer del Tribunal, ja que considera que aquesta autorització

no vulnera les competències d'execució de les bases d'ordenació del crèdit. L'autorització estatal per crear noves entitats financeres o de crèdit, que no exclou altres intervencions administratives com ara l'autonòmica, no es pot considerar aliena a l'àmbit competencial estatal sobre les bases de l'ordenació del crèdit.

La inconstitucionalitat sí que es produeix en relació amb el règim sancionador dels establiments financers de crèdit perquè la legislació impugnada ho estén a totes les entitats financeres o de crèdit que no tinguin la condició de caixes d'estalvi o cooperatives de crèdit, i nega implícitament qualsevol competència autonòmica en la matèria. En aquest sentit, considera que és inconstitucional la remissió al títol I de la Llei 26/1988, de disciplina i intervenció de les entitats de crèdit, que afecta la disposició addicional primera, apartat cinquè, de la Llei 3/1994. No obstant això, no es declara nul el precepte a l'espera que el legislador estatal completi la regulació bàsica que li pertoca i, en conseqüència, concreti l'àmbit d'actuació de la comunitat autònoma.

La decisió de la Sentència, per tant, implica l'estimació del recurs en aquest darrer aspecte i la desestimació de tota la resta. S'hi emeten dos vots particulars. El magistrat Manuel Jiménez de Parga y Cabrera completa l'argumentació que realitza la Sentència sobre la tasca del Banc d'Espanya dins del sistema financer. El magistrat Tomás S. Vives Antón mostra el seu desacord en relació amb el tractament que rep el problema de l'atribució al Banc d'Espanya de la competència per autoritzar l'obertura de sucursals de les entitats de crèdit espanyoles en el territori d'altres estats membres.

José Antonio Fernández Amor

Sentència 242/1999, de 21 de desembre (BOE núm. 17, de 20 de gener de 2000). Conflictes positius de competència 2959/92, 3284/96 i 174/97 (acumulats), promoguts pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya respecte a determinades ordres i resolucions del Ministeri d'Indústria, Comerç i Turisme, que instrumenten ajuts del «Plan marco de competitividad del turismo español» (FUTURES).

Ponent:

Fernando Garrido Falla.

Les ordres i resolucions objecte d'aquest conflicte tenen per finalitat establir un programa de subvencions que permeti complir les actuacions previstes al Pla FUTURES.

La Generalitat al·lega que aquestes ordres i resolucions han envaït la seva competència, ja que les subvencions s'incardinen dins la matèria «turisme», matèria que correspon a la competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya (art. 9.12 EAC). Les subvencions també tenen incidència en la matèria de planificació de l'activitat econòmica a Catalunya, que correspon així mateix a la Generalitat, sens perjudici que hagi d'exercir-se d'acord amb les bases i l'ordenació de l'activitat econòmica general i la política monetària de l'Estat en els termes que disposen els art. 38, 131 i en els núm. 11 i 13 de l'apartat 1 de l'art. 149 CE (art. 12.1.1 EAC).

La representació de l'Estat al·lega que la regulació de les subvencions li correspon perquè d'acord amb allò establert a la STC 13/1992, quan es donin determinades circumstàncies excepcionals, l'Estat pot gestionar les subvencions, encara que la seva competència en la matèria es limiti a l'establiment de la normativa bàsica. A més, considera que no només es troba implicada la competència «turisme», sinó que també s'ha de valorar la competència «comerç exterior» (art. 149.1.10 CE) atès que algunes subvencions es refereixen a la

promoció exterior del turisme; i la competència «investigació científica i tècnica» (art. 149.1.15 CE) perquè altres subvencions tenen per objecte promoure la innovació tecnològica. Per últim, altres subvencions per la seva pròpia natura tenen una dimensió supratonòmica que impedeix la gestió autonòmica.

El Tribunal Constitucional, per situar els arguments que han d'inspirar la seva decisió, adopta com a referent la STC 13/1992, on es van establir determinats criteris que resulten bàsics per a la decisió dels conflictes ara examinats. Els criteris són els següents:

a) No existeix una competència subvencional diferenciada resultant de la potestat de l'Estat (FJ 4 i 6).

b) L'autonomia financera de les comunitats autònomes es troba definida més per relació a la vessant de la despesa pública que per relació a l'existència i el desenvolupament d'un sistema tributari propi (FJ 7).

c) Les diferents instàncies territorials exerciran sobre les subvencions les competències que tinguin atribuïdes. Quan la matèria correspongui en un determinat grau a les comunitats autònomes, les mesures que hagin d'adoptar-se per aconseguir la finalitat a què es destinen els recursos hauran de respectar l'ordre constitucional i estatutari de competències (FJ 7).

d) Si la matèria és d'exclusiva competència estatal, l'Estat podrà regular i gestionar complementàriament les subvencions corresponents. Si la matèria

correspon a les competències de les comunitats autònomes, l'Estat pot actuar en quatre supòsits que es preveuen al FJ 8 de la STC 13/1992.

Respecte al marc competencial en què s'han de situar les subvencions objecte del conflicte, el Tribunal declara que hi concorren diferents títols competencials: «turisme», «bases i coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica», «comerç exterior» i «foment i coordinació general de la investigació científica i tècnica».

El Tribunal Constitucional examina també l'al·legació de la Generalitat referent al fet que les ordres i resolucions impugnades no compleixen els requisits formals exigits perquè puguin qualificar-se de normativa bàsica estatal. En aquest sentit, el Tribunal recorda que des de les STC 69/1988, FJ 5, i 213/1994, FJ 10, es va establir que la normativa bàsica s'ha de fixar per llei i com a excepció, en alguns supòsits, podrà regular-se per decret i no és possible que les bases es continuïn reformant mitjançant instruments normatius inferiors a la llei i als reials decrets.

Aplicant aquesta doctrina al supòsit concret, el Tribunal declara que hi concorren circumstàncies específiques que han de valorar-se. Així, s'ha de tenir present que encara que no existeixi la cobertura legal, les Corts s'han pronunciat sobre aquesta regulació: el Ple del Congrés ha aprovat el Dictamen relatiu a l'anàlisi de la situació actual del turisme. A més, l'aplicació de la decisió del Congrés s'ha portat a terme mitjançant l'aprovació pel Govern del Pla FUTURES, en què es concreten les mesures d'ordenació del sector turístic, que després es preveuen a les ordres impugnades, la qual cosa comporta que no es vulnerin els requisits formals de les bases. Pel que fa a les resolucions im-

pugnades, aquestes només realitzen la convocatòria anual, i no hi inclouen prescripcions addicionals a les previstes a les ordres, per la qual cosa tampoc no vulneren els requisits formals.

A continuació el Tribunal procedeix a examinar cadascuna de les línies subvencionals per tal de determinar si han vulnerat o no l'ordre competencial.

A) Les accions de promoció i informació de l'oferta turística, que es regulen a l'Ordre de 19 d'agost de 1992.

El Tribunal Constitucional diu que *«en este ámbito al Estado le corresponde, ex art. 149.1.13 CE, la especificación del destino de la subvención y la regulación de sus condiciones esenciales de otorgamiento hasta donde lo permita su competencia genérica pero siempre que deje espacio a las Comunidades Autónomas para concretar con mayor detalle la afectación o destino de la subvención y para desarrollar las condiciones de otorgamiento y tramitación.»*

Partint d'aquesta premissa, resulta que els art. 1 a 3 de l'Ordre que es refereixen als beneficiaris dels ajuts tenen un grau de concreció que no excedeix el que correspon a la competència estatal.

L'art. 4, que regula els criteris de valoració de les propostes per a les quals se sol·licita la subvenció, excedeix l'àmbit de la competència estatal pel seu detall.

Els art. 5 a 13, que es refereixen a les diferents fases de la tramitació administrativa de les subvencions, vulneren l'ordre competencial per atribuir a òrgans estatals la totalitat de la gestió administrativa de les subvencions.

Respecte als annexos de l'Ordre, el Tribunal recorda que no tenen el caràcter de bàsics els models normalitzats de

sol·licitud, i per tant excedeixen l'àmbit competencial estatal.

B) Les subvencions per a la millora de la competitivitat de les empreses turístiques, que es regulen a l'Ordre de 19 d'agost de 1992.

El Tribunal adverteix que l'art. 2, apartats 4 i 5, de l'Ordre serà objecte d'anàlisi en un altre fonament.

Els art. 1 (beneficiaris i àmbit temporal), 2 (objecte de la subvenció), 3 (modernització i excel·lència turística) i 4 (quantia de les subvencions) tenen un contingut genèric conforme amb la competència que correspon a l'Estat *ex art.* 149.1.13 CE.

L'art. 5, que preveu altres criteris que completen l'objecte de la subvenció, vulnera la competència normativa de la Generalitat pel seu grau de detall.

Els art. 6 a 11, que regulen el procediment i l'execució centralitzada dels ajuts, no poden considerar-se materialment bàsics perquè contenen objectius turístics, havent de ser la Generalitat la que gestioni els ajuts.

Respecte a l'Annex, les consideracions són les mateixes que abans s'han fet.

C) Les subvencions a la tecnificació i innovació tecnològica, regulades a l'Ordre de 19 d'agost de 1992, a l'Ordre de 25 d'abril de 1996 i a la Resolució de 2 de setembre de 1996.

Pel que fa les subvencions regulades a l'art. 2.4, *a, b, c, i d* de l'Ordre de 19 d'agost de 1992, aquestes no poden ser reconduïdes, com al·legava la representació de l'Estat, a la matèria «foment i coordinació general de l'activitat científica i tècnica» (art. 149.1.15 CE), ni es justifica la regulació estatal per la dimensió supraterritorial, per la qual cosa

les subvencions han de situar-se dins la matèria «turisme», amb l'excepció d'aquelles relatives als projectes d'I + D turístics, que sí que s'han de situar a la matèria «foment i coordinació general de la investigació científica i tècnica», atribuïda a la competència exclusiva de l'Estat *ex art.* 149.1.15 CE.

Aquestes subvencions situades a la matèria «turisme» vulneren l'ordre competencial perquè regulen amb excessiu detall la destinació de les subvencions i no deixen marge d'actuació a les comunitats autònomes.

En relació amb les subvencions per a la tecnificació i innovació tecnològica previstes a l'Ordre de 25 d'abril de 1996 i a la Resolució de 2 de setembre de 1996, que tenen per objecte els projectes d'àmbit nacional o que afecten el territori de més d'una comunitat autònoma relatiu a la tecnificació o introducció d'innovacions tecnològiques que incideixin en la millora de la productivitat empresarial, ja siguin projectes I + D turístics o que suposin la incorporació de noves tecnologies a productes existents, tampoc no es poden situar dins l'àmbit de l'art. 149.1.15 CE, excepte pel que fa als projectes I + D, ni la dimensió supraterritorial justifica la regulació estatal, sinó que han de situar-se dins la matèria «turisme».

Atès això, el Tribunal declara que vulneren les competències de la Generalitat l'art. 1 de l'Ordre, excepte els dos primers paràgrafs, pel seu detall, i els art. 4, 5 i 6 per envair les competències autonòmiques de gestió. També són inconstitucionals els art. 2, excepte els seus dos primers paràgrafs, 4, 5, 6, 7, 8, 9 i 10 de la Resolució.

D) Les subvencions a la internacionalització de l'empresa turística, que es

regulen a l'art. 2.4.e de l'Ordre de 19 d'agost de 1992, a l'Ordre de 25 d'abril de 1996 i a la Resolució de 2 de setembre de 1996.

Pel que fa a les subvencions previstes a l'art. 2.4.e de l'Ordre de 19 d'agost de 1992, relatives a la instal·lació d'empreses o associacions d'empreses turístiques i de serveis en mercats exteriors, tant per captar turisme cap a Espanya, com per vendre serveis o explotar instal·lacions, atès que el que es promou és la instal·lació d'empreses a l'exterior, s'han de situar dins la matèria «comerç exterior» (art. 149.1.10 CE), cosa que justifica la gestió estatal. A més, es dona una de les circumstàncies excepcionals previstes a la STC 13/1992, FJ 8.d, que permet a l'Estat la centralització de les funcions executives, ja que cal garantir als sol·licitants de tot el territori nacional les mateixes possibilitats d'obtenció de la subvenció i que les ajudes per a la instal·lació a l'exterior rebin un tractament unitari per garantir-ne l'eficàcia.

Respecte a les subvencions dirigides a l'accés a concursos internacionals o a altres accions adreçades a la internacionalització de l'empresa, previstes a l'Ordre de 25 d'abril de 1996 i a la Resolució de 2 de setembre de 1996, vulneren l'ordre competencial perquè ni poden situar-se dins la matèria «comerç exterior», ni reuneixen els requisits necessaris perquè la gestió sigui centralitzada per l'Estat, d'acord amb la STC 13/1992, FJ 8.d.

E) Subvencions per al desenvolupament de nous productes, regulades a l'art. 2.5 de l'Ordre de 19 d'agost de 1992, i a l'Ordre de 25 d'abril de 1996.

Pel que fa a les subvencions previstes a l'art. 2.5 de l'Ordre de 19 d'agost de 1992, ambdues parts, Generalitat i Estat, coincideixen a situar-les en l'àmbit

de l'art. 149.1.13 CE, i la discrepància rau en si la dimensió supraterritorial dels ajuts justifica el caràcter complet de la regulació per part de l'Estat.

El Tribunal recorda la seva doctrina establerta bàsicament a la STC 37/1981, relativa a la possibilitat que les comunitats autònomes, en l'exercici de les seves competències, adoptin decisions que puguin produir conseqüències de fet en altres llocs del territori nacional, cosa que comporta, pel que fa a les subvencions examinades, que no hi hagi impediment perquè la tramitació i atorgament d'aquestes correspongui a la Generalitat.

La conclusió, per tant, és declarar que l'art. 2.5 de l'Ordre de 19 d'agost de 1992 no vulnera les competències de la Generalitat per ser norma bàsica, però que correspon a la comunitat autònoma dictar les normes complementàries i gestionar els ajuts corresponents.

Respecte a l'Ordre de 25 d'abril de 1996, vulneren l'ordre competencial l'art. 1, excepte els seus quatre primers paràgrafs, pel grau de detall de la regulació; i els art. 4, 5 i 6 per envair les competències autonòmiques de gestió.

F) Resolució de 19 d'abril de 1996, que convoca l'oferta pública de serveis per a la millora de la competitivitat.

Aquesta Resolució preveu la convocatòria d'un concurs públic perquè els sol·licitants puguin obtenir la participació de TURESPAÑA en determinats projectes i actuacions mitjançant la prestació de serveis i assistència tècnica. El Tribunal declara que aquesta prestació de serveis i assistència tècnica se situa dins l'acció executiva en matèria turística, però atès que la participació de TURESPAÑA es preveu en un àmbit de cooperació i coordinació amb les al-

tres administracions turístiques, no es pot declarar la vulneració de l'ordre competencial, ja que seran les diferents administracions les que hauran d'acor-

dar els termes i l'abast de les intervencions.

Marta Fernández

1.3.2. PROCESSOS DAVANT EL TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

A cura de Xavier Bonet i Frigola

Gener de 1999

Recurs d'inconstitucionalitat núm. 3550/1998, promogut pel president del Govern, contra l'article únic, apartat primer, de la Llei del Parlament Basc 11/1998, de 20 d'abril, de modificació de la Llei per la qual es determina la participació de la Comunitat en les plusvàlues generades per l'acció urbanística (BOE de 2 de gener).

Febrer

Conflicte positiu de competència núm. 3783/1998, plantejat pel Govern de la Nació en relació amb l'apartat 5, de la secció primera, del capítol 6, del títol segon (plantilles i relacions de llocs de treball) de l'Acord entre el Departament de Justícia del Govern basc i les organitzacions sindicals en la prestació del servei públic de la justícia aprovat pel Decret del Govern basc 63/1998, de 31 de març (BOE de 6 de febrer).

Conflicte positiu de competència núm. 5229/1998, promogut per la Diputació General d'Aragó en relació amb els articles 1, 3 i 4 i disposicions addicionals primera, segona, quarta, sisena i setena del Reial decret 1760/1998, de 31 de juliol, de composició i funcionament del Consell de la Xarxa de Parcs Nacionals,

de les comissions mixtes de gestió dels esmentats parcs i dels seus patronats (BOE de 6 de febrer).

Recurs d'inconstitucionalitat núm. 73/1999, promogut per més de cinquanta diputats del Grup Parlamentari Socialista del Congrés, contra el Reial decret llei 14/1998, de 9 d'octubre, d'adhesió d'Espanya a diversos acords del Fons Monetari Internacional (BOE de 6 de febrer).

Conflicte positiu de competència núm. 5447/1998, promogut pel Govern de la Nació en relació amb la comunicació de 2 de novembre de 1998 del director general d'Ingressos de la Conselleria d'Economia, Indústria i Hisenda de la Junta d'Extremadura, sobre òrgans competents en matèria economicoadministrativa (BOE de 20 de febrer).

Recurs d'inconstitucionalitat núm. 4033/1998, promogut pel president del Govern, contra l'article 16.6 (primer incís) de la Llei del Parlament Basc 14/1998, d'11 de juny, de l'esport del País Basc (BOE de 20 de febrer).

Abril

Conflicte positiu de competència núm. 1121/1999, plantejat pel Govern de la Generalitat de Catalunya, en relació

amb resolucions del Ministeri de Foment de 20 de novembre de 1998, recaigudes en expedients sancionadors a diverses entitats per la utilització de freqüències radioelèctriques sense autorització administrativa (BOE de 2 d'abril).

Conflicte positiu de competència núm. 1207/1999, plantejat pel Govern de la Nació, representat per l'advocat de l'Estat, contra el Decret 284/1998, de 29 de desembre, de la Junta d'Andalusia, on s'estableixen ajudes econòmiques complementàries de caràcter extraordinari a favor dels pensionistes per jubilació i invalidesa, en les seves modalitats no contributives (BOE de 2 d'abril).

Recurs d'inconstitucionalitat núm. 4263/1998, promogut per la Generalitat de Catalunya contra l'article 3 de la Llei 26/1998, de 13 de juliol, que modifica la Llei 38/1988, de 28 de desembre, de demarcació i planta judicial (BOE de 6 d'abril).

Recurs d'inconstitucionalitat núm. 4487/1998, promogut pel president del Govern, contra la Llei de la Comunitat Autònoma d'Extremadura 9/1998, de 26 de juny, de l'impost sobre el sòl sense edificar i edificacions ruïnoses (BOE de 6 d'abril).

Recurs d'inconstitucionalitat núm. 4488/1998, promogut pel president del Govern, en relació amb l'annex de la Llei de les Corts d'Aragó 7/1998, de 16 de juliol, per la qual s'aproven les directrius generals d'ordenació territorial (BOE de 6 d'abril).

Recurs d'inconstitucionalitat núm. 1046/1999, promogut pel Grup Parlamentari Socialista del Congrés, contra diversos preceptes de la Llei 40/1998, de 9 de desembre, de l'impost sobre la renda de les persones físiques i altres normes tributàries (BOE de 6 d'abril).

Maig

Recurs d'inconstitucionalitat núm. 1390/1999, promogut per més de cinquanta diputats del Grup Parlamentari Socialista del Congrés, contra la Llei 50/1998, de 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i d'ordre social (BOE de 6 de maig).

Recurs d'inconstitucionalitat núm. 1440/1999, plantejat pel president del Govern contra l'article 101.2 de la Llei de Catalunya 22/1998, de 30 de desembre, de la Carta Municipal de Barcelona (BOE de 6 de maig).

Recurs d'inconstitucionalitat núm. 1566/1999, promogut pel Consell de Govern de la Comunitat Autònoma d'Andalusia, contra els art. 3.3, 4.2.a, 6, 7, 8, 9.3 i 10.5 i disposició final primera de la Llei 3/1999, d'11 de gener, per la qual es crea el Parc Nacional de Sierra Nevada (BOE de 6 de maig).

Recurs d'inconstitucionalitat núm. 1304/1999, promogut pel Consell de Govern de la Comunitat Autònoma d'Andalusia, contra diversos preceptes de la Llei 49/1998, de 30 de desembre, de pressupostos generals de l'Estat per a 1999 (BOE de 6 de maig).

Qüestió d'inconstitucionalitat núm. 1323/1999, plantejada per la Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Cantàbria, en relació amb la disposició transitòria segona de la Llei de Cantàbria 7/1994, de coordinació de policies locals (BOE de 6 de maig).

Juny

Conflicte positiu de competència núm. 5447/1998, promogut pel Govern de

la Nació, contra la Comunicació del director general d'Ingressos de la Conselleria d'Economia, Indústria i Hisenda de la Junta d'Extremadura, sobre òrgans competents en matèria economicoadministrativa (BOE d'11 de juny).

Qüestió d'inconstitucionalitat núm. 2096/1999, plantejada per la Secció Quinzena de l'Audiència Provincial de Barcelona, respecte de l'article 38.1, paràgraf tercer, de la Llei 16/1987, de 30 de juliol, d'ordenació dels transports terrestres, en la redacció donada per la Llei 13/1996, de 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social, per possible contradicció amb els articles 24.1 i 117.3 de la Constitució (BOE d'11 de juny).

Juliol

Qüestió d'inconstitucionalitat núm. 2622/1999, plantejada per la Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, respecte de l'art. 59 de la Llei del Parlament de Catalunya 9/1993, de 30 de setembre, del patrimoni cultural català, per possible contradicció amb els art. 133.1 i 2, 140, 142, 149.1.14 i 18 de la Constitució espanyola (BOE de 13 de juliol).

Recurs d'inconstitucionalitat núm. 2811/1999, promogut pel president del Govern contra l'article 5, apartat 4, lletres *a*, llevat de l'incís «*y el de nueva adquisición*», i *b*, de la Llei Foral del Parlament de Navarra 6/1999, de 16 de març, de mesures públiques de suport a la implantació de la jornada laboral de trenta-cinc hores i de reducció i reordenació del temps de treball (BOE de 22 de juliol).

Conflicte positiu de competència núm. 1208/1999, plantejat pel Govern de la Nació, en relació amb el Decret de la Junta d'Andalusia 62/1999, de 9 de març, de modificació del Decret 284/1998, de 29 de desembre, pel qual s'estableixen ajudes econòmiques complementàries, de caràcter extraordinari, a favor dels pensionistes per jubilació i invalidesa, en les seves modalitats no contributives (BOE de 29 de juliol).

Recurs d'inconstitucionalitat núm. 1267/1999, promogut pel president del Govern, sobre la disposició addicional setena de la Llei 10/1998, de 28 de desembre, del pressupost de la Comunitat Autònoma d'Andalusia per a 1999 (BOE de 29 de juliol).

Recurs d'inconstitucionalitat núm. 3165/1999, promogut pel president del Govern, contra els articles 64.1, 79.2 i la disposició addicional vintidosena de la Llei 6/1999, de 3 d'abril, de les directrius d'ordenació territorial de les illes Balears i de mesures tributàries (BOE de 29 de juliol).

Qüestió d'inconstitucionalitat núm. 2992/1999, plantejada per la Sala Primera del Tribunal Constitucional, respecte de l'art. 41.2 del text refós de la Llei de classes passives, aprovat per Reial decret legislatiu 670/1987, per possible contradicció amb l'art. 14 de la Constitució espanyola (BOE de 29 de juliol).

Setembre

Recurs d'inconstitucionalitat núm. 3537/1999, promogut pel president del Govern, contra els articles 4.3, 20, 23.1 i 45.*b*, en relació amb l'article 46 de la Llei 5/1999, de 21 de maig, d'ordenació farmacèutica de Galícia (BOE de 24 de setembre).

Recurs d'inconstitucionalitat núm. 3547/1999, promogut pel president del Govern, contra determinats preceptes de la Llei 9/1999, de 13 de maig, d'ordenació del territori de Canàries (BOE de 24 de setembre).

Recurs d'inconstitucionalitat núm. 3536/1999, promogut pel president del Govern, contra la disposició addicional segona i la disposició transitòria segona, apartats 1 i 3, de la Llei del Parlament de Canàries 8/1999, de 27 d'abril, de creació de les escales de professors numeraris i de mestres de taller de formació professional maritimopesquera (BOE de 24 de setembre).

Recurs d'inconstitucionalitat núm. 3247/1999, promogut per 82 diputats del Grup Parlamentari Socialista del Congrés, contra la Llei 13/1999, de 21 d'abril, d'adhesió d'Espanya a diversos acords del Fons Monetari Internacional (BOE de 24 de setembre).

Conflicte positiu de competència núm. 3187/1999, plantejat pel Govern de la Generalitat de Catalunya, en relació amb l'Ordre de 4 de març de 1999, del Ministeri d'Indústria i Energia, per la qual es convoquen ajudes en el marc de l'Ordre de 25 d'abril de 1997, d'aprovació de les bases reguladores i la convocatòria per a la concessió d'ajudes de la iniciativa i la tecnologia, la seguretat i la qualitat industrial (BOE de 24 de setembre).

Conflicte positiu de competència núm. 3604/1999, plantejat pel Govern de la Generalitat de Catalunya, contra la disposició transitòria segona del Reial decret 704/1999, de 30 d'abril, pel qual es regulen els procediments de selecció per a l'ingrés en els centres universitaris dels estudiants que reuneixen els requisits legals necessaris per a l'accés a la universitat (BOE de 24 de setembre).

Octubre

Qüestió d'inconstitucionalitat núm. 3995/1999, plantejada per la Secció Setena de l'Audiència Provincial de Sevilla, respecte de l'apartat primer de la disposició addicional divuitena de la Llei 46/1985, de 27 de desembre, de pressupostos generals de l'Estat per a 1986, per possible contradicció amb els art. 9.3, 66.2 i 134.2 de la Constitució (BOE de 22 d'octubre).

Novembre

Conflicte positiu de competència núm. 4064/1999, plantejat pel Consell de Govern de la Junta d'Andalusia, en relació amb determinats preceptes del Reial decret 940/1999, de 4 de juny, pel qual s'aprova el Reglament sobre la determinació i concessió de subvencions públiques estatals en les àrees d'influència socioeconòmica dels parcs nacionals; així com amb la Resolució de 2 de juliol de 1999, de la Presidència de l'Organisme Autònom Parcs Nacionals, per la qual es convoca la concessió de subvencions públiques estatals en les àrees d'influència socioeconòmica dels parcs nacionals (BOE de 9 de novembre).

Recurs d'inconstitucionalitat núm. 358/1991, promogut pel president del Govern, contra els articles 2.6.a i b, 8.4, 15.1.b, i l'incís segon de l'article 15.5 "en este supuesto, incluso cuando la fianza se haga mediante aval, no se podrá utilizar el beneficio de excusión al que se refiere el artículo 1830 y concordantes del Código Civil", de la Llei del Parlament de les illes Balears 10/1990, de 23 d'octubre, de disciplina urbanística (BOE de 19 de novembre).

Recurs d'inconstitucionalitat núm. 1160/1995, promogut pel president del Govern, contra la disposició addicional vintena de la Llei del Parlament de Canàries 14/1994, de 27 de desembre, de pressupostos generals de la Comunitat Autònoma per a 1995 (BOE de 19 de novembre).

Conflicte positiu de competència núm. 1427/1999, plantejat pel Govern de la Nació, en relació amb l'Acord de la Mesa del Parlament Basc, de 9 de febrer de 1999, on s'autoritza el Parlament del Kurdistan a l'exili la celebració de sessions de treball a la seu del Parlament Basc (BOE de 19 de novembre).

Conflicte positiu de competència núm. 4216/1999, plantejat pel Govern de la Generalitat de Catalunya, en relació amb el Reial decret 844/1999, de 21 de maig de 1999, pel qual s'autoritza l'exploració d'una loteria instantània o presortejada (BOE de 19 de novembre).

Desembre de 1999

Conflicte positiu de competència núm. 4595/1999, plantejat pel Govern de la Nació, sobre l'Acord del Govern de la Generalitat de Catalunya de 31 d'agost de 1999, pel qual s'estableix una ajuda econòmica per a determinats pensionistes (BOE de 18 de desembre).

Recurs d'inconstitucionalitat núm. 4596/1999, promogut pel president del Govern, contra el paràgraf primer de l'article 19.2 de la Llei del Parlament de Catalunya 8/1988, de 7 d'abril, de l'esport, en la redacció donada per la Llei 9/1999, de 30 de juliol, de suport a les seleccions catalanes (BOE de 18 de desembre).

Conflicte positiu de competència núm. 2446/1999, promogut pel Govern de la Nació, en relació amb l'Acord de la Conselleria de Medi Ambient de la Junta d'Andalusia de 29 de desembre de 1998, pel qual s'aprova la formulació del Pla d'ordenació dels recursos naturals de l'illa d'Alborà (BOE de 21 de desembre).

Recurs d'inconstitucionalitat núm. 839/1992, promogut pel president del Govern, en relació amb la Llei de les Corts Valencianes 7/1991, de 28 de desembre, de pressupostos per a 1992 (BOE de 21 de desembre).

Recurs d'inconstitucionalitat núm. 2108/1995, promogut pel president del Govern, en relació amb la Llei de la Generalitat valenciana 3/1995, de 2 de març, de modificació de la Llei 11/1985, de cooperatives de la Comunitat Valenciana (BOE de 21 de desembre).

Recurs d'inconstitucionalitat núm. 2811/1999, promogut pel Govern de la Nació, en relació amb la Llei foral del Parlament de Navarra 6/1999, de 16 de març, de mesures públiques de suport a la implantació de la jornada laboral de 35 hores i de reducció i reordenació del temps de treball (BOE de 21 de desembre).

Conflicte positiu de competència núm. 5113/1999, promogut pel Govern de la Generalitat de Catalunya, en relació amb l'Acord del Consell de Ministres de 31 de juliol de 1999, que aprova el plec de clàusules administratives particulars i de prescripcions tècniques per a l'adjudicació per concurs públic de concessions de radiodifusió sonora digital terrenal (BOE de 24 de desembre).

Recurs d'inconstitucionalitat núm. 3165/1999, promogut pel president del

Govern, contra determinats preceptes de la Llei de la Comunitat Autònoma de les illes Balears 6/1999, de 3 d'abril, de les directrius d'ordenació territorial de les illes Balears i mesures tributàries (BOE de 24 de desembre).

Rekurs d'inconstitucionalitat núm. 1313/1995, promogut pel president del Govern, contra determinats preceptes de la Llei de la Comunitat de Madrid 14/1994, de 28 de desembre, reguladora dels serveis de prevenció d'incendis i

salvaments de la Comunitat de Madrid (BOE de 24 de desembre).

Qüestió d'inconstitucionalitat núm. 2177/1998, plantejada per la Sala Social del Tribunal Superior de Justícia de les illes Balears, respecte de l'article 6.6 de la Llei 5/1996, de 18 de desembre, de la Comunitat Autònoma de les illes Balears, de mesures tributàries i administratives, per possible contradicció amb els articles 9.3, 33.3 i 37.1 de la Constitució (BOE de 24 de desembre).